

อนุสรณ์

โดยเสด็จพระราชกุศล
การพระราชทานพระบรมราชานุเคราะห์
พระราชทานเพลิงศพ
พระภิกษุ ธมฺมวิตกฺโก มหาเสวกตรี
พระยาบรรัตนราชมานิต
(ตรึก จินตยานนท์)
ณ เมรุหน้าพลับพลาอิศริยาภรณ์ วัดเทพศิรินทราวาส
๒๒ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๑๕

อนุสรณ์
เจ้าคุณนรรัตนราชมานิต
(ตรึก จินตยานนท์)

พระอุดมสารโสภณ
วัดเทพศิรินทราวาส ผู้จัดทำ

บรรจง มีแสงพราว
รวบรวมและเรียบเรียง

[illegible]

[illegible]

ชาตะ : ๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๔๐
วันเสาร์ ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๓ ปีระกา

← เมื่อวัยหนุ่มพระยานรรัตนราชมานิต ก็หล่อเหลาเอาการ หาหนุ่มรุ่นเดียวกันเทียบไม่ติดเหมือนกัน

พระยานรรัตนราชมานิต →
ในเครื่องแบบองคมนตรี

← ๓ พระยาหนุ่มชักรู
ไว้เป็นที่ระลึก

๓ ข้าราชสำนักถ่ายภาพร่วมกันหน้าเต้นท์ →
เมื่อคราวออกฝึกเสือป่าที่จังหวัดนครปฐม

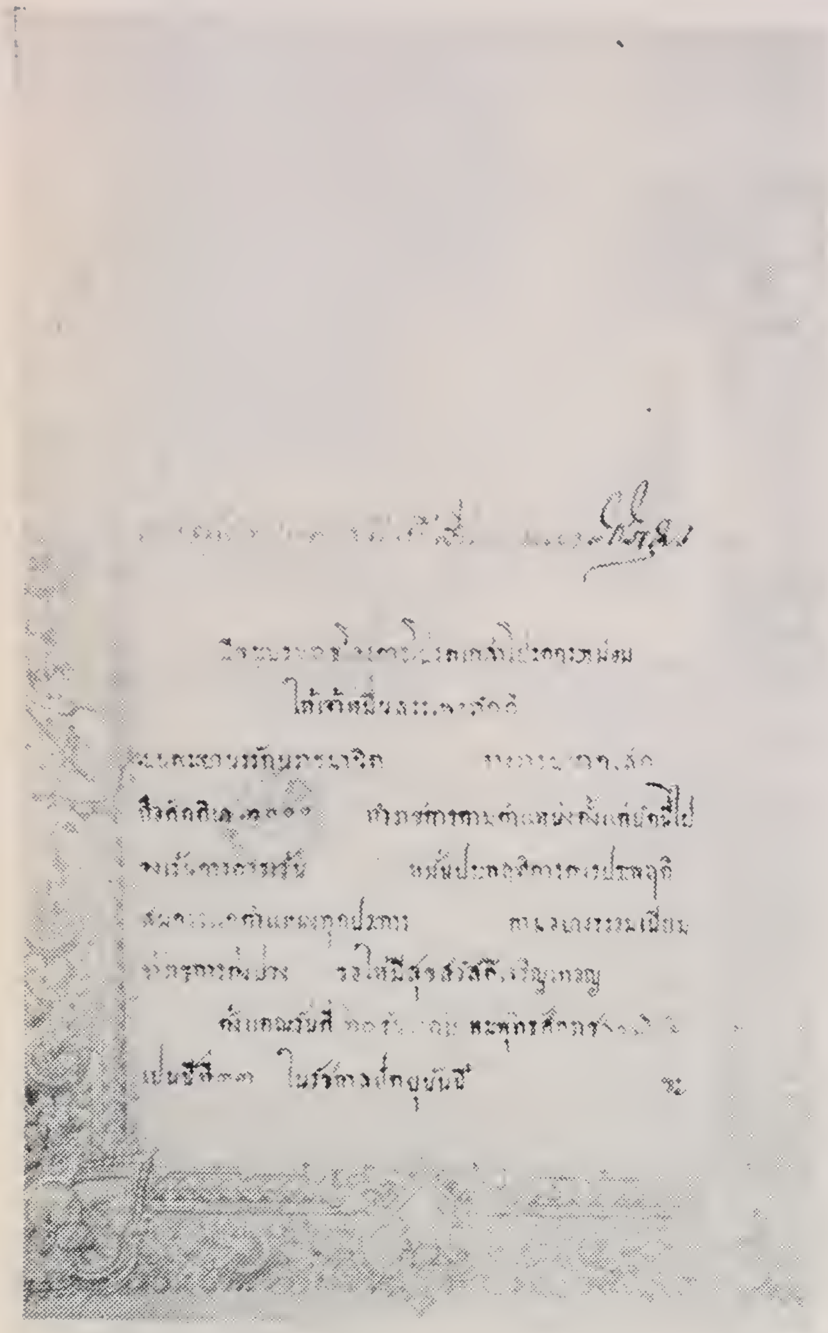

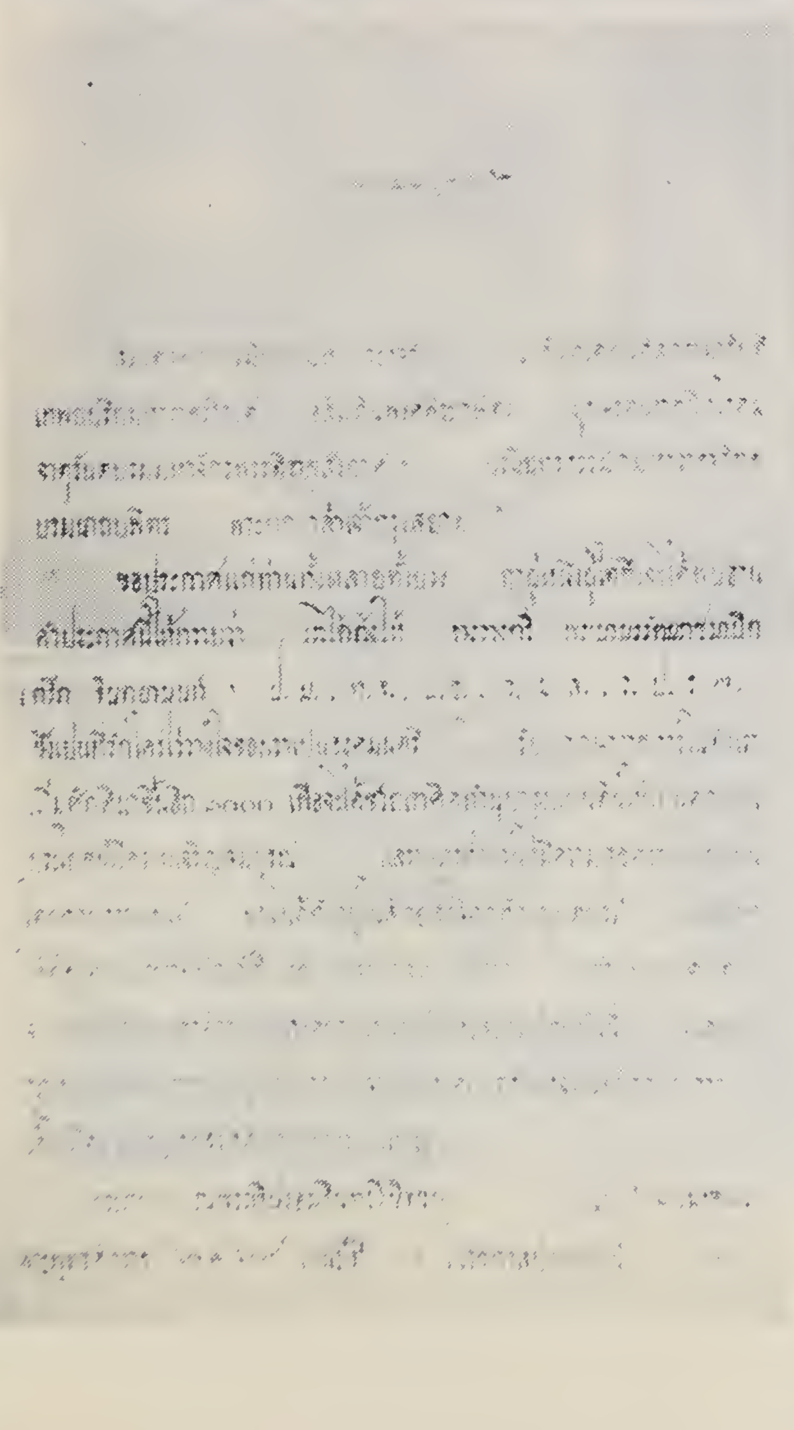

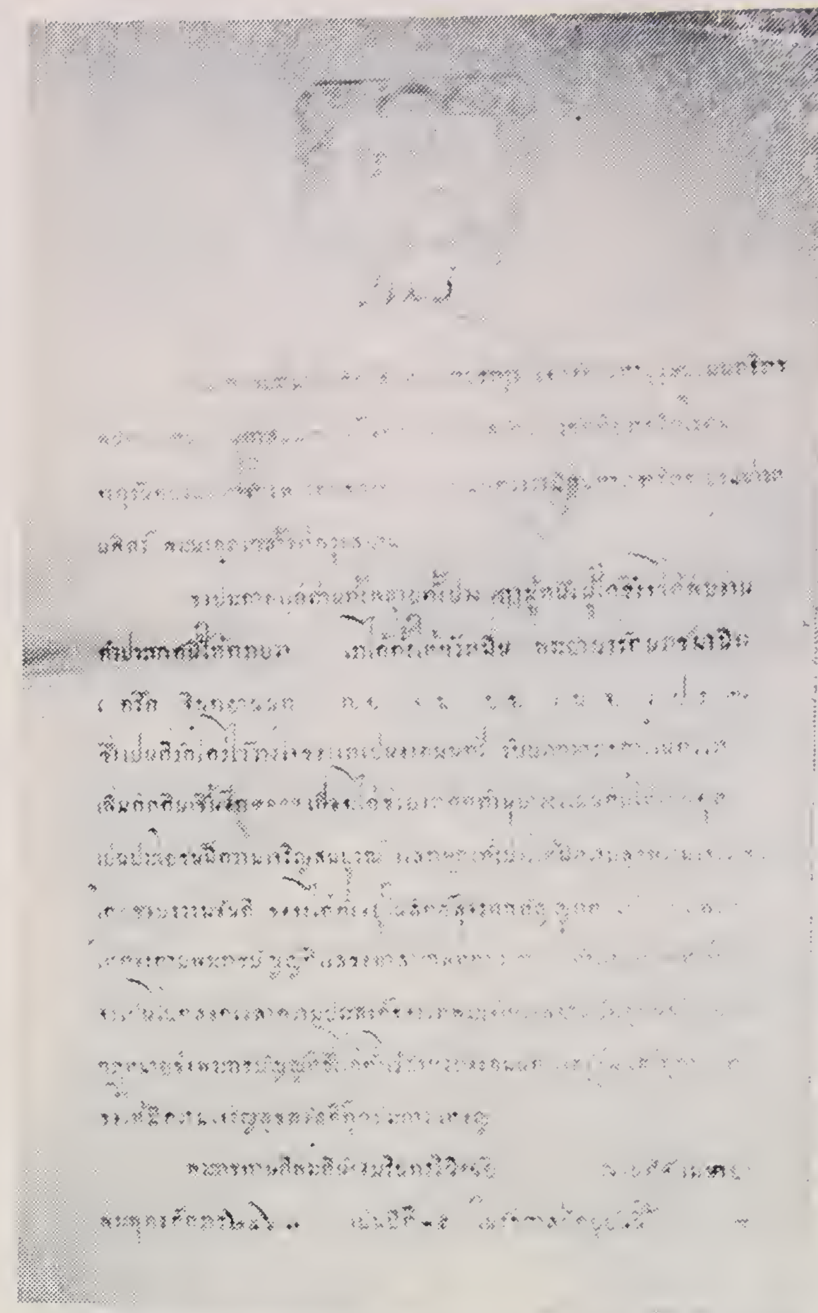
ชักภาพหมู่เมื่อคราวเดินทางไปฝึกเสือป่าที่จังหวัดนครปฐม

พระยานรรัตนราชมานิตแสดงแฟนซีในงานรื่นเริง

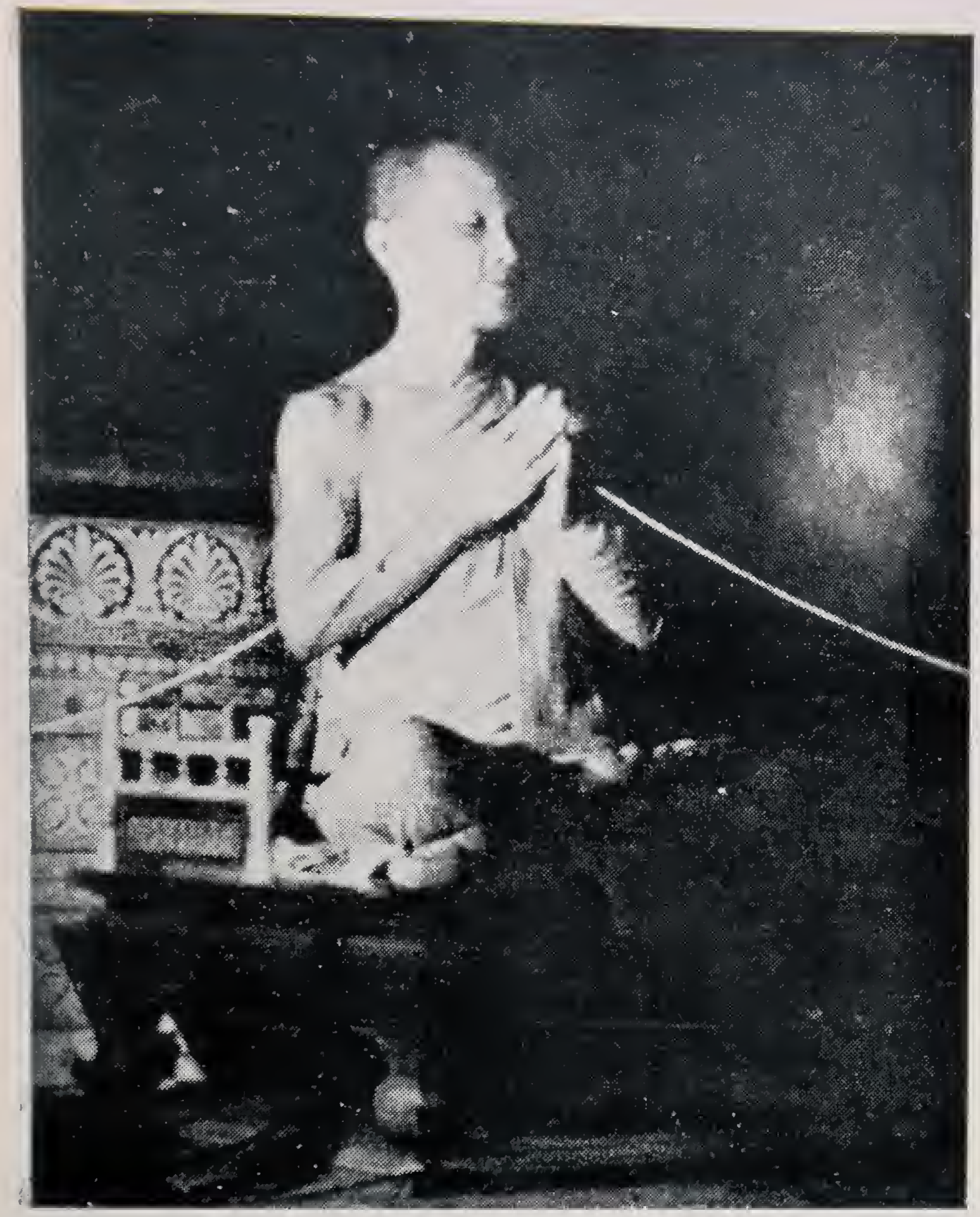
หนังสือพระราชทานบรรดาศักดิ์
ของ
พระยานรรัตนราชมานิต.

← ท่านเจ้าคุณนรรัตนราชมานิต ธมฺมวิตกฺโก นั่งสมาธิให้ช่างภาพชักรูป เมื่อพรรษา ๒

ภิกษุท่านเจ้าคุณนรรัตนราชมานิต ธมฺมวิตกฺโก ถ่ายภาพร่วมกับภิกษุนวกะรุ่นเดียวกัน →

← ภิกษุท่านเจ้าคุณนรรัตนราชมานิต ธมฺมวิตกฺโก กำลังปรกปลุกเสก

ภิกษุท่านเจ้าคุณนรรัตนราชมานิต กำลังทำวัตรในพระอุโบสถวัดเทพศิรินทร์ →

มรณะ : วันที่ ๘ มกราคม พ.ศ. ๒๕๑๔
วันศุกร์ ขึ้น ๑๒ ค่ำ เดือน ๒ ปีกุน

ผู้ถวายการปฏิบัติพระเดชพระคุณที่ใกล้ชิด ให้ถ่ายภาพไว้
เมื่อ ๒ มกราคม ๒๕๑๔ เวลา ๒๐ น. ก่อนหน้ามรณภาพหกวัน
น.ท. วรสินธ วรเลี้ยงสุท รน. พ.ต. ไพบูลย์ บุษปธำรง โกศล ปั้ทมะสุนทร
จำเนียร ปั้ทมะสุนทร

จำเนียร ปั้ทมะสุนทร ถวายภาพพระเดชพระคุณแด่องค์
สมเด็จพระบรมราชินีนาถ
และ โกศล ปั้ทมะสุนทร ถวายพระปฐวีธาตุแด่ สมเด็จเจ้าฟ้าชาย
เมื่อ ๗ ธันวาคม ๒๕๑๔

ผลแห่งเมตตามโนธรรมอันสูงส่งจากท่าน **ธมฺมวิตกฺโก**

และแรงศรัทธาจากสาธุชนทั่วไป ลาภผลจากมหาพิธีพุทธาภิเศกครั้งสุดท้ายแห่งชนม์ชีพของท่าน ฯ ได้เป็นตัวอาคารเรียนตึก.... **น ว ม ราชานุสรณ์**

ณ วัดวังกระโจม อ. เมือง นครนายก ตามภาพที่ปรากฏนี้ และรอรับกุศลศรัทธาจากสาธุชน ผู้มีใจเลื่อมใสศรัทธาในองค์ท่าน เพื่อให้ตัวอาคารได้สำเร็จสมบูรณ์ต่อไป

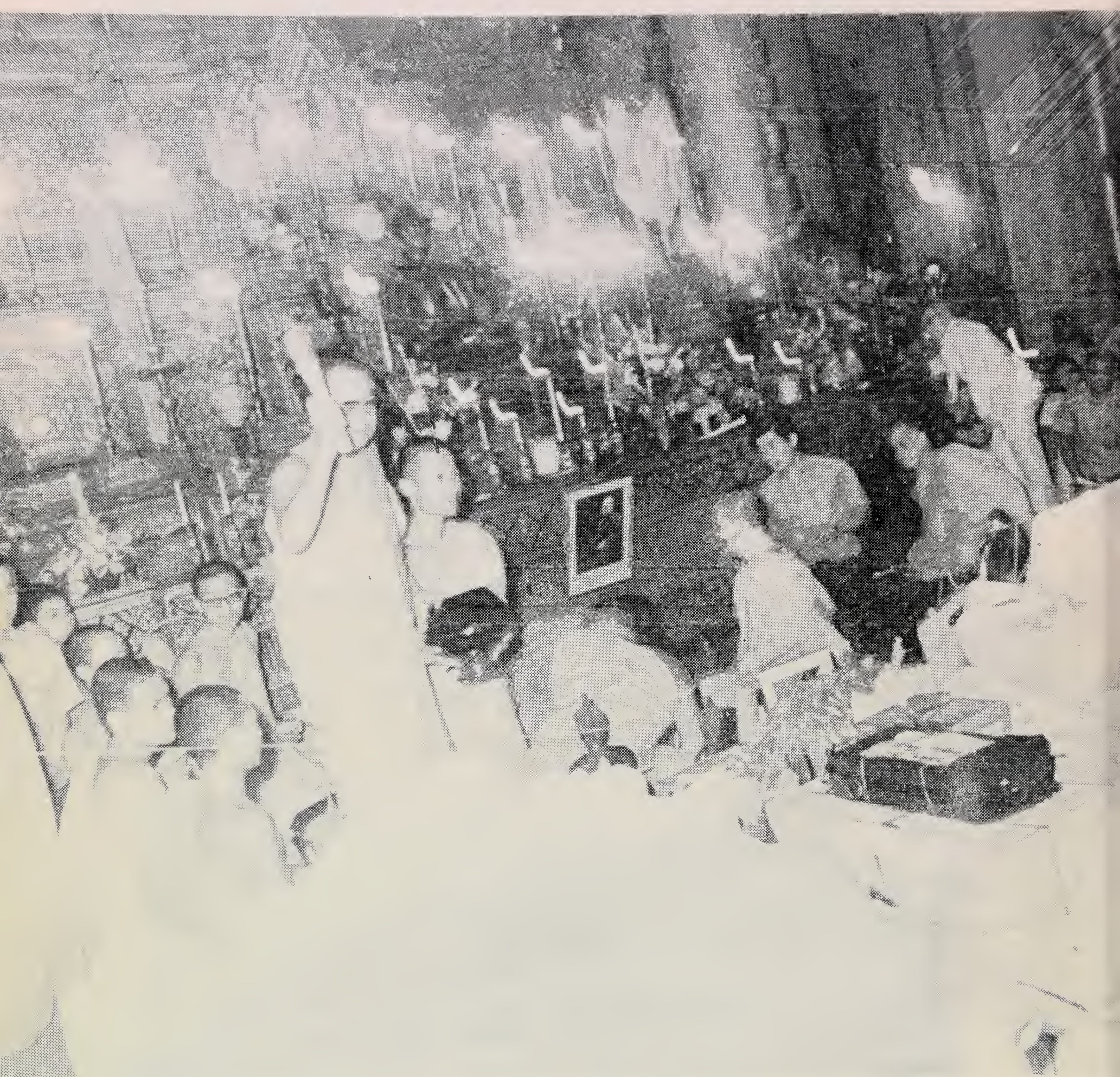

ตึก นวม ราชานุสรณ์

ประเดิมทุนการก่อสร้าง ด้วยเงินร่วมเสด็จพระราชกุศล
ครั้งแรก ๓๐๐,๐๐๐ บาท บัดนี้ได้ลุล่วงไปกว่า ๙๐% แล้ว
ถ่ายเมื่อวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๕

พิธีพุทธาภิเศกครั้งสุดท้ายของท่าน "ธมฺมวิตกฺโก" วันที่ ๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๓
ท่านเจ้าคุณอุดมสารโสภณ ได้รับอนุญาตให้พรมน้ำมนต์แทน

พระเครื่องที่ท่านเจ้าคุณอุดมสารโสภณเป็นผู้สร้าง
เจ้าคุณบรรัตนราชมานิต ธมฺมวิตกฺโก ปลุกเสก

พระเครื่องชุดนี้บูชาได้ที่
ท่านเจ้าคุณอุดมสารโสภณ วัดเทพศิรินทร์

คำนำ

ข้าพเจ้าได้มีโอกาสไปสัมภาษณ์ท่านเจ้าคุณอุดมสารโสภณ ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดเทพศิรินทราวาส พระนคร เมื่อคราวท่านเจ้าคุณนรรัตนราชมานิตได้มรณภาพ วันที่ ๘ มกราคม พ.ศ. ๒๕๑๔ ท่านเจ้าอุดมสารโสภณก็ได้เปิดเผยเรื่องราวของท่านเจ้าคุณนรรัตนราชมานิตเท่าที่ท่านเจ้าคุณพอจะทราบและข้าพเจ้าก็ได้เสนอเป็นข่าวไปแล้ว หลังจากเสร็จจากการให้สัมภาษณ์เรียบร้อยแล้ว ท่านเจ้าคุณอุดมสารโสภณก็ได้ปรารภกับข้าพเจ้าว่าอยากจะพิมพ์หนังสือเป็นอนุสรณ์ที่ระลึกแก่ท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ สักเล่มหนึ่ง เพราะท่านเจ้าคุณนรรัตนราชมานิต เมื่อยังมีชีวิตอยู่ได้มีพระคุณต่อท่านเจ้าคุณอุดมมากเหลือเกิน ฉะนั้น จึงอยากจะพิมพ์หนังสือประวัติชีวิตของท่านเจ้าคุณนรรัตนราชมานิต ตั้งแต่ยังเป็นฆราวาสจนกระทั่งถึงบรรพชา เพราะได้มีญาติโยมจำนวนมากเลื่อมใสศรัทธาและอยากจะทราบประวัติชีวิตของท่านคุณนรรัตน ฯ ดังนั้นท่านเจ้าคุณอุดมสารโสภณจึงขอร้องให้ข้าพเจ้าเป็นผู้รวบรวมประวัติชีวิตของท่านเจ้าคุณนรรัตนราชมานิต ในฐานะที่ข้าพเจ้าเคยทำข่าวเกี่ยวกับเรื่องราวของท่านเจ้าคุณนรรัตนราชมานิตมาแล้วหลายครั้งหลายหน

เมื่อเป็นความประสงค์ของท่านเจ้าคุณอุดมสารโสภณ ข้าพเจ้าก็รีบตกปากรับคำทันที และก็รีบค้นคว้าจากหนังสือเก่า ๆ ที่ข้าพเจ้าเป็นผู้เขียนเองบ้าง และผู้อื่นเขียนมาลงบ้าง รวมทั้งจากปากคำของผู้อื่นที่ได้ประสพกับตัวเองนำมาบอกเล่าบ้างเท่าที่ความสามารถจะอำนวย จนกลายเป็นรูปเล่มที่คุณกำลังอ่านอยู่นี้ ถ้าหากยังขาดตกบกพร่องประการใดแล้ว ข้าพเจ้าต้องขออ้อมรับอภัยจากท่านผู้อ่านด้วย และยินดีที่จะรับคำติ–ชมทุกโอกาศ แต่ถ้าหนังสือเล่มนี้มีคุณค่าสารประโยชน์ประการหนึ่งประการใดแล้ว ข้าพเจ้าขอมอบความดีของหนังสือเล่มนี้ อุทิศส่วนกุศลแด่ดวงพระวิญญาณท่านเจ้าคุณนรรัตน-ราชมานิต ขอให้ดวงวิญญาณของท่านเจ้าคุณนรรัตนราชมานิตผู้สำเร็จอรหันต์ไปสู่สรวง-สวรรค์เฝ้าพุทธองค์ด้วยเถิด

บรรจง มีแสงพราว
น.ส.พ. บางกอกไทม์
๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๕

ชีวิตเมื่อวัยเด็กจนกระทั่งรับราชการ

ในรัชกาลพระบาทสมเด็จ พระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๕ แห่งราชวงศ์จักรีกรุงรัตนโกสินทร์ของไทยสยาม ซึ่งเป็นกษัตริย์ไทยพระองค์หนึ่งของราชวงศ์จักรีที่มีบุญญาธิการแก่กล้า จนประชาชนชาวไทยทั่วประเทศยกย่องพระองค์ท่านว่า "องค์พระปิยะมหาราช" ทรงเลิกทาสให้ไพร่ฟ้าประชาราษฎร์อยู่ร่มเย็นเป็นสุขมาตราบเท่าทุกวันนี้

ครั้นต่อมาเมื่อวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๔๐ ตรงกับวันเสาร์ ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๓ ปีระกา ซึ่งเป็นวันสำคัญทางพระพุทธศาสนา เพราะเป็นวันมาฆะบูชา บุตรชายคนหัวปีของคุณพระนรนาฏภักดีนายอำเภอบางปลาม้า จังหวัดสุพรรณบุรีก็ได้คลอดออกมาจากครรภ์มารดาลืมตามองดูโลกอันโสภี ยังความโสมนัสให้แก่ผู้เป็นบิดามารดา และประดาญาติเป็นอย่างยิ่ง ท่านนายอำเภอบางปลาม้าได้ตั้งชื่อบุตรชายคนหัวปีของท่านว่า "ตรึก"

เมื่อทารกผู้ได้นามว่า "ตรึก" นี้เจริญวัยขึ้น ในฐานะเด็กน้อยเรือนร่างแบบบางผิวพรรณละเอียดอ่อนเปล่งปลั่งเป็นน้ำเป็นนวล อันเป็นลักษณะที่บ่งบอกว่าเป็นผู้มีบุญวาสนาสูง เมื่อวัยถึงขั้นสมควรเล่าเรียนหนังสือก็ได้เข้าเรียนที่โรงเรียนในพระนคร ต่อมาจึงเข้าเรียนที่โรงเรียนวัดเบญจมบพิตร ศึกษาอยู่ที่โรงเรียนนี้จนสอบได้ขั้นสูงสุด

นาย "ตรึก" มีความปรารถนาที่จะเรียนเป็นนายแพทย์ต่อไป เพื่ออนาคตข้างหน้าจะได้ช่วยเพื่อนมนุษย์ทางเจ็บไข้ได้ป่วย แต่ท่านบิดาซึ่งเป็นนายอำเภอนักปกครองต้องการให้บุตรชายเป็นนักปกครองเจริญรอยตามบิดา นาย "ตรึก" เป็นเด็กว่านอนสอนง่าย และมีจิตใจสูงด้วยความเคารพต่อผู้มีอุปการคุณ จึงต้องทำตามความประสงค์ของบิดา นายตรึกจึงเข้าศึกษาต่อวิชารัฐศาสตร์ที่โรงเรียนกฎหมาย ซึ่งสมัยนี้ยังรวมอยู่กับจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย นายตรึกเป็นผู้มีสติปัญญาเฉลียวฉลาดสามารถเรียนสำเร็จรัฐศาสตร์เป็นรุ่นแรก ซึ่งเป็นรุ่นเดียวกับท่านเจ้าคุณสุนทรพิพิธ

เมื่อนายตรึกได้เรียนสำเร็จรัฐศาสตร์แล้วก็หาได้ไปเป็นนายอำเภอและเจ้าเมืองสังกัดกระทรวงมหาดไทยตามเจตนารมณ์ของท่านบิดาไม่ เพราะในระหว่างศึกษาวิชารัฐศาสตร์อยู่นั้น เป็นรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๖ ได้มีงานเลี้ยงเป็นราชพิธีในพระบรมมหาราชวัง เป็นงานใหญ่ที่จำนวนมหาดเล็กเด็กชายมีไม่พอสำหรับตำแหน่งพนักงานเดินโต๊ะและรับใช้อื่น ๆ นักเรียนรัฐศาสตร์ที่มีหน้าตาและหน่วยก้านดีจึงถูกเกณฑ์ไปช่วยในหน้าที่ดังกล่าว นักเรียนรัฐศาสตร์ที่ถูกเกณฑ์ไปในครั้งนี้ก็ได้มีนายตรึกรวมอยู่ด้วยผู้หนึ่ง

เมื่อพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๖ ได้ทอดพระเนตรเห็นรูปร่างหน้าตา ผิวพรรณและหน่วยก้านของหนุ่มน้อยตรึกเข้าก็ทรงพอพระทัยเป็นอย่างยิ่ง ถึงกับทรงรับสั่งให้เข้าเฝ้า แล้วทรงไต่ถามถึงเหล่ากองพงศ์พันธุ์เมื่อพระองค์ทราบจะแจ้งดีแล้วก็ดำรัสว่า

"เมื่อเรียนจบแล้วมาอยู่กับข้า"

โดยเหตุนี้เองเมื่อหนุ่มตรึกเรียนสำเร็จรัฐศาสตร์แล้วแทนที่จะได้เป็น ข้าราชการกระทรวงมหาดไทยตามวิชา ที่เรียนสำเร็จ และเป็นไป ตามความประสงค์ ของบิดาผู้เป็นนักปกครอง กับไพล่ไปเป็นข้าราชสำนักสังกัดกระทรวงวัง ในตำแหน่งหน้าที่มหาดเล็กรับใช้ใกล้ชิดเบื้องพระยุคลบาท ซึ่งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๖ ก็ทรงโปรดปรานเป็นอย่างมาก และพระราชทานนามสกุลให้ว่า "จินตยานนท์"

หนุ่มตรึกรับราชการอยู่ใต้เบื้องยุคลบาทเพียงไม่ทันถึงปี พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๖ ก็พระราชทานบรรดาศักดิ์ให้เป็น "หลวงศักดิ์นายเวร" ต่อมาไม่ช้ามินานก็ได้เลื่อนขึ้นเป็น "เจ้าหมื่นศรีสรรเพชร" พออายุ ๒๕ ปี พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวก็ทรงโปรดเกล้าฯ เลื่อนบรรดาศักดิ์ขึ้นเป็นพระยาพานทอง ราชทินนามว่า "นรรัตนราชมานิต" ซึ่งเป็นพระยาหนุ่มที่สุดในสมัยนั้น

พร้อมกับที่พระราชทานบรรดาศักดิ์ชั้นพระยาพานทองให้นี้ได้พระราชทานที่ดินเพื่อให้ปลูกบ้านอยู่อาศัยแทนเช่าเขาอยู่ ที่ดินที่พระราชทานให้นั้นมีจำนวนถึง ๔ ไร่ อยู่ตรงเชิงสะพานราชเทวี ตรงที่มีซอยชื่อ "ซอยนรรัตน" ปัจจุบันนี้

ในการพระราชทานที่ดินให้นี้ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๖ ได้พระราชทานให้พร้อมกันถึง ๔ คน อีก ๓ คนคือท่านเจ้าพระยารามราฆพ, พระยาอนิรุธเทวา และอีกท่านหนึ่งข้าพเจ้าต้องขออภัยที่ค้นคว้าหาชื่อไม่ได้

พระยานรรัตนราชมานิต ได้รับตำแหน่งเป็นต้นห้องพระบรรทมของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๖ หน้าที่ของท่านคืออยู่รับใช้ใกล้ชิดพระองค์ในที่รโหฐาน และเป็นผู้บังคับบัญชามหาดเล็กห้องพระบรรทมคนอื่น ๆ ซึ่งมีอยู่หลายคนด้วยกัน

ขณะที่รับราชการอยู่ ใต้ เบื้องยุคลบาท ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๖ พระยานรรัตน์ราชมานิต ก็มิได้ปล่อยเวลาว่างจากรับหน้าที่ราชการค้นคว้าศึกษาวิชาต่าง ๆ อยู่เสมอ เช่นวิชาลัทธิโยคี ทางดูลายมือและรูปร่างลักษณะบุคคล สั่งตำราจากอังกฤษ, อเมริกา มาค้นคว้าจนมีความชำนิชำนาญทางด้านดูลายมือและรูปลักษณะบุคคล และศึกษาภาษาฝรั่งเศสจากมองซิเออ. เอ. เค. จนกระทั่งแตกฉาน สามารถแปลตำราภาษาฝรั่งเศสได้อย่างแคล่วคล่อง ส่วนทางด้านภาษาอังกฤษนั้น พระยานรรัตนท่านมีความชำนิชำนาญเป็นพิเศษอยู่แล้ว พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๖ จึงทรงโปรดปรานมาก และทรงชุบเลี้ยงเป็นอย่างดี พระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์เอาเป็นธุระเรียกสถาปนิกฝีมือเยี่ยมจากอิตาเลียนผู้หนึ่งมาออกแบบ เพื่อทรงสร้างที่อยู่ให้แก่พระยานรรัตนซึ่งปล่อยที่ดินที่พระราชทานให้รกร้างหญ้าพงขึ้นเต็มที่ดิน มิเหมือนกับพระยาคนอื่น ๆ พอ

ได้รับพระราชทานที่ดินก็เริ่มก่อสร้างที่พักเสียจนสวยหรูเพื่อประดับเกียรติ อย่างเช่นท่านพระยารามราฆพก็ได้สร้างคฤหาสน์อันโอ่อ่าด้วยหินอ่อนอิตาเลียนแล้วตั้งชื่อคฤหาสน์หลังนั้นว่า "บ้านนรสิงห์" (ปัจจุบันเป็นทำเนียบของรัฐบาล) พระยาอนิรุธเทวาก็ได้สร้างขึ้นอย่างโอฬารเหมือนกัน แล้วตั้งชื่อว่า "บ้านบรรทมสินธุ์" (ปัจจุบันเป็นบ้านสำหรับรับรองแขกเมืองของรัฐบาล) อีกท่านหนึ่งก็ได้สร้างขึ้นอย่างโอ่อ่าอีกหลังหนึ่งและให้ชื่อว่า "บ้านมนังคศิลา" มีแต่พระยานรรัตน์ ฯ ผู้เดียวเท่านั้นที่มิได้ยินดียินร้ายต่อที่ดินที่พระองค์ท่านพระราชทานให้เลย พระองค์ท่านจึงยื่นพระหัตถ์เอาเป็นธุระ แต่พระยานรรัตน ฯ กับปฏิเสธในพระมหากรุณาธิคุณของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๖ โดยสิ้นเชิง ถึงแม้แต่พระองค์จะทรงกริ้วก็สุดแล้วแต่จะกรุณา จึงได้กราบบังคมทูลขอให้ยับยั้งพระราชประสงค์ หากทรงสร้างคฤหาสน์ขึ้นบนที่ดินที่พระองค์พระราชทานให้ แม้จะเอาตัวท่านไปประหารชีวิตท่านก็จะทูลเกล้า ฯ ถวายคืนทั้งคฤหาสน์และที่ดินที่พระองค์พระราชทานให้ ล้นเกล้า ฯ จึงต้องตามใจพระยานรรัตน ฯ

พระยานรรัตนราชมานิตได้รับใช้ใต้เบื้องยุคลบาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๖ ด้วยความจงรักภักดีเรื่อยมาจนกระทั่งล้นเกล้า ฯ เสด็จสวรรคตลง พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๗ ก็ขึ้นเถลิงราชสมบัติสืบต่อมา ก็มีพระราชประสงค์อยากจะได้ตัวพระยานรรัตนราชมานิตไว้ใช้ในราชการ จึงรับสั่งให้เจ้าคุณไพชยนเทพ ฯ (ทองเจือ ทองใหญ่) ไปติดต่อเพื่อขอชุบเลี้ยงเยี่ยงรัชกาลที่ ๖ แต่พระยานรรัตนราชมานิตผู้ยึดมั่นในคติที่ว่า "ข้าสองเจ้าบ่าวสองนาย" นั้นไม่ดีแน่ จึงได้กราบบังคมทูลแก่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๗ ไปว่า "ล้นเกล้า ฯ รัชกาลที่ ๖ ได้ทรงชุบเลี้ยงกระหม่อมมา เปรียบประดุจแปรธาตุตะกั่วจนเป็นทองคำ โดยเฉพาะรัชกาลที่ ๗ แม้จะชุบเลี้ยงอย่างใดก็เท่ากับเอาทองคำไปลงยาฝังเพชรเท่านั้น" ถึงแม้พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๗ จะทรงให้ใครมาติดต่อกับพระยานรรัตน ฯ หลายครั้งหลายหน แต่พระยานรรัตนก็มิได้ตอบตกลงสักครั้งเดียว จนกระทั่งถึงวันถวายพระเพลิงพระมหาธีรราชเจ้ารัชกาลที่ ๖ เมื่อวันที่ ๒๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๖๘ พระยา-

นรรัตนราชมานิตจึงได้สละทรัพย์สมบัติมอบที่ดิน ๔ ไร่ และทรัพย์สินเงินทองทั้งหมดแก่วัดเทพศิรินทราวาส ซึ่งเป็นวัดที่ท่านพระยานรรัตน ฯ อุปสมบทแต่นั้นเป็นต้นมา เพื่ออุทิศส่วนกุศลแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๖ ผู้ทรงชุบเลี้ยงตนมาเป็นอย่างดี ซึ่งยากจะหาบุคคลเยี่ยงพระยานรรัตนราชมานิตนี้อีกไม่ได้แล้วในยุคปัจจุบันนี้

ส่วนในด้านความรักนั้นเล่า พระยานรรัตนราชมานิตก็มิได้ผิดแปลกแตกต่างไปกว่าหนุ่มรุ่นเดียวกันไม่ พระยานรรัตนราชมานิตก็ได้มีสาวคนรักไว้ปลุกปลอบใจด้วยเหมือนกัน และก็ได้ทำพิธีหมั้นกันเรียบร้อยแล้วเสียด้วย แต่เนื่องด้วยพระมหากรุณาธิคุณของล้นเกล้า ฯ รัชกาลที่ ๖ นั้นมากล้นเหลือคณา พระยานรรัตนราชมานิตสละได้เช่นกัน สาวคู่หมั้นของพระยานรรัตนราชมานิตผู้มีนามว่า ชุบ เมนะเศวต ปัจจุบันรับอาชีพเป็นแม่พิมพ์ของชาติอยู่ที่โรงเรียนราษฎร์แถวสามย่าน พระนคร นี้เอง และก็ได้มาฟังสวดพระอภิธรรมศพท่านเจ้าคุณนรรัตนราชมานิตอยู่เสมอ ซึ่งยังคงครองเพศพรหมจรรย์ตลอดมาจนกระทั่งถึงปัจจุบันนี้ เพราะเธอได้ยึดมั่นในอุดมคติที่ว่า "รักเดียวใจเดียว" ซึ่งก็ยากจะหาหญิงใดมาเปรียบเทียบเสมอได้เช่นกัน

ส่วนในด้านการปฏิบัติงานของพระยานรรัตนราชมานิต ข้าพเจ้าได้รับการบอกเล่าจากพระภิกษุ กมฺพโล วัย ๗๘ แห่งวัดมหาชยราม อ. เมือง จ สมุทรสาคร ผู้ได้เคยรับราชการใต้เบื้องยุคลบาทของมหาธีราชเจ้ารัชกาลที่ ๖ พร้อมกับพระยานรรัตนราชมานิตมาแล้วได้บอกกับข้าพเจ้าว่า พระยานรรัตนราชมานิตเป็นผู้ที่เคร่งครัดต่อหน้าที่การงานยากที่ใครเสมอเหมือนได้ และเป็นผู้ที่ทำอะไรทำจริง ไม่ถือตัว และแบ่งชั้นวรรณะ แม้แต่เครื่องแต่งกายก็สวมใส่อย่างธรรมดาคือ เสื้อขาว กางเกงขาว มักจะชอบเดินไปไหนมาไหนเสมอ พระยานรรัตนราชมานิตให้ข้อคิดในการเดินว่า นั้นคือการออกเอ๊กเซอร์ไซด์ไปในตัว บางครั้งพระยานรรัตน ฯ ก็จะนั่งรถลาก หรือที่ชาวบ้านเรียกกันว่า "รถเจ๊ก" สมัยนั้นคนจีนมีอาชีพรับจ้างลากรถเป็นส่วนมาก และถ้าวันไหนเกิดอารมณ์ดีนึกครึ้มอกครึ้มใจขึ้นมา ขณะที่พระยานรรัตน ฯ นั่งอยู่บนรถลาก มองเห็นคนจีนลากรถ

เหนื่อยหอบท่านเจ้าคุณก็จะลงมาสับเปลี่ยนกับคนจีนลากรถให้ขึ้นไปนั่งแทนท่านแล้วท่านเจ้าคุณก็จะลงมาลากรถแทนคนจีนลากรถเสียเองก็มียังความแปลกใจให้แก่เจ้านายชั้นผู้ใหญ่และผู้ที่พบเห็นทุกคน เลยกลายเป็นเสียงซุบซิบเล่าสู่กันฟังจนหนาหู แต่พระยานรรัตน ฯ ก็มิได้สนใจต่อข่าวลือที่เป็นมงคล และอัปมงคลแต่ประการใดเลย

และในด้านโหราศาสตร์นั้นเล่า พระยานรรัตนราชมานิตก็เป็นผู้หนึ่งที่มีความเชี่ยวชาญและทำนายทายทักได้อย่างแม่นยำมาก แต่เป็นที่น่าเสียดายต่อมาภายหลังพระยานรรัตนฯ ได้เผาตำหรับตำราโหราศาสตร์จนหมดเกลี้ยง พระภิษุกมุพโล บอกกับข้าพเจ้าว่า เป็นเพราะไปทำนายทายทักอะไรผิดพลาดเพียงเล็กน้อยให้แก่ล้นเกล้าล้นกระหม่อมรัชกาลที่ ๖ เพียงครั้งเดียวเท่านั้น พระยานรรัตนราชมานิตจึงเลิกทำนายทายทักแต่นั้นเป็นต้นมา

พระยานรรัตนราชมานิต มีพี่น้องร่วมสายโลหิตเดียวกัน ๒ คน คนรองเป็นผู้หญิงชื่อ เลื่อน ปัทมะสุนทร คนสุดท้องเป็นชายชื่อ ตริ จินตยานนท์ น้องทั้งสองปัจจุบันยังมีชีวิตอยู่

ต่อไปนี้คือข้อความในหนังสือพระราชทานบรรดาศักดิ์ ของพระยานรรัตนราชมานิต ตามต้นฉบับเดิม

ฉบับที่ ๑

สมเดจพระรามาธิบดีศรีสินทรมหาวชิราวุธ

มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าโปรดกระหม่อม

ให้เจ้าหมื่นสรรเพชภักดี

เปนพระยานรรัตนราชมานิต จางวางมหาดเล็ก ถือศักดินา ๓๐๐๐ ทำราชการตามตำแหน่งตั้งแต่บัดนี้ไปจงเว้นการควรเว้น หมั่นประพฤติการควรประพฤติ สมควร

แก่ตำแหน่งทุกประการ ตามอย่างธรรมเนียมข้าราชการทั้งปวง ขอให้มีสุขสวัสดิ์เจริญเทอญ.

ตั้งแต่ ณ วันที่ ๓๐ ธันวาคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕ เป็นปีที่ ๑๓ ในรัชการปัตยุบันนี้

ฉบับที่ ๒

สมเดจพระรามาธิบดีสินทรมหาวชิราวุธ เอกอัครมหาบุรุษบรมนราธิราชพินิต-ประชานารถมหาสมมตวงษ์ อติศัยพงษ์วิมลรัตน์ วรขัตติยราชนิกโรดม จาตุรันตบรม-มหาจักรพรรดิราชสังกาศ ปรเมนทรธรรมิกมหาราชธิราช บรมนารถบพิตร์ พระมกุฎ-เกล้าเจ้ากรุงสยาม

ขอประกาศแก่ท่านทั้งหลายทั้งปวง ฤาผู้หนึ่งผู้ใดซึ่งจะได้พบอ่านคำประกาศนี้ ให้ทราบว่า เราได้ตั้งให้หัวหมื่น พระยานรรัตนราชมานิต (ตรึก จินตยานนท์) ท.จ, จ.ม. บ.ช. ว.ม ล. ว ป.ร. ๓, เป็นที่รักใคร่ไว้วางใจของเราเป็นองคมนตรี รับปฤกษาราชการในตัวเรา เพิ่มศักดินาขึ้นอีก ๑๐๐๐ เพื่อจะได้ช่วยเราคิดทำนุบำรุงแผ่นดินให้เป็นคุณ เป็นประโยชน์ มีความเจริญสมบูรณ์ แลราษฎรทั้งปวงให้มีความสุขความเจริญขึ้นโดยชอบธรรมอันดี ขอจงตั้งอยู่ในสัตย์สุจริตกตัญญูกตะเวที ประพฤติให้ต้องตามพระราชบัญญัติแลข้อคำสาบาลทุกประการ ตำแหน่งยศที่ตั้งนี้ จงเป็นไปตลอดเวลาความประสงค์ของเราพระเจ้ากรุงสยามปัตยุบันนี้ และตามกฎหมายข้อพระราชบัญญัติซึ่งได้ตั้งไว้สำหรับองคมนตรีแลรัฐมนตรีทุกประการ ขอให้มีความเจริญสุขสวัสดิ์ทุกประการเทอญ.

พระราชทานที่พระที่นั่งอมรินทรวินิจฉัย ณ วันที่ ๔ เมษายน พระพุทธศักราช ๒๔๖๗ เป็นปีที่ ๑๕ ในรัชกาลปัตยุบันนี้

ฉบับที่ ๓

สมเดจพระปรมินทรมหาประชาธิปก มหันตเดชนดิลกรามาธิบดีเทพยปรีย-มหาราชรวิวงศ์ อสัมภินพงศพีรกษัตร บุรุษรัตนราชนิกโรดม จาตุรันตบรมมหาจักร-

พรรคราชสังกาศฯ ปรมินทรธรรมิกมหาราชาธิราชบรมนาถบพิตร พระปกเกล้าเจ้า-กรุงสยาม

ขอประกาศแก่ท่านทั้งหลายทั้งปวง ฤๅผู้หนึ่งผู้ใดซึ่งจะได้พบอ่านคำประกาศนี้ ให้ทราบว่า เราได้ตั้งให้ จางวางตรี พระยานรรัตนราชมานิต (ตรึก จินตยานนท์) ป.ม. ท.จ. บ.ช. ว.ม.ล. ว.ป.ร. ๓ ซึ่งเป็นที่รักใคร่ไว้วางใจของเราเป็นองคมนตรี รับปฤกษาราชการในตัวเราเพิ่มศักดินาขึ้นอีก ๑๐๐๐ เพื่อจะได้ช่วยเราคิดทำนุบำรุงแผ่นดินให้เป็นคุณเป็นประโยชน์มีความเจริญสมบูรณ์ และราษฎรทั้งปวงให้มีความสุขความเจริญขึ้นโดยชอบธรรมอันดี ขอจงได้ตั้งอยู่ในสัตย์สุจริตกตัญญูกตะเวที ประพฤติให้ต้องตามพระราชบัญญัติแลข้อคำสาบาลทุกประการ ตำแหน่งยศที่ตั้งนี้ จงเป็นไปตลอดเวลาความประสงค์ของเราพระเจ้ากรุงสยามปัตยุบันนี้ แลตามกฎหมายข้อพระราชบัญญัติซึ่งได้ตั้งไว้สำหรับองคมนตรีแลรัฐมนตรีทุกประการ ขอให้มีความเจริญสุขสวัสดิ์ทุกประการเทอญ.

พระราชทาน ณ พระที่นั่งอมรินทรวินิจฉัย ณ วันที่ ๔ เมษายน พระพุทธ-ศักราช ๒๔๖๘ เป็นปีที่ ๒ ในรัชกาลปัตยุบันนี้

ชีวิตในเพศบรรพชิต

พระยานรรัตนราชมานิต ได้อุปสมบทเมื่อวันที่ ๒๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๖๘ มีอายุครบ ๒๘ ปี ที่วัดเทพศิรินทราวาส โดยมีท่านเจ้าประคุณสมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์ เป็นอุปัชฌาย์ มีฉายาว่า ธมฺมวิตกฺโก

หลังจากท่านเจ้าคุณนรรัตนราชมานิต (ตรึก จินตยานนท์) ธมฺมวิตกฺโก ได้อุปสมบทเป็นพระภิกษุสงฆ์แล้ว ท่านก็ศึกษาปฏิบัติธรรมวินัยอย่างเคร่งครัด ออกบิณฑบาตรโปรดสัตว์ไปตามท้องถนนเยี่ยงพระนวกะทั่วไปจนครบหนึ่งพรรษา

ครั้นย่างเข้าพรรษา ๒ ท่านเจ้าคุณนรรัตนราชมานิต จึงงดบิณฑบาตรโปรดสัตว์แต่นั้นเป็นต้นมา และเริ่มฉันจังหันเพียงมื้อเดียวเท่านั้น โดยมีญาติเป็นผู้นำปิ่นโตมาถวาย อาหารที่ท่านเจ้าคุณนรรัตนราชมานิตฉันนั้นก็ล้วนเป็นอาหารเจทั้งสิ้นคือไม่มีเนื้อสัตว์ และสิ่งที่ขาดเสียมิได้ก็คือมะขามเปียกกับกล้วยน้ำว้า ครั้นพรรษาต่อไปท่านเจ้าคุณนรรัตนราชมานิตจึงได้งดฉันจังหันในวันพระทุกวันพระอีกด้วย ซึ่งท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ ปฏิบัติเรื่อยมาเป็นประจำจนกระทั่งได้มรณภาพลง กิจวัตรที่ท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ จะขาดเสียมิได้นั่นก็คือการลงอุโบสถทำวัตร เช้า–เย็น เป็นประจำ ท่านบอกกับภิกษุสงฆ์ในวัดเสมอว่า

"ถ้าท่านขาดทำวัตรครั้งใด นั่นก็หมายความว่า ท่านต้องอาพาธหนัก หรือได้มรณภาพไปแล้ว"

และก็มีอยู่ครั้งหนึ่งที่ท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯได้ขาดลงอุโบสถ เพราะท่านเดินมาลงโบสถ์และเหยียบถูกงูเห่า งูจึงกัดที่เท้าท่าน ท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ ก็ยังลงโบสถ์ทำวัตรต่อไป โดยมิยินดียินร้ายต่อเขี้ยวของอสรพิษแต่อย่างใด ถ้าเป็นมนุษย์ปุถุชนธรรมดาอย่างเรา ๆ ท่าน ๆ ก็จะต้องรีบเข้าสถานเสาวภาอย่างไม่มีปัญหา แต่ท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ กลับเห็นเป็นเรื่องธรรมดา โดยมิต้องวิ่งไปหาหมอหรือหาหยูกยามาฉันเลยแม้แต่อย่างเดียว ท่านใช้กระแสร์จิตอันแก่กล้าของท่านเท่านั้นที่ดับพิษร้ายของงูเห่าไม่ให้ทำอันตราย ต่อองค์ท่านได้ แต่ถึงกระนั้นก็เล่นเอาท่านแทบแย่เหมือนกัน เท้าข้างที่ถูกงูกัดบวมเต่งตึง จะนั่งลุกก็แสนจะลำบากเมื่อเวลาทำวัตร สมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์ทรงเห็นเข้าจึงได้ขอร้องให้ท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ งดลงทำวัตรจนกว่าเท้าจะหายบวม ด้วยความเกรงใจและระลึกเคารพต่อผู้มีพระคุณที่ฝังจิตใจของท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ อยู่นั้น ท่านเจ้าคุณจึงได้งดลงโบสถ์ ๑ วัน รุ่งขึ้นเท้าข้างที่บวมเต่งตึงก็อันตรธานหายไปอย่างปลิดทิ้ง เกิดความมหัศจรรย์แก่ผู้ที่พบเห็นเป็นอย่างยิ่ง เสียงโจษจรรเล่าลือจึงระบือไปทั่วว่าท่านเจ้าคุณนรรัตนฯ มีกระแสร์จิตแก่กล้าสามารถระงับพิษของสรพิษให้เหือดหายไปเอง โดยไม่ต้องไปหามดหาหมอและฉันยาแต่อย่างใดเลย และเคล็ดลับการปฏิวัติร่างกายให้แข็งแรง ต่อต้านโรคภัยไข้เจ็บนั้นก็ได้มีผู้ทราบว่าท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ เมื่อครั้งเป็นฆราวาสได้ปฏิบัติทางโยคะ-ศาสตร์ จนสามารถระงับโรคภัยไข้เจ็บมิให้เกิดขึ้นได้ ครั้นท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ อุปสมบทเป็นพระภิกษุสงฆ์ผ่านไปเพียง ๑ พรรษาเท่านั้น ท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ จึงได้เขียนหนังสือวิธีปฏิบัติทางโยคะศาสตร์ ถวายแด่อุปัชฌาย์ท่านเจ้าประคุณสมเด็จพระพุทธโฆษา-จารย์ เมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๖๙ โดยมีใจความดังต่อไปนี้

๒๕ มิถุน ๖๙

ขอประทานกราบเรียน พระคุณ

เกล้า ฯ ขอประทานถวายวิธีบริหารร่างกายประจำวัน ซึ่งเกล้า ฯ มั่นใจว่าถ้าไม่มีอดีตกรรมตามสนองแล้ว การบริหารร่างกายที่ถูกต้องตามกฎของธรรมดาโดยสม่ำเสมอ

จริง ๆ จะช่วยส่งเสริมให้รูปขันธ์นี้เป็นเรือนอันแข็งแรงมั่นคง และทนทาน เป็นที่อาศัยของนามขันธ์ได้อย่างวัฒนาถาวร ห่างจากโรคพยาธิ์มีโอกาสใช้ชีวิตช่วยยังประโยชน์ให้แก่โลกได้ยืดยาวจนสุดเขตขัยแห่งอายุ

เกล้า ฯ เป็นเด็กขี้โรคมาแต่เดิม โยมผู้หญิงผู้ชายก็ขี้โรค ทั้งเกล้า ฯ ได้เคยตรากกรำอดหลับอดนอนจนร่างกายทรุดโทรมมาครั้งหนึ่งแล้วในระหว่างรับราชการ ถึงกับเป็นโรคเส้นประสาทอ่อน (Neurasthenia) มีร่างกายผอมซีดสามวันดีสี่วันไข้ จนสมเด็จพระบรมบพิต พระราชสมภารเจ้ารัชกาลที่ ๖ ทรงออกพระโอษฐว่า "เกรงจะเป็นผีในท้อง Consumption เสียแล้ว" เกล้า ฯ ต้องถูกส่งไปรักษาที่โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ แต่การรักษาด้วยวิธีแลยาต่าง ๆ หลายอย่างหลายชนิดไม่เป็นผลเลย เกล้า ฯ ได้พยาบาลบริหารร่างกายด้วยหันเข้าหากฎของธรรมดา ตามวิธีที่กราบเรียนถวายมานี้โดยสม่ำเสมออย่างที่เรียกว่า "เมื่อจะทำอะไรต้องทำกันจริง ๆ" จนได้รับผลดี มีร่างกายสงบสบายเรื่อยมาจนบัดนี้ไม่ต้องใช้ยา ไม่ต้องไต่ถาม หรือปรึกษาหมอในเรื่องโรคภัยส่วนตัวอีกเลย ฯ

กำหนดบริหารร่างกายประจำวัน

※

๑ ตอนตื่นนอนลุกขึ้นจากที่นอน ดัดตน ๔ ท่าดังนี้

๑. ยืด (Srretch)

๒. แขม่วท้อง (Pumping)

๓. เตะขึ้น (Kick up)

๔. บดท้อง (Ehuming)

๒. ลุกขึ้นจากที่นอนแล้ว ไปยืนที่หน้าต่างที่เปิดตรงช่องลม หายใจยาวสูดอากาศสด ๆ (Fresh Air) เข้าปอดให้เต็มที่ ๔ ท่าดังนี้

๑. อัดลม (Paching)

๒. หายใจยาวสูดลมเข้าปอดตอนบน (Upper Chcst Breathing)

๓. หายใจยาวอัดลมดันให้ท้องโป่งพอง (Abdominal Breathing)

๔. หายใจยาวสูดลมเข้าอกให้ซี่โครงกาง (Bostal Breathing)

ในขณะที่ทำท่าเหล่านี้ควรหลับตา และตั้งใจเป็นสมาธิอยู่ในท่าที่กำลังกระทำอยู่นั้น เมื่อจบท่าแล้วจึงลืมตา เวลาลืมตานั้นต้องลืมจริง ๆ คือเพ่งมองไป แล้วค่อย ๆ หลับกลอกไปกลอกมา ขึ้นข้างบน ลงข้างล่าง กลอกซ้ายกลอกขวา และกลอกเป็นวงกลม นี่เป็นการบริหารลูกตาอีกส่วนหนึ่ง ฯ

๓. ดื่มน้ำ ๑ ถ้วยแก้วเต็ม ๆ น้ำที่จะใช้ดื่มนี้ สำหรับผู้ที่จะมีอายุล่วงเข้าเขตปัจฉิมวัยแล้วไม่ควรดื่มน้ำเย็นในตอนตื่นตอนเช้า ๆท้องว่าง ๆควรดื่มน้ำต้มเดือดแล้วอุ่น ๆ ถ้าดื่มน้ำเปล่า ๆ ไม่ได้ควรเลือกเจือชานิดหน่อยพอมีกลิ่นชวนให้ดื่มได้ แต่อย่าให้มากนัก เพราะชามีธาตุที่ให้โทษแก่ร่างกายอยู่บ้าง ไม่เหมาะสำหรับดื่มในเวลาท้องว่างตื่นนอนใหม่ ๆ ตอนเช้า

๔. ไปถ่ายอุจจาระ ถ้าเราเกรงจะเสียเวลาช้าไป ควรเอาหนังสือติดมือไปอ่านด้วย ต่อไปนี้ลงมือทำงาน (Work) ได้

๕. เมื่อหยุดงานแล้ว ก่อนรับประทานอาหารควรดัดตน ๓ ท่าดังนี้

๑. ยืนกางแขนบิดตัว เอามือแตะปลายเท้าทีละข้าง (Ticklc toe)

๒. เขย่าตัว (Pep hop)

๓. จ้องดาวและบิดคอ (Star Gazer และ Hen peck)

แล้วดื่มน้ำ ๑ ถ้วยแก้วก่อนรับประทานอาหารสัก ๑๕ นาที

เมื่อรับประทานอาหารแล้วใหม่ ๆ ไม่ควรอ่านหนังสือหรือใช้สมองคิดเลย ควรคุยหรือเดิน หยิบโน่นหยิบนี่นิด ๆ หน่อย ๆ เป็นดี และไม่ควรดื่มน้ำรอไว้จนกว่าอาหารย่อยเรียบร้อยจนเบาท้อง แล้วจึงดื่มน้ำให้มาก ๆ

๖. ก่อนจะอาบน้ำเข้านอนตอนกลางคืน ควรดัดตนอีกครั้งหนึ่ง ๗ ท่า ดังนี้

๑. ยืด (Stretch)
๒. แขม่วท้อง (Pumping)
๓. เตะขึ้น (Kick up)
๔. บดท้อง (Ehuming)
๕. ยืนกางแขนบิดตัวเอามือแตะปลายเท้าทีละข้าง (Tickle toe)
๖. เขย่าตัว (Pep hop)
๗. จ้องดาวและบิดคอ (Star gazer และ Heh Peck)

ท่าดัดตนเหล่านี้ ถ้าทำให้มากเกินไปก็ให้โทษหรือไม่ให้คุณ ที่จะให้คุณจริง ๆ คือพอควรอยู่ระหว่างกลาง ไม่ไปทางที่สุดโต่งทั้งสองข้าง

ควรมิควรประการใดสุดแล้วแต่จะโปรด

เกล้า ฯ ธมฺมวิตกฺโก

เมื่อท่านเจ้าประคุณสมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์ ได้รับจดหมายรายงานการปฏิบัติแบบโยคะศาสตร์ของท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ แล้วก็ได้นำไปปฏิบัติ เมื่อสงสัยในข้อหนึ่งข้อใดแล้วก็ทรงเรียกท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ เข้าไปสอบถามเป็นส่วนตัวและฝึก หัด ตามท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ ไปด้วย ผลที่สุดท่านเจ้าประคุณสมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์ก็เห็นผลปรากฏจากหลักวิธีโยคะศาสตร์ที่สามารถช่วยขจัดโรคภัยต่าง ๆ ได้จริง ๆ ถ้าทำให้ถูกต้องและสม่ำเสมอ คุณผู้อ่านถ้าสนใจก็ไปทดลองฝึกดูก็ได้นะครับ

ถือสันโดษ

❋

คราวนี้ข้าพเจ้าขอพาคุณผู้อ่านเข้าไปชมภายในกุฏิที่ท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ พำนัก ซึ่งผิดแผกแตกต่างกับภิกษุสงฆ์องค์อื่น ๆ อย่างฟ้ากับดินทีเดียว ยากที่จะหาภิกษุรูปใดใน

ปัจจุบันนี้เสมอเหมือนเยี่ยงท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ หาได้ไม่ เพราะท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ ท่านเป็นภิกษุสงฆ์ที่ถือสันโดษ ตัดกิเลสหมดทุกอย่าง แม้แต่เงินตราที่ใช้แลกเปลี่ยนตามกฎหมายในปัจจุบันนี้ท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ ก็มิเคยเห็นและแตะต้องด้วยซ้ำไป เครื่องตบแต่งเพื่อประดับบารมีภายในกุฏิก็หามีสิ่งมีค่ามาตั้งโชว์ให้รกหูรกตาแม้แต่สิ่งเดียว สิ่งที่ประดับบารมีของท่านเจ้าคุณนรรัตนฯ นั้นก็คือตำหรับตำราและหนังสือธรรมวินัยต่างๆ เป็นจำนวนมาก ส่วนที่จำวัดนั้นก็เป็นที่เฉพาะองค์ท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ เท่านั้น โดยมีผ้าจีวรเก่า ๆ ปูกับพื้นเพียง ๒–๓ ผืน และมีมุ้งหลังเล็ก ๆ อยู่หลังเดียวเท่านั้น และสิ่งที่สดุดตาและเตือนใจแก่ผู้พบเห็นนั้นก็คือโครงกระดูกและหีบศพ ๑ หีบ หีบที่วางไว้ให้เป็นเครื่องขบคิด

โครงกระดูกที่ท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ นำเข้าไปไว้ในกุฏิของท่านก็เพื่อไว้นั่งพิจารณาและปลงอนิจจัง ว่าสังขารของมนุษย์เรานั้นมันไม่เที่ยงแท้ มี เกิด, แก่, เจ็บ, ตาย ผลที่สุดก็เหลือแต่โครงกระดูก แล้วก็กลายเป็นเถ้าถ่านไปในที่สุด

ส่วนหีบศพนั้นเล่า ท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ ได้สั่งให้ญาติซื้อมาไว้เมื่อบวชได้พรรษา ๒ และท่านได้บอกกับญาติโยมให้ทราบว่า การที่สั่งให้ต่อหีบศพมาไว้นั้นก็เพื่อที่จะไว้ใส่ตัวท่านเอง เมื่อเวลาดับขันธ์จะมิต้องทำความยุ่งยากลำบากให้แก่ผู้อยู่ข้างหลัง และหีบศพใบนี้ท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ ก็เคยลงไปทำวิปัสสนากรรมฐานบ่อยครั้งนัก นับเป็นสถานที่ที่สงบแห่งหนึ่งที่ท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ ปฏิบัติธรรม

ในกุฏิของท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ จะหาไฟฟ้าใช้แม้แต่ดวงเดียวก็ไม่มี แม้แต่น้ำที่ท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ ใช้ดื่มฉันอยู่ทุกวันก็เป็นแต่น้ำฝนทั้งสิ้น และภาชนะที่ท่านใช้ก็เป็นกะลามะพร้าวขัด ท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ ท่านชี้แจงว่าของสิ่งนี้เป็นของสูง ไม่มีมลทินอะไรติดอยู่เลยแม้แต่นิดเดียว และท่านเจ้าคุณนรรัตนฯได้ให้เหตุผลอย่างน่าฟังว่า "ธรรมชาติได้สร้างให้มนุษย์เราเป็นที่พอเพียงอยู่แล้วจะวุ่นวายกันไปทำไม ยิ่งเป็นภิกษุสงฆ์ผู้ปฏิบัติอยู่ในธรรมวินัยก็ยิ่งสบายมาก น้ำฝนเป็นน้ำที่บริสุทธิ์ ดื่มฉันก็เกิดอาบัติน้อยมาก ยิ่งไฟฟ้าด้วยแล้วก็ถือว่าไม่เป็นสำคัญเลย เพราะดวงอาทิตย์ได้ให้

แสงสว่างแก่โลกมนุษย์เราตั้งแต่ ๖ โมงเช้าถึง ๖ โมงเย็น เราจะทำอะไรก็ควรรีบ ๆ ทำเสีย เมื่อพระอาทิตย์สิ้นแสงแล้วก็หมดเวลาที่เราจะทำอย่างอื่น นอกเสียจากทำสมาธิให้สงบ เจริญวิปัสสนากรรมฐานแต่เดียวเท่านั้น"

ด้วยเหตุนี้เองกุฏิของท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ จึงปิดเงียบมืดมิดผิดกว่ากุฏิพระภิกษุสงฆ์องค์อื่น ๆ และท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ ภิกษุผู้เคร่งครัดต่อธรรมวินัยรูปนี้เองได้มีประชาชนจำนวนมากเลื่อมใสศรัทธาใคร่อยากจะพบประสนทนาด้วย ท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ ก็มิได้รังเกียจ เปิดโอกาศให้ญาติโยมพบปะสนทนาเป็นอย่างดี ตอนที่ท่านลงทำวัตรเช้าและเย็นเสมอชั่วระยะเวลาหนึ่ง แต่ท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ จะไม่ยอมให้ใครเข้าพบเป็นอันขาดที่กุฏิของท่าน ไม่ว่าจะเป็นเจ้านายชั้นผู้ใหญ่หรือกระยาจกเข็นใจคนใดทั้งสิ้น

อภินิหารย์มหัศจรรย์ท่านเจ้าคุณนรรัตนราชมานิต

❋

หลังจากที่ท่านเจ้าคุณนรรัตนราชมานิต (ตรึก จินตยานนท์) ธมฺมวิตกฺโก ได้ครองเพศบรรพชิตเรื่อยมาด้วยการเคร่งครัดต่อธรรมวินัย และค้นคว้าศึกษาทางวิปัสสนากรรมฐานจนแตกฉานกระแสร์จิตแก่กล้าจนเป็นที่ประจักษ์แก่สายตาของพระภิกษุสงฆ์ และประชาชนมาแล้วเมื่อครั้งถูกอสรพิษกัด ท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ ก็สามารถใช้กระแสร์จิตรักษาพิษร้ายของอสรพิษให้เหือดหายไปเองได้ โดยมิต้องไปหาหมอและฉันยาเลยแม้แต่อย่างเดียว

ต่อมาท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ ก็ได้ถูกโรคร้ายที่ประชาชน และนายแพทย์กลัวนักกลัวหนาเข้าคุกคามจนได้ นั้นก็คือโรคมะเร็ง ท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ ได้เป็นโรคมะเร็งกามช้างจนเน่าเฟะ แต่ท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ ก็มิได้แสดงความเจ็บปวดรวดร้าวให้ปรากฏแก่สายตาหมู่ภิกษุสงฆ์และประชาชนที่พบเห็นเลยแม้แต่น้อย ท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ มี

อาการเป็นปกติธรรมดาเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น และท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ ก็ได้ลงอุโบสถทำวัตรเช้า - เย็นเป็นประจำเสมอมิได้ขาดเลย แต่แล้วอยู่ ๆ โรคร้ายที่เกาะกุมท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ จนเป็นที่น่าสังเวชแก่ผู้พบเห็นก็อันตรธานหายไปเอง โดยท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ มิได้ไปหาแพทย์ให้รักษาหรือฉันหยุกยาแต่ประการใดเลย

"โรคมันเกิดขึ้นมาเอง มันก็ต้องหายไปเองได้เช่นกัน" ท่านเจ้าคุณนรรัตนพูดอยู่เสมอแก่ผู้ที่มาไต่ถามท่าน

ยิ่งนับวันเสียงลือเสียงเล่าอ้างทางด้านอภินิหารต่าง ๆ นานาของท่านเจ้าคุณ-นรรัตนราชมานิตก็แพร่สพัดไปทั่วทุกสารทิศว่า ท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ เป็นภิกษุสงฆ์รูปเดียวในปัจจุบันนี้ที่สำเร็จอรหันต์แล้ว จึงมีประชาชนจำนวนมากใคร่อยากจะเข้าพบเพื่อนมัสการ แต่ก็หาเวลาพบท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ ได้เพียง ๒ เวลาเท่านั้น คือตอนทำวัตรเช้าและเย็น ซึ่งก็มีเวลาสนทนากันเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ส่วนมากท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ จะคุยแต่เรื่องธรรมะ และอบรมสั่งสอนให้ประกอบและประพฤติในทางดีทั้งสิ้น ผู้ใดได้เข้าพบปะสนทนากับท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ แล้ว ผู้นั้นจะรู้สึกจิตใจสดชื่นเบิกบานแจ่มใสอย่างบอกไม่ถูก เสมือนกับได้เข้าพบกับพระอรหันต์ฉะนั้น

เสียงลือเสียงเล่าอ้างอันนี้เองที่ล่วงรู้เข้าหูชาวจีนผู้หนึ่ง ซึ่งยากจนค่นแค้นอยากจะเข้าพบนมัสการท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ บ้าง พยายามเพียรมาพบที่พระอุโบสถหลายครั้งแต่ก็เข้าไม่ถึงตัวท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ เลยสักครั้ง ชาวจีนผู้นั้นจึงได้ตัดสินใจมาดักพบที่กุฏิตอนเช้าก่อนที่ท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ จะลงทำวัตรเช้า เมื่อพบท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ ชาวจีนผู้นั้นก็ก้มลงกราบที่หน้าประตู และกล่าวว่า "อยากจะมาขอพร เพราะยากจนเหลือเกิน ทำมาค้าขายก็มีแต่ขาดทุน"

เจ้าคุณนรรัตน ฯ ได้ฟังชาวจีนพูดจบลงแล้ว เจ้าคุณนรรัตน ฯ จึงเอากะลาขัดตักน้ำมาพรมให้ชาวจีน แล้วพูดว่า "ไปได้คราวนี้จะรวยใหญ่"

และก็เป็นจริงอย่างที่ท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ ให้พรไปทุกประการ เพราะหลังจากนั้นเป็นต้นมา ชาวจีนผู้นั้นได้ทำมาค้าขายเจริญงอกงามขึ้นเป็นลำดับจนกระทั่งถึงปัจจุบันนี้

ดังได้กล่าวไว้แล้วว่า ผู้ที่เข้านมัสการท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ มักจะได้ฟังแต่เรื่องธรรมะและคำตักเตือนสั่งสอนให้ประกอบแต่ความดี ผู้นั้นจะมีความสุข ข้าพเจ้าจึงขอเอาข้อเขียนของคุณ "ภิญโญ เอกอธิคมกิจ" ซึ่งได้รับฟังธรรมจากท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ มาลงไว้ ณ ที่นี้เพื่อเป็นข้อยืนยันดังต่อไปนี้

เมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๕๑๑ คุณภิญโญ เอกอธิคมกิจ ยังเป็นนิสิตปีสุดท้าย ได้พาเพื่อนนักศึกษาอีก ๓ คน เข้านมัสการท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ เมื่อตอนเย็นวันหนึ่ง หลังจากท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ ได้ทำวัตรเย็นเสร็จเรียบร้อยแล้ว และก็ได้สนทนากันอยู่พักหนึ่ง ท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ จึงได้ไต่ถามคุณภิญโญและเพื่อน ๆ ว่า มีอาชีพอะไร เมื่อท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ ได้ทราบว่าทั้งสี่คนนั้นเป็นนิสิตปีสุดท้าย ท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ ก็เริ่มอธิบายธรรมให้ฟังทันที โดยเริ่มว่า

"ที่มาหาพระนี่น่ะ, ดีแล้ว เพราะพระแปลว่า ดี หรือประเสริฐ ฉะนั้นการมาหาพระ คุยกับพระก็ได้ของดีของประเสริฐกลับไป"

เพื่อนคนหนึ่งของคุณภิญโญได้เรียนถามถึงเรื่องความศักดิ์สิทธิ์ ของพระเครื่อง ท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ ก็ได้อธิบายให้ฟังว่า

"ความศักดิ์สิทธิ์ขึ้นอยู่กับความศรัทธา อาศัยกำลังจิตเป็นสำคัญ บางครั้งทหารที่ไปรบเวียตนามเชื่อมั่นคุณพระที่ห้อยคอไป อาจทำให้เกิดนะจังงังก็ได้ ข้าศึกมองไม่เห็นตัว หรือยิงไม่ถูก"

แล้วท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ ยังได้ยกอุทาหรณ์ให้ฟังต่อไปอีกว่า เมื่อครั้งรัชกาลที่ ๕ พระพุทธเจ้าหลวงเคยเสด็จออกเยี่ยมพสกนิกรที่ชนบทแห่งหนึ่ง ได้ทอดพระเนตรเห็นบ้านชาวจีนคนหนึ่งนำปุ้งกี๋มาไว้บูชาบนหิ้ง จึงได้รับสั่งถามชาวจีนผู้นั้นว่า เอามาบูชาเพื่ออะไร ชาวจีนผู้นั้นได้ทูลถึงความเชื่อมั่นของตน ซึ่งเริ่มต้นมาจากปุ้งกี๋ใบนี้จนทำให้เขาร่ำรวยขึ้นมาได้ จึงนำมาไว้บูชาและเก็บไว้เป็นที่ระลึก พระพุทธเจ้าหลวงจึงได้ตรัสชมว่า **"ดีแล้ว"** นี่ก็แสดงว่า ความเชื่อมั่นเท่านั้นที่จะปรากฏผลให้เห็น

เมื่อท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ ได้อรรถาธิบายจบลงแล้ว เพื่อนอีกคนหนึ่งของคุณภิญโญจึงได้เรียนถามท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ ต่อไปอีกว่า ตัวเขาทำไมจึงยากจนเหลือเกิน ไหนจะต้องหารายได้เพื่อมาเป็นทุนการศึกษา ไหนจะต้องหาเงินมาเลี้ยงแม่อีก จึงอยากจะมาขอพรจากท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ เพื่อจะได้ทุนสักก้อนหนึ่งสำหรับไว้ไปศึกษาต่อยังต่างประเทศ เมื่อจบการศึกษาในประเทศไทยแล้ว

ท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ จึงได้กล่าวสรรเสริญเพื่อนของคุณภิญโญว่าเป็นการกระทำที่ดีแล้ว พร้อมกับอธิบายถึงความกตัญญูกตเวทิตาว่า

"คนที่มีความกตัญญูกตเวทีแล้ว ไปไหนหรือจะทำอะไรย่อมไม่ตกต่ำ และมักจะประสพความสำเร็จเสมอ เพราะคุณพระย่อมคุ้มครองคนมีที่คุณธรรมประจำใจ"

ท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ ยังได้อรรถาธิบายต่อไปอีกว่า

"คุณธรรมอันเป็นเครื่องนำไปสู่ความสำเร็จในกิจการทั้งปวง อันได้แก่ อิทธิบาทสี่ แปลว่า ทางที่นำไปสู่ความสำเร็จไม่ว่าจะทำอะไร อิทธิ ซึ่งหมายถึงหนทางที่จะไป มีอยู่ ๔ ประการ" คือ

๑. ฉันทะ คือความพอใจในสิ่งที่เป็น วิลล์ออฟมาย หรือเป็นความตั้งอกตั้งใจที่จะทำจริง

๒. วิริยะ คือความเพียรพยายามโดยไม่ท้อถอย

๓. จิตตะ คือความเอาใจจดจ่อในสิ่งที่จะทำในกิจการนั้น ๆ โดยนึกอยู่เสมอ

๔. วิมังสะ คือการพิจารณาไตร่ตรองหาเหตุผล

ท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ ได้ชี้แจงต่อไปอีกว่า ไม่ว่าเราจะทำอะไร หากมีธรรม ๔ ประการนี้แล้ว ย่อมพบกับความสำเร็จอย่างแน่นอน ไม่ว่าจะเรียนหนังสือหรือการทำมาหากิน และท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ ยังย้ำต่อไปอีกว่า

"จะไปนิพพานก็ได้นะ"

หลังจากได้สนทนาธรรมกับท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ เป็นที่พอออกพอใจแล้ว ทุกคนต่างก็จะกราบลากลับ ท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ จึงได้สั่งให้เพื่อของคุณภิญโญ ไปตักน้ำมนต์ในโอ่งหลังรูปปั้นสมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์มา ๑ ถ้วย และรินใส่ถ้วยให้ดื่มทีละคน พร้อมกับให้ว่าคาถาตามท่านไปด้วย ดังนี้

"สิทธะมัตถุ สิทธะมัตถุ สิทธะมัตถุ อิทัง พลัง เอตัสสะมิง ระตะนัตตะ ยัสสะมิง สัมประสาทะ นะเจตะโส"

เมื่อทุกคนได้รับประทานน้ำมนต์อันศักดิ์สิทธิ์ของท่านเจ้าคุณนรรัตนเสร็จทั่วทุกคนแล้ว ท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ ก็ได้กล่าวเป็นประโยชน์สุดท้ายว่า

"จงประกอบแต่ความดีนะ จะได้มีความสุข"

คาถาของท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ บทนี้ ผู้ใดใคร่จดจำไว้ ข้าพเจ้าคิดว่าคงเกิดประโยชน์ไม่น้อย ยิ่งผู้ที่มีเครื่องรางของขลังของท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ ไว้บูชาด้วยแล้วก็คงเกิดพลังอานุภาพศักดิ์สิทธิ์ให้ปรากฏขึ้นมาได้ ดังเช่นคาถาชินบัญชร ของสมเด็จพุฒาจารย์โตคุจเดียวกัน

ข้าพเจ้าได้นำเรื่องราวการสนทนาธรรมกับท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ มาแล้ว ก็ใคร่จะขอนำ **"โอวาท"** ของท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ มาลงไว้ ณ ที่นี้ด้วย เพื่อเตือนสติแก่ผู้ที่กำลังประพฤติชั่ว หรือกระทำชั่วไปแล้วให้หันกลับมาประกอบกรรมแต่ความดี ละทิ้งความชั่วที่ทำหรือกำลังที่จะกระทำนั้นเสีย และผู้ที่ประกอบกรรมแต่ความดีก็ให้รักษาความดีนั้นไว้ หรือยิ่งประกอบกรรมดียิ่ง ๆ ขึ้นไป ดังต่อไปนี้

โอวาทของท่านเจ้าคุณนรรัตนราชมานิต

❋

๑. "PERSONALMAGNET"

เรื่องที่มีคนเมตตากรุณา เห็นอกเห็นใจนั้น เป็นเพราะ คุณธรรมความดี ของตนเอง หลายประการด้วยกัน เป็นต้นว่า วิริยะ อุตสาหะ บากบั่น เข้มแข็งแรงกล้า และ จิตใจเมตตากรุณา ไม่เย่อหยิ่งจองหอง เป็นเหตุให้ผู้ที่แวดล้อมอยู่เกิดความเมตตากรุณารักใคร่เห็นอกเห็นใจ คิดที่จะช่วยเหลือ

คนซึ่งมี กิริยามารยาทอ่อนโยน สุภาพนิ่มนวล ย่อมเป็นที่เสน่หารักใคร่ของคนที่ได้พบเห็นและพยายามที่จะช่วยเหลือ นี่เป็น Personal Magnet คือเสน่ห์ในตัวของตัวเอง เพราะฉะนั้น จงพยายามรักษาคุณสมบัติดังกล่าวนี้ไว้ จะเป็นเครื่องช่วยตัวเองให้บรรลุความสำเร็จสมประสงค์ทุกประการ ทุกกาลเวลา ทั้งปัจจุบันและอนาคต

๒. เมตตา

อย่ากลัว จงรักษาตัวให้บริสุทธิ์ ไม่มีอะไรทำอันตรายได้

จงจำไว้ว่า ถ้าปรารถนาความเมตตาและความเห็นอกเห็นใจจากผู้อื่น ก็ควรส่งกระแสใจที่ประกอบด้วยความเมตตาและความเห็นอกเห็นใจไปยังท่านเหล่านั้น แล้วก็จะได้รับความเมตตาและความเห็นอกเห็นใจจากท่านเหล่านั้นเช่นเดียวกัน นี่เป็นกฎของจิตตานุภาพแล้วความสำเร็จทั้งหลายที่ปรารถนา ก็จะบังเกิดแต่ตนสมประสงค์ทุกประการเป็นแน่นอนไม่ต้องสงสัยเลย.

๓. สบายใจ

คำว่า "ไม่สบายใจ" อย่าใช้ และอย่าให้มีขึ้นในใจต่อไป Let it go, and get, ti out!" ก่อนมันจะเกิด ต้อง Let it go! ปล่อยให้มันผ่านไปอย่ารับเอาความไม่สบายใจไว้ ถ้าเผลอไปมันแอบเข้ามาอยู่ในใจได้ พอมีสติรู้สึกตัวว่าความไม่สบายใจเข้า

มาแอบอยู่ในใจ ต้อง Get it out! ขับมันออกไปทันที อย่าเลี้ยงเอาความไม่สบายใจไว้ในใจมันจะเคยตัว ทีหลังจะเป็นคนอ่อนแอออดแอดทำอะไรผิดพลาดนิด ๆ หน่อย ๆ ก็ไม่สบายใจเคยตัว เพราะความไม่สบายใจนี้แหละเป็นศัตรู เป็นมาร ทำให้ใจไม่สงบ ประสาทสมองไม่ปกติ เป็นเหตุให้ร่างกายผิดปกติ พลอยไม่สงบไม่สบายไปด้วย ทำให้สมองทึบไม่ปลอดโปร่ง เป็น habit ความเคยชินที่ไม่ดี เป็นอุปสรรคกีดกั้นขัดขวางสติปัญญาไม่ให้ปลอดโปร่งแจ่มใส ต้องฝึกหัดแก้ไขปรับปรุงจิตใจเสียใหม่ ทั้งก่อนที่จะทำอะไร หรือกำลังกระทำอยู่ และเมื่อเวลากระทำเสร็จแล้ว ต้องหัดให้จิตใจแช่มชื่นรื่นเริงเกิดปีติปราโมทย์เป็นสุขสบายอยู่เสมอ เป็นเหตุให้เกิดกำลังกายกำลังใจ Enioy living มีชีวิตอยู่ด้วยความเบิกบาน สมองจึงจะเบิกบาน จะศึกษาเล่าเรียนก็เข้าใจจำได้ง่าย เหมือนดอกไม้ที่แย้มเบิกบานต้อนรับหยาดน้ำค้าง และอากาศอันบริสุทธิ์ฉะนั้น

พระพุทธเจ้าสอนว่า "นตฺถิ สนฺติปรํ สุขํ" "สุขอื่นยิ่งกว่าความสงบไม่มี"

หมายความว่า ความสุขอื่นมี เช่นความสุขในการดูละคร ดูหนัง ในการเข้าสังคม Social ในการมีคู่รักคู่ครอง หรือในการมีลาภยศได้รับความสุข สรรเสริญ และได้รับความสุขจากสิ่งเหล่านี้ ก็สุขจริง

๔. สันติสุข

แต่ว่า สุขเหล่านี้มีทุกข์ซ้อนอยู่ทุกอย่าง ต้องคอยแก้ไขปรับปรุงกันอยู่เสมอ

ไม่เหมือนกับความสุข ที่เกิดจากสันติความสงบ ซึ่งเป็นความสุขที่เยือกเย็นและไม่ซ้อนด้วยความทุกข์ และไม่ต้องแก้ไขปรับปรุงตกแต่งมาก

เป็นความสุขที่ทำได้ง่าย ๆ เกิดกับกายใจของเรานี่เอง อยู่ในที่เงียบ ๆ คนเดียวก็ทำได้ หรืออยู่ในสิ่งแวดล้อมสังคมก็ทำได้ ถ้าเรารู้จักแยก ใจ หาสันติสุข กายนี้เพียงสักแต่ว่าอยู่ในที่ระคนด้วยความยุ่ง สิ่งแวดล้อมเหล่านั้นไม่ยุ่งมาถึง ใจ

แม้เวลาเจ็บหนัก มีทุกข์เวทนาปวดร้าวไปทั่วกาย แต่เรารู้จักทำ ใจ ให้เป็นสันติสุขได้ ความเจ็บนั้นก็ไม่สามารถจะทำให้ ใจ เดือดร้อนตามไปด้วย

เมื่อ ใจ สงบแล้วกลับจะทำให้กายสงบ หายทุกขเวทนาได้ด้วย

และประสบสันติสุข ซึ่งไม่มีสุขอื่นยิ่งกว่าสันติสุขนั้น พระพุทธเจ้าสอนให้ฝึกเป็น ๓ ทาง คือ

๑. สอนให้สงบกาย วาจา ด้วย ศีล ไม่ทำโทษทุจริตอย่างหยาบที่เกิดทางกาย วาจา เป็นเหตุให้เกิดสันติสุขทางกาย วาจา เป็นประการต้น

๒. สอนให้ฝึกหัดให้เกิดสันติสุขทางใจด้วย สมาธิ หัดใจไม่ให้คิดถึงเรื่องความกำหนัด

ความโกรธ

ความโลภ

ความหลง

ความกลัว

ความฟุ้งซ่านรำคาญ

ความลังเลใจ ทำให้ใจไม่เด็ดเดี่ยว ไม่เด็ดขาด เมื่อละสิ่งเหล่านี้ได้ เป็นเหตุให้ใจสงบ เป็นสันติสุขทางจิตใจอีกประการหนึ่ง

๓. ทรงสอนให้ฝึกหัดให้เกิดสันติสุขทางทิฏฐิ ความเห็นด้วย ปัญญา พิจารณาให้เห็นว่า

สรรพสิ่งทั้งหลายไม่แน่นอน เป็น อนิจจัง ไม่เที่ยง คงทนอยู่ไม่ได้ ต้องเสื่อมสิ้นแปรปรวน ดับไป เรียกว่าเป็น ทุกข์

ไม่อยู่ในอำนาจบังคับบัญชา อ้อนวอน ขอร้อง เร่งรัด ให้เป็นไปตามความประสงค์ ท่านเรียกว่า อนัตตา

เมื่อเรารู้เห็นความเป็นจริงเช่นนี้ จะทำให้จิตใจของเราเข้มแข็ง มั่นคง เด็ดเดี่ยว ไม่หวั่นไหวไปตามเหตุการณ์ทั้งหลาย

เพราะรู้เห็นตามความเป็นจริงด้วยปัญญาว่าสิ่งเหล่านั้นมันไม่แน่นอน

มันคงอยู่ไม่ได้ ต้องเปลี่ยนแปลง เสื่อมสิ้นดับไป

ไม่อยู่ในอำนาจบังคับบัญชาผ่ำผื่นของเรา
อย่าไปเร่งรัดให้เสียกำลังใจ
คงรักษาใจให้เป็นอิสระมั่นคงอยู่เสมอ
ไม่หวั่นไหวไปตามเหตุการณ์เหล่านั้น
เป็นเหตุให้ใจตั้งอยู่ในสันติสุข

เป็นอิสระเกิดอำนาจทางจิต Mind Power ที่จะใช้ทำกรณียะอันเป็นหน้าที่ของตนได้สำเร็จสมประสงค์

"นตฺถิ สนฺติปรํ สุขํ สุขอื่นยิ่งกว่าความสงบไม่มี"

It needs a Peaceful Mind to support a Peacful Body, and itneeds a Peaceful Body to support a Peaceful Mind, and, st it needs Both Peacaful Body and Mind to attain all success that wbich you wish.

๕. ทำอะไรไม่ผิดเลย ก็คือคนไม่ทำอะไรเลย

"DO NO WRONG IS DO NOTHING"

จงระลึกถึงคติพจน์ ว่า "**Do no wrong is do npthing !**" "ทำอะไรไม่ผิดเลย ก็คือไม่ทำอะไรเลย !"

ความผิดนี้แหละ เป็นครูอย่างดี ควรจะรู้สึกบุญคุณของตัวเองที่ทำอะไรผิดพลาด และควรสบายใจที่ได้พบกับอาจารย์ผู้วิเศษ คือความผิด จะได้ตรงกับคำว่า "เจ็บแล้วต้องจำ!" ตัวทำเอง ผิดเอง นี้แหละ เป็นอาจารย์ผู้วิเศษ เป็น **Good example** ตัวอย่างที่ดี เพื่อจะได้จดจำไว้สังวรระวังไม่ให้ผิดต่อไป แล้วตั้งต้นใหม่ด้วยความไม่เลินเล่อเผลอประมาท อดีตที่ผิดไปแล้วก็ผ่านพ้นล่วงเลยไปแล้ว แต่อาจารย์ผู้วิเศษยังคงอยู่คอยกระซิบเตือนใจอยู่เสมอทุกขณะว่า "ระวัง! อย่าประมาทนะ! อย่าให้ผิดพลาดเช่นนั้นอีกนะ!"

ผิดหนึ่งพึงจดไว้ ในสมอง
เร่งระวังผิดสอง ภายหน้า
สามผิดเร่งคิดตรอง จงหนัก เพื่อนเอย
ถึงสี่อีกที่ห้า หกซ้ำอภัยไฉน !

จงสังเกตพิจารณาดูให้ดีเถิด จะเห็นได้ว่า นักค้นคว้าวิทยาศาสตร์ทางโลกก็ดี และทางผู้วิเศษที่เป็นศาสดาจารย์ในทางธรรมทั้งหลายก็ดี ล้วนแต่ผ่านพ้นอุปสรรคความผิดพลาดนับครั้งไม่ถ้วนมาแล้วด้วยกันทุกท่าน

๖. สติสัมปชัญญะ

(ความระลึกได้ และความรู้ตัว)

ที่จะทำอะไรไม่ผิดนั้น ข้อสำคัญอยู่ที่สติ ถ้ามีสติคุ้มครองกายวาจาใจอยู่ทุกขณะ จะทำอะไรไม่ผิดพลาดเลย ที่ผิดพลาดเพราะขาดสติ คือ เผลอ เหม่อ เลินเล่อ ประมาท ระเริง หลงลืม จึงผิดพลาด จงนึกถึงคติพจน์ว่า "กุมสติต่างโล่ห์ป้อง อาจแกล้วกลางสนาม"

ธรรมดาชีวิตทุกชนิด ทั้งมนุษย์และสัตว์ตลอดทั้งพืชพันธุ์พฤกษาชาติ เป็นอยู่ได้ด้วยการต่อสู้ ตรงกับคำว่า "Life is fighting" "ชีวิตคือการต่อสู้" เมื่อต่อสู้ไม่ไหวขณะใจก็ต้องถึงที่สุดแห่งชีวิต คือ death ความตาย เพราะฉะนั้นยังมีสติอยู่ตราบใดถึงตายก็ตายแต่กาย เช่นกับชีวิตของพระพุทธเจ้า และพระอรหันต์ท่านมีสติไพบูลย์อยู่ทุกขณะจิต ท่านจึงทำอะไรไม่ผิดและถึงซึ่งอมตธรรม คือธรรมที่ไม่ตาย ตรงกับคำว่า immortal จึงเรียกว่า ปรินิพพาน คือนามรูปสังขารร่างกายที่เรียกว่าเบญจขันธ์ ขันธ์ ๕ คือ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ แตกดับไปเท่านั้น

เพราะฉะนั้น ความฝึกฝนสติ (ความระลึกรู้ก่อนทำ ก่อนพูด ก่อนคิด) สัมปชัญญะ (รู้ตัวทุกขณะที่กำลังทำอยู่ พูดอยู่ คิดอยู่) เมื่อทำเสร็จแล้ว ก็มีสติตรวจตาพิจารณาดูว่าบกพร่องอย่างไร หรือเรียบร้อยบริบูรณ์ดี ถ้าบกพร่องก็รีบแก้ไขเพื่อให้สมบูรณ์ต่อไป ถ้าเรียบร้อยดีอยู่แล้ว ก็พยายามให้เรียบร้อยดียิ่ง ๆ ขึ้นไปจนถึงที่สุด.

๗. อานุภาพของไตรสิกขา คือ ศีล สมาธิ ปัญญา

ด้วยอานุภาพของไตรสิกขา คือ ศีล สมาธิ ปัญญา นี้แล จึงชนะข้าศึก คือ กิเลสอย่างหยาบ อย่างกลาง และอย่างละเอียดได้!

๑. ชนะความหยาบคาย ซึ่งเกิดกิเลสอย่างหยาบที่ล่วงทางกายวาจาได้ ด้วยศีล!

ชนะความยินดียินร้าย หลงรัก หลงชัง ซึ่งเป็นกิเลสอย่างกลางที่เกิดในใจได้ด้วยสมาธิ!

ชนะความเข้าใจ รู้ผิด เห็นผิด จากความเป็นจริงของสังขารซึ่งเป็นกิเลสอย่างละเอียดได้ด้วยปัญญา!

๒. ผู้ใดศึกษาและปฏิบัติตามไตรสิกขา คือ ศีล สมาธิ ปัญญานี้ โดยพร้อมมูล บริบูรณ์สมบูรณ์แล้ว ผู้นั้นจึงเป็นผู้พ้นจากทุกข์ทั้งปวงได้ เป็นแน่นอน ไม่ต้องสงสัยเลย!

เพราะฉะนั้น จึงควรสนใจ เอาใจใส่ ตั้งใจศึกษา และปฏิบัติตามไตรสิกขา คือ ศีล สมาธิ ปัญญา นี้ ทุกเมื่อเทอญ.

๘. ดอกมะลิ

ดอกมะลิ เป็นดอกไม้ที่ถูกรับรองแล้วว่าเป็นดอกไม้ที่หอมเย็นชื่นใจที่สุดและขาวบริสุทธิ์ที่สุดในบรรดาดอกไม้ทั้งหลาย

ชีวิตของมนุษย์ที่เป็นอยู่เช่นเดียวกับการเล่นละคร ขอให้เป็นตัวเอกที่มีชื่อเสียงที่สุด เช่นเดียวหรือลักษณะเดียวกับดอกมะลิ อย่าเป็นตัวผู้ร้ายที่เลวที่สุด และให้เห็นว่าดอกมะลินี้จะบานเต็มที่เพียง ๒–๓ วัน ก็จะเหี่ยวเฉาไป

ฉะนั้นขอให้ทำตัวให้ดีที่สุด เมื่อยังมีชีวิตอยู่ให้หอมที่สุดเหมือนดอกมะลิที่เริ่มแย้มบานฉะนั้น.

"จงเลือกทำแต่กรรมที่ดี ๆ"

๙. ทำดี ดีกว่าขอพร

"จงเลือกทำแต่กรรมที่ดี ๆ นะ!"

เตือนให้เตรียมตัวไว้ดำเนินชีวิตต่อไปเป็นคำแทนคำอวยพรอย่างสูงสุดประกอบด้วยเหตุผล เมื่อทำกรรมดีแล้ว ไม่ให้พรก็ต้องดี เมื่อทำชั่วแล้วจะมาเสกสรรปั้นแต่งอวยพรอย่างไรก็ดีไม่ได้ ทำชั่วเหมือนโยนหินลงน้ำหินจะต้องจมทันที ไม่มีผู้วิเศษใด ๆ จะมาเสกเป่าอวยพรอ้อนวอนขอร้องให้หินลอยขึ้นมาได้ ทำกรรมชั่วจะต้องล่มจมป่นปี้เสียราศีเกียรติคุณชื่อเสียงเหมือนก้อนหินหนักจมลงไปอยู่กับโคลนใต้น้ำ ทำดีเหมือนน้ำมันเบาเมื่อเทลงน้ำ ย่อมลอยเป็นประกายมันปลาบอยู่เหนือน้ำ

ทำกรรมดี ย่อมมีสง่าราศี มีเกียรติคุณชื่อเสียง มีแต่คนเคารพนับถือยกย่องบูชา เฟื่องฟุ้งฟูลอยน้ำ เหมือนน้ำมันลอย ถึงจะมีศัตรูหมู่ร้ายจงใจเกลียดชังมุ่งร้ายอิจฉาริษยาแช่งด่าให้จมก็ไม่สามารถจะเป็นไปได้ กลับจะแพ้เป็นภัยแก่ตัวเอง ขอให้จงตั้งใจกล้าหาญพยายามทำแต่กรรมดี ๆ โดยไม่มีความเกรงกลัวหวั่นไหวต่ออุปสรรคใด ๆ ทั้งสิ้น ผู้ที่มีความเลื่อมใสในคุณพระรัตนตรัย ผู้ที่มีโชคดี ผู้ที่มีความสุขและผู้ที่มีความเจริญประสงค์ใดสำเร็จสมประสงค์ ก็คือผู้ที่ประกอบกรรม ทำแต่ความดีอย่างเดียวนั่นเอง

ภิกษุกายทิพย์

ดังได้กล่าวแล้วว่า ท่านเจ้าคุณนรรัตน ธมฺมวิตกฺโก เป็นภิกษุรูปเดียวที่เคร่งครัดต่อธรรมวินัย หาภิกษุใดในยุคปัจจุบันนี้เสมือนท่านเจ้าคุณนรรัตนหาได้ไม่ นับแต่ท่านบรรพชาอุปสมบทมา ๓๐ กว่าพรรษา ท่านเจ้าคุณนรรัตนยังมิเคยย่างกรายออกนอกเขตบริเวณวัดเทพศิรินทร์เลย แม้แต่ครั้งเดียว หลังจากได้บวชผ่านไปแล้ว ๑ พรรษา และไม่เคยรับนิมนต์จากญาติโยมคนใดทั้งสิ้น แต่แล้วก็ได้มีปรากฏการณ์ประหลาดเกิดขึ้นบ่อยครั้งที่มีผู้พบท่านเจ้าคุณนรรัตนไปปรากฏองค์ท่านให้เห็นทั้งในประเทศและต่างประเทศ ซึ่งข้าพเจ้าจะขอนำเอาเหตุการณ์ ประหลาดเหล่านี้มาเล่าสู่คุณผู้อ่านดังต่อไปนี้

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๕ ตรงกับวันที่ ๑๗ พ.ย. ทางกรมการรักษาดินแดนได้จัดสร้างเหรียญ ร. ๖. ขึ้น เพื่อแจกจ่ายให้แก่ประชาชนนำไปบูชาและได้ทำการพุทธาภิเศกตามวันดังกล่าวนี้ โดยนิมนต์พระคณาจารย์ที่มีชื่อเข้าร่วมทำพิธีปลุกเศก คือหลวงพ่อเส่ง วัดกัลยาณมิตร, หลวงพ่อปู่อาคม วัดสุทัศน์ฯ, หลวงพ่อเงิน วัดดอนยายหอม, หลวงพ่อเต๋ วัดสามง่าม, หลวงปู่นาค วัดระฆัง, พระสุธรรมธีระคุณ วัดสระเกศ, หลวงพ่อคล้าย วัดจันดี, หลวงพ่อจง วัดหน้าต่างนอก, และพระอาจารย์ผ่อง จินดา วัดสามปลื้ม ยังได้กระทำพิธีอัญเชิญดวงพระวิญญาณของอดีตพระมหา

กษัตริย์ไทยแห่งกรุงรัตนโกสินทร์ ตั้งแต่ ร. ๑ ถึง ร. ๘ มาประทับทรงในร่างของนายทหารและนายตำรวจ เพื่อทรงเป็นประธานและสักขีพยานในพิธีปลุกเศกนี้ด้วย

ในการกระทำพิธีพุทธาภิเศกเหรียญ ร. ๖ ครั้งนี้ คณะกรรมการทุกคนจะลืมนิมนต์ท่านเจ้าคุณนรรัตน เสียมิได้ เพราะท่านเจ้าคุณนรรัตนเป็นภิกษุรูปหนึ่งที่จงรักภักดีต่อล้นเกล้าฯ รัชกาลที่ ๖ จนปวารณาตัวบวชไม่ยอมสึก และล้นเกล้ารัชกาลที่ ๖ ก็ทรงโปรดปรานเจ้าคุณนรรัตนเช่นเดียวกัน เมื่อมีการสร้างเหรียญ ร. ๖ ขึ้นครั้งนี้ คณะกรรมการจึงได้เดินทางไปนิมนต์ท่านเจ้าคุณนรรัตนให้เข้าร่วมพิธีพุทธาภิเศกด้วย แต่คณะกรรมการก็ได้รับความผิดหวัง เพราะท่านเจ้าคุณนรรัตนไม่ยอมรับนิมนต์ออกนอกเขตวัด ท่านเจ้าคุณนรรัตนได้บอกกับคณะกรรมการชุดนั้นว่า

"อาตมาจะขอนั่งปรกปลุกเสกอยู่ในกุฏินี้เพื่อส่งกระแสร์จิตไปร่วมพุทธาภิเศกด้วยในครั้งนี้จนกระทั่งเสร็จพิธี"

คณะกรรมการสร้างเหรียญ ร. ๖ ชุดนี้จึงได้นำชื่อท่านเจ้าคุณนรรัตนประกาศให้ประชาชนทราบทั่วกันว่า ท่านเจ้าคุณนรรัตนได้ส่งกระแสร์จิตเข้าร่วมพิธีพุทธาภิเศกเหรียญ ร. ๖ ในครั้งนี้ด้วย

เมื่อประชาชนได้ทราบข่าวว่าท่านเจ้าคุณนรรัตนส่งกระแสร์จิตปลุกเศกเหรียญ ร. ๖ ต่างก็ทะยอยมาสั่งจองกันเป็นจำนวนมาก แม้บางรายยังไม่เคยเห็นรูปลักษณะเหรียญ ร. ๖ เลยก็ยังสั่งจองกันมากมาย ชั่วเวลาเพียงไม่ถึงสิบวัน ก็มีประชาชนสั่งจองเหรียญ ร. ๖ ถึง ๔ หมื่นเหรียญ และเมื่อเสร็จพิธีพุทธาภิเศกก็ได้นำออกแจกจ่ายให้ประชาชนบูชาเพียงไม่นานนักเหรียญ ร. ๖ ก็หมดเกลี้ยงอย่างไม่มีใครคาดถึง ทั้งนี้ก็เป็นเพราะบารมีกระแสร์จิตของท่านเจ้าคุณนรรัตนที่เข้าร่วมปลุกเศกด้วยนั้นเอง

เมื่อประชาชนจำนวนมากรับเหรียญ ร. ๖ ไปพกติดตัว ต่างก็ประสพอภินิหารต่างๆ นานา ทั้งทางอยู่ยงคงกระพันและโชคลาภ จนโจษขานกันทั่วอยู่พักหนึ่ง ปรากฏการณ์สิ่งนี้เองที่มีประชาชนจำนวนมากได้ประจักษ์กันว่าท่านเจ้า

คุณนรรัตนมีกระแสจิตอันแก่กล้า สามารถส่งมาร่วมพิธีพุทธาภิเษกได้ แต่ไม่เพียงกระแสจิตเท่านั้น ท่านเจ้าคุณนรรัตนยังสามารถถอดกายทิพย์ออกไปให้ผู้อื่นพบเห็นได้อีกด้วย

ผู้ที่พบท่านเจ้าคุณนรรัตนไปปรากฏองค์ให้เห็น ก็คือมีนายทหารกลุ่มหนึ่งซึ่งมีความเลื่อมใสศรัทธาท่านเจ้าคุณนรรัตนมาก เมื่อครั้งได้รับคำสั่งทางราชการให้เดินทางไปสมภูมิเวียดนาม จึงได้เดินทางมาหาท่านเจ้าคุณนรรัตนเพื่อขอศีลขอพร และให้ท่านเจ้าคุณนรรัตนประพรมน้ำพระพุทธมนต์ให้เพื่อเป็นศิริมงคล ครั้นได้เดินทางไปประจำอยู่ในสมภูมิเวียดนาม ก็ได้ปะทะกับพวกเวียดกงหลายครั้ง บางครั้งอยู่ในภาวะคับขันหวุดหวิดจะได้รับอันตราย ก็ได้พบท่านเจ้าคุณนรรัตนมาปรากฏร่างช่วยเหลือคลี่คลายสถานการณ์จนพ้นภาวะคับขันไปได้ทุกครั้ง จนเป็นที่กล่าวขานกันอย่างมากมายในกลุ่มทหารกองพลเสือดำมาแล้ว

ส่วนทางด้านสหรัฐอเมริกาก็ได้มีผู้พบเห็นท่านเจ้านคุณนรรัตนไปปรากฏมาแล้วเหมือนกัน กล่าวคือมีชาวอเมริกันผู้หนึ่งซึ่งได้เคยรู้จักกับ พ.ต อ. ชลอ อุทกภาชน์ ได้เขียนจดหมายเล่าเรื่องราวประหลาดมหัศจรรย์แก่ พ.ต.อ. ชลอ ว่า ได้มีเศรษฐีอเมริกันผู้หนึ่งอยู่ในนครนิวยอร์ค ได้ล้มป่วยด้วยโรคร้ายแรงโรคหนึ่ง ได้รักษาเสียเงินเสียทองมาแล้วอย่างมากมายโรคร้ายนั้นก็ไม่หาย แต่เศรษฐีอเมริกันผู้นี้เป็นผู้ใจบุญสุนทาน และประกาศตนเป็นพุทธมามะกะมาแล้ว เมื่อเสียเงินเสียทองรักษาตัวทางแพทย์ปัจจุบันมาแล้วหลายแห่ง โรคร้ายนั้นก็ไม่ยอมหาย จึงหันมาระลึกถึงพระพุทธคุณทางพุทธศาสนาอยู่เสมอ ปรากฏว่าวันหนึ่งได้มีพระภิกษุไทยรูปหนึ่งได้ไปเยี่ยมที่บ้านของเศรษฐีผู้นั้น และแสดงความจำนงค์ขอช่วยรักษาโรคร้ายให้โดยการใช้กระแสจิตรักษา เศรษฐีผู้นั้นก็ยินยอมให้ภิกษุไทยรูปนั้นรักษาให้ และหลังจากพระภิกษุไทยรูปนั้นใช้กระแสจิตรักษาแล้ว ปรากฏว่าอาการป่วยของเศรษฐีผู้นั้นก็เริ่มทุเลาลงเป็นอันดับ พระภิกษุไทยรูปนั้นจึงได้ลากลับ เศรษฐีผู้นั้นจึงได้ถามชื่อและที่อยู่ของภิกษุไทยไว้ ภิกษุไทยรูปนั้นจึงได้บอกชื่อว่า พระภิกษุเจ้าคุณนรรัตนราชมานิต พำนักอยู่วัดเทพศิรินทร์ กรุงเทพ ฯ ประเทศไทย ทำให้เศรษฐีผู้นั้นงุนงงเป็นอันมาก และหลังจากนั้นไม่นานนักอาการของเศรษฐีนั้นก็ค่อยทุเลา

และหายเป็นปกติ จึงได้บอกเพื่อนชาวอเมริกันที่คุ้นเคยกับคนไทยในกรุงเทพ ฯ ให้ช่วยเขียนจดหมายมาถามดูว่าที่ในกรุงเทพ ฯ มีวัดเทพศิรินทร์ และพระภิกษุชื่อเจ้าคุณนรรัตนหรือไม่ ? เพื่อนของเศรษฐีอเมริกันผู้นั้นซึ่งคุ้นเคยกับ พ.ต.อ. ชลอ อุทกภาชน์ จึงได้เขียนจดหมายเล่าเหตุการณ์มาถาม พ.ต.อ. ชลอ และ พ.ต.อ. ชลอ ก็ได้เขียนตอบไปแล้วว่ามีจริงดังที่ถามมาทุกประการ

อีกรายหนึ่ง ที่พบท่านเจ้าคุณนรรัตน ธมฺมวิตกฺโก ไปปรากฏร่างให้เห็นก็คือ พ.ต.ท. นายแพทย์สุภัค บรรฑุรัตน์ หัวหน้าแผนกนิติเวชวิทยา โรงพยาบาลตำรวจ ได้เล่าว่าท่านเจ้าคุณนรรัตนเคยไปเยี่ยมถึงบ้าน และพูดคุยถามไถ่สารทุกข์สุขดิบกันเป็นเวลานานจึงได้ลากลับ นายแพทย์สุภัคถึงกับงุนงง เพราะเป็นผู้หนึ่งที่เลื่อมใสศรัทธาท่านเจ้าคุณนรรัตนมาก และก็ทราบว่าท่านเจ้าคุณนรรัตนมิเคยย่างกรายออกจากวัดเทพศิรินทร์เลย แต่เหตุไฉนท่านเจ้าคุณนรรัตนจึงได้ไปเยี่ยมเยียนและพูดคุยกับตนถึงบ้านได้ ท่านเจ้าคุณนรรัตนต้องถอดกายทิพย์ไปอย่างแน่นอน

เพื่อให้คุณอ่านได้ทราบถึงเรื่องราวของ "กายทิพย์" ว่า มีจริงหรือไม่ ? ข้าพเจ้าก็ขอนำเอาข้อเขียนของ พ.ต.อ. ชลอ อุทกภาชน์ ธบ.น.บ.ท ผกก. ตำรวจสันติบาล แผนก ๔ ผู้เชี่ยวชาญการค้นคว้าทางวิญญาณและทางโยคะศาสตร์ซึ่งเขียนไว้ในหนังสือ "แว่นส่องจักรวาล" มาลงไว้ ณ ที่นี้ด้วย

□ □ □

ก่อนอื่นที่จะกล่าวถึงกายทิพย์ของมนุษย์นั้น เราได้ศึกษาวิชาวิทยาศาสตร์ทางฟิสิคทางด้านกายภาพ และชีวภาพกันมาแล้ว แต่ตามหลักวิชาวิทยาศาสตร์ทางฟิสิคดังกล่าวหาได้กล่าวถึงเรื่องกายทิพย์ของมนุษย์ ซึ่งมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับชีวิตของมนุษย์แต่อย่างไรไม่ และนักวิทยาศาสตร์ทางจิตทั่วโลกก็หาได้กล่าวถึงเรื่องราวของกายทิพย์ของมนุษย์–แต่อย่างไรไม่ ในเรื่องกายทิพย์ของมนุษย์นั้น

คงมีกล่าวไว้ในโยคะศาสตร์เท่านั้น และเป็นวิชาสำคัญสาขาหนึ่งในโยคะศาสตร์ ซึ่งผู้ที่ศึกษา โยคะศาสตร์ขั้นสูงจะต้องศึกษาวิชาว่าด้วย กายทิพย์อย่างละเอียดถี่ถ้วนส่วนในพุทธศาสนานั้น พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ทรงตรัสเรื่องกายทิพย์ของมนุษย์ไว้เป็นหลักฐานในสามัญญผลสูตร ซึ่งพระองค์ทรงตรัสว่า "ผู้ที่สามารถถอดกายทิพย์ออกจากกายหยาบของตนได้นั้น เสมือนหนึ่งการถอดไส้ของหญ้าปล้อง" ส่วนธรรมชาติของสภาวะของกายทิพย์นั้น ข้าพเจ้าได้ค้นคว้าจากหลักฐานในพระไตรปิฎกต่าง ๆ แล้ว ยังไม่พบว่าในไตรปิฎกตอนใดของพุทธศาสนา ได้กล่าวถึงเรื่องราวของกายทิพย์ ของมนุษย์อย่างละเอียด อย่างที่ได้กล่าวไว้ในโยคะศาสตร์ ส่วนหลักโยคะศาสตร์นั้นได้เรียก "**วิชากายทิพย์ของมนุษย์ว่า สูเลียราบัด**" และแบ่งออกดังนี้ คือ

๑. กายทิพย์ของมนุษย์คืออะไร ?
๒. กายทิพย์เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับปฏิสนธิวิญญาณอย่างไร ?
๓. กายทิพย์มีหน้าที่เกี่ยวสัมพันธ์กับปฏิสนธิวิญญาณอย่างไร ?
๔. กายทิพย์มีหน้าที่เกี่ยวข้อง สัมพันธ์กับกฎแห่งกรรมอย่างไร ?
๕. ทรรศนะของพุทธศาสนา ยอมรับเรื่องกายทิพย์ของมนุษย์ว่าเป็นความจริงดังกล่าวไว้ในหลักของโยคะศาสตร์ หรือไม่เพียงใด

ก่อนที่ข้าพเจ้าจะอธิบายวิชากายทิพย์ ตามหลักโยคะศาสตร์ โดยละเอียดนั้น ข้าพเจ้าอยากจะกล่าวถึงปรากฏการณ์ต่าง ๆ ซึ่งเกิดขึ้นแก่ชีวิตของท่านเองหรือญาติมิตรของท่าน แต่ปรากฏการณ์เหล่านี้ไม่มีผู้ใดตอบได้ตามเหตุผลทางวิทยาศาสตร์ หากท่านได้ศึกษาโยคะศาสตร์มาบ้างแล้ว ท่านอาจตอบปัญหาที่เกิดขึ้นเหล่านี้ได้ทันที ทั้งนี้เพราะวิชากายทิพย์ของมมุษย์นั้น ตามหลักโยคะศาสตร์ถือว่าเป็นวิทยาการว่าด้วยสภาวะธรรมชาติส่วนหนึ่งของชีวิตมนุษย์ จึงจำต้องศึกษาค้นคว้าให้รู้

ถึงธรรมชาติอย่างแท้จริงของมัน แต่วิชากายทิพย์นี้เป็นเรื่องยาก สำหรับประชาชนทั่วไปจะศึกษาค้นคว้าเข้าไปถึง ผู้ที่สามารถศึกษาเรื่องราวเหล่านี้ ก็จะต้องฝึกจิตทางสมาธิให้บรรลุฌาณสมาบัติขั้นสูง หรือบรรลุขั้นญาณโยคีเสียก่อน จึงจะสามารถศึกษาค้นคว้าวิชาอันเร้นลับเหล่านี้ได้ หากผู้ที่ไม่เคยฝึกจิตทางสมาธิเลย หรือฝึกจิตทางสมาธิเพียงขั้นต้น บุคคลเหล่านี้ก็ยังสามารถจะศึกษาสภาวะธรรมชาติของกายทิพย์ได้

อนึ่งพวกเราชาวพุทธมักจะได้ยินข่าวเรื่องราวพระภิกษุบางรูป ซึ่งเป็นคณาจารย์ที่มีชื่อเสียงรู้วันมรณะกรรมของตัวเอง ล่วงหน้าอย่างถูกต้อง และได้แจ้งวันเวลาเหล่านี้ให้ศิษย์หรือผู้ใกล้ชิดทราบล่วงหน้าตั้งแต่ ๓–๗ วัน และบางองค์สามารถแจ้งเหตุล่วงหน้าก่อนที่ท่านจะถึงมรณะภาพเป็นเวลาถึง ๓๐ วัน ครั้นเมื่อถึงกำหนดเวลาดังกล่าว ท่านก็มรณะภาพจริง ๆ พระคณาจารย์เหล่านี้ตามประวัติของท่านแทบทุกองค์ล้วนแต่ได้ฝึกจิตทางสมาธิมาเป็นเวลาช้านาน และสามารถแสดงปรากฏการณ์ทางจิตได้หลายอย่างหลายประการจนกระทั่ง ได้รับการยกย่องจากประชาชนว่าท่านเหล่านี้เป็นบุคคลชั้น "คณาจารย์" ซึ่งเป็นการแน่นอนเหลือเกินว่าพระคณาจารย์เหล่านี้ย่อมสามารถรู้สภาวะธรรมชาติของกายทิพย์ของท่านเอง ท่านย่อมสามารถหยั่งรู้วันมรณะกรรมล่วงหน้าของท่านได้อย่างถูกต้อง ทั้งนี้เพราะกายทิพย์ของคณาจารย์ผู้นั้นจะเป็นผู้แจ้งเหตุล่วง หน้าวัน มรณะ ภาพให้ คณาจารย์ผู้นั้นทราบ

หากผู้ที่มิได้ฝึกจิตทางสมาธิ และยังมิได้บรรลุฌาณสมาบัติขั้นสูงแล้ว กายทิพย์ของผู้นั้นจะบอกเหตุเกี่ยวกับการมรณะกรรมของบุคคลผู้นั้นให้ทราบเหมือนกัน แต่การบอกเหตุล่วงหน้าของกายทิพย์นั้นจะแสดงออกเป็นรูปปรากฏการณ์ต่าง ๆ เช่นดลใจให้บุคคลผู้นั้นกล่าวอำลาตายแก่ญาติมิตรหรือผู้ใกล้ชิด หรือกล่าวเป็นทำนองว่าจะต้องจากไปโดยไม่มีวันกลับมาอีก หรือดลใจให้ผู้นั้นรับประทานอาหารมากมายผิดปกติ ซึ่งคนไทยเราเรียกว่า กินสั่ง หรือแสดงปรากฏการณ์ทางใบหน้าของบุคคลผู้นั้น โดยทำให้สีหน้าของบุคคลผู้นั้นดำหมองคล้ำผิดปกติ และต่อมาอีก ๒–๓ วัน บุคคลผู้นั้นก็ถึงมรณะกรรมโดยปัจจุบันทันด่วนโดยไม่มีผู้ใดนึกฝันมาก่อนเลย ปรากฏ

การณ์ของกายทิพย์ซึ่งแสดงออกในลักษณะต่าง ๆ ดังกล่าวมาแล้ว เป็นการแสดงออกของกายทิพย์ของบุคคลผู้นั้นแจ้งเหตุล่วงหน้า ให้แก่บุคคลผู้นั้นทราบในทางร้าย ชาวไทยเราเรียกว่า "ลางร้าย" หากผู้นั้นจะได้รับโชคลาภหรือตำแหน่งหน้าที่ กายทิพย์ก็จะบอกเหตุให้ทราบล่วงหน้าเช่นเดียวกัน เช่นแสดงออกทางใบหน้า หน้าตาผู้นั้นจะแจ่มใสเบิกบาน หรือแสดงออกทางร่างกาย ผู้นั้นจะรู้สึกขนลุกซู่ซ่าบางขณะชั่วขณะหนึ่ง หรือแสดงออกทางฝ่ามือ เช่นจะได้รับโชคลาภผู้นั้นมักจะรู้สึกคันที่ฝ่ามือเป็นระยะ ๆ หรือจะปรากฏผุดแดงขึ้นในฝ่ามือเหล่านี้เป็นต้น ชาวไทยเราเรียก "ลางดี"

ท่านผู้อ่านจะเห็นได้ว่า **ธรรมชาติของกายทิพย์ของมนุษย์นั้น มีสภาวะธรรมชาติเกี่ยวข้องกับชีวิตของบุคคลแต่ละบุคคลตั้งแต่วันเข้าปฏิสนธิ ถึง วัน มรณะ และจะแสดงให้ทราบถึงอดีตวิบากกรรม ทั้ง กรรมดี และ กรรมชั่ว โดย แสดง ปรากฏการณ์ในลักษณะต่าง ๆ ดังที่ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้ว** ซึ่งท่านผู้อ่านทั้งหลายคงได้ประสบเหตุเหล่านี้มาบ้างไม่มากก็น้อย เว้นแต่เราไม่สนใจในเรื่องราวเหล่านี้จึงมองข้ามไปเสีย **หากผู้ใดได้ศึกษาสภาวะธรรมชาติของกายทิพย์ของมนุษย์แล้ว เมื่อประสพการณ์ใด ๆ ย่อมจะทราบได้ทันทีว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นแก่ตนเองหรือผู้อื่น** เรื่องราวลึกลับของกายทิพย์ดังกล่าวมาแล้ว จึงได้เกิดวิชาพยากรณ์ชีวิตทางลายมือขึ้น และวิชาพยากรณ์ทางลายมือนี้ได้แผ่ขยายไปทั่วโลกในปัจจุบัน **การปรากฏการณ์ในเส้นลายมือของบุคคลทุกคนในลักษณะแตกต่างกันนั้น กายทิพย์ของบุคคลผู้นั้นจะแสดงให้เห็นผลของอดีตกรรม, ปัจจุบันกรรม ประกอบกันทุก ๆ วัน ฉะนั้นหากผู้ใดสามารถศึกษาค้นคว้าสัญญาลักษณ์ต่าง ๆ ที่ปรากฏในฝ่ามือของบุคคลย่อมจะสามารถพยากรณ์ชาตาชีวิตของบุคคลแต่ละบุคคลได้ใกล้เคียงความจริง** ดังตัวอย่างซึ่งข้าพเจ้าจะยกมากล่าวประกอบเรื่องราวลึกลับของกายทิพย์นี้ นักพยากรณ์ลายมือที่มีชื่อเสียงที่สุดในโลกซึ่งนักวิทยาศาสตร์ได้ทดลองความสามารถและยอมรับว่า วิชาพยากรณ์ลายมือนั้นเป็นศาสตร์ที่ลึกลับศาสตร์หนึ่งหาก ศึกษาค้นคว้าให้ทราบถึงหลัก อันแท้จริงแล้ว สามารถจะล่วงรู้เหตุการณ์เกี่ยวด้วยชีวิตในอดีตและอนาคตของบุคคล ๆ ได้ถูกต้องใกล้เคียงความจริง นักพยากรณ์ลายลักษณ์ในฝ่ามือผู้นี้คือ มร. ไคโร

มร. ไคโร ผู้นี้นักวิทยาศาสตร์ได้พิมพ์มือบุคคลสำคัญ ๆ ในสหรัฐอเมริกาประมาณ ๓๐ ราย บางรายเป็นนายแพทย์ที่มีชื่อเสียงแต่ภายหลังได้ทำการฆาตกรรมภรรยาและ ต้องลงโทษตามคำพิพากษาของศาล ให้ประหารชีวิตไปแล้ว บางรายก็เป็นนักวิทยาศาสตร์ที่มีชื่อเสียงบางรายก็เป็นนักการเมืองคนสำคัญของสหรัฐ ฯ บางรายก็เป็นนักธุรกิจขั้นมหาเศรษฐีของสหรัฐ ฯ นักวิทยาศาสตร์ได้ส่งรายมือเหล่านี้ไปให้ มร. ไคโร พยากรณ์โดยไม่บอกชื่อและประวัติของเจ้าของลายมือเลยแม้แต่รายเดียว ครั้งเมื่อได้รับคำพยากรณ์ลายมือเหล่านี้จาก มร. ไคโร แล้ว ได้นำมาสอบประวัติของเจ้าของรายมือเพื่อเปรียบเทียบกับคำพยากรณ์ของ มร. ไคโร ปรากฏการพยากรณ์ของ มร. ไคโร ถูกต้องใกล้เคียงความจริงกับชีวะประวัติของบุคคลเจ้าของลายมือประมาณร้อยละเก้าสิบห้า โดยที่ มร. ไคโร ไม่เคยรู้จักว่าบุคคลที่ตนพยากรณ์ไปนั้นเป็นผู้ใด แม้แต่นักโทษที่ถูกประหารชีวิตในบั้นปลายชีวิต มร. ไคโร ก็พยากรณ์ได้ถูกต้อง และนักโทษอุกฉกรรจ์ที่ต้องโทษจำคุกตลอดชีวิตและตัวยังมีชีวิตอยู่ มร. ไคโร ก็พยากรณ์ได้ถูกต้องแม่นยำ การที่ มร. ไคโรสามารถพยากรณ์เหตุการณ์ต่าง ๆ ซึ่งเกี่ยวข้องกับชีวิตของแต่ละบุคคลได้ถูกต้อง จนกระทั่งนักวิทยาศาสตร์ยอมรับวิชาพยากรณ์ลายมือเป็นศาสตร์ ๆ หนึ่งนั้น ก็เพราะ มร. ไคโรสามารถอ่านลายลักษณ์ต่าง ๆ ในฝ่ามือของบุคคลแต่ละคนซึ่งกายทิพย์ของบุคคลนั้น แสดงปรากฏการณ์ไว้อย่างละเอียดถูกต้อง

๑. กายทิพย์คืออะไร ? (ASTRAL BODY OR SUBTLE BODY)

ธรรมชาติของร่างกายมนุษย์ (PHYSICAL BODY) นั้นตามหลักวิทยาศาสตร์ทางฟิสิคทางกายภาพและชีวะภาพนั้น ได้ศึกษาค้นคว้าเพียงร่างกายหยาบ (PHYSICAL BODY) ของมนุษย์เท่านั้นส่วนกายทิพย์ (ASTRAL BODY OR SUBTLE BODY) ของมนุษย์ซึ่งซ้อนอยู่ในกายหยาบอีกชั้นหนึ่งทางวิทยาศาสตร์ยังศึกษาค้นคว้าเข้าไปไม่ถึง กายทิพย์ของมนุษย์ก็คือ กายอีกกายหนึ่งได้ซ้อนอยู่ภายในกายหยาบของมนุษย์นั่นเอง และกายทิพย์นี้มีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งเกี่ยวด้วยส ภาวะ ชีวิต ของ บุคคล แต่ ละ คน ปรากฏการณ์เกี่ยวกับกายทิพย์ของมนุษย์นี้ ทางวิทยาศาสตร์ ไม่สามารถให้คำตอบได้โดยตรง เพียงแต่ให้ข้อสมมุติฐานว่าเกิดจากอำนาจจิตบ้าง เกิดจากอำนาจ

ของประสาทที่หกบ้าง แม้นักวิทยาศาสตร์ทางจิตเช่นศาสตราจารย์ เจ. บี ไรน์ แห่งมหาวิทยาลัยดุคย์และคณะ ซึ่งได้ค้นคว้าไปถึงขั้นปรจิตวิทยา (PARA PSYCHOLOGY) ก็ตาม แต่ก็ได้ให้คำตอบเกี่ยวกับปรากฏการณ์ของกายทิพย์ให้บางกรณีว่าเกิดจากอำนาจญาณพิเศษ (EXTRA SFNSORYPERCEPTION) นักวิทยาศาสตร์กลุ่มนี้เรียกตนเองว่า PARA PSYCHOLOGIST หรือนักปรจิตวิทยา นักวิทยาศาสตร์กลุ่มนี้ได้ประพันธ์วิทยานิพันธ์เกี่ยวด้วยเรื่องปรจิตวิทยา (PARA PSYCHOLOGY) ไว้หลายเล่มด้วยกัน ซึ่งวิทยานิพนธ์เหล่านี้สถาบันทางวิทยาศาสตร์ทางจิตทั่วโลกยอมรับรองแล้วก็ตาม แต่ข้อความในวิทยานิพนธ์เหล่านี้เท่าที่ข้าพเจ้าได้ศึกษาค้นคว้ามาแล้ว ไม่ปรากฏว่าได้กล่าวถึงกายทิพย์ของมนุษย์ไว้ตอนใดเลย

แต่ตามหลักโยคะศาสตร์นั้น ถือว่าวิชากายทิพย์ หรือฮูเลียราบัด นี้เป็นวิทยาการสำคัญที่สุดสาขาหนึ่งเกี่ยวด้วยสภาวะธรรมชาติของชีวิตมนุษย์ และผู้ที่ศึกษาวิชาโยคะศาสตร์ชั้นสูง ตั้งแต่ญาณโยคีขึ้นไปจำเป็นอย่างยิ่งจะต้องศึกษาค้นคว้าวิชากายทิพย์ของมนุษย์โดยละเอียด ลักษณะของกายทิพย์ของมนุษย์ (ASTRAL BODY) นั้นมีลักษณะเป็นกายละเอียดเป็นรูปการรวมตัวของอีเทอร์ (ETHEREAL FORM) หรือการรวมของอนู เป็นรูปวัตถุโปร่งแสงไม่อาจจับต้องได้ และไม่อาจแลเห็นด้วยตาเปล่า เว้นแต่บุคคลบางคนฝึกจิตทางสมาธิจนกระทั่งจิตของบุคคลผู้นั้นบรรลุถึงวิสุทธิจิตขั้นโลกียฌาณขั้นสูง (CPSMIC SUPER CONSCIOUSNESS) หรือบรรลุขั้นญาณโยคี จึงจะสามารถมองเห็นกายทิพย์ของตนเองและของผู้อื่นได้ และบางคนหากฝึกจิตให้มีพลังงานเข้มแข็ง อาจจะส่งกายทิพย์ของตนไปให้ผู้อื่นเห็นได้ทั้งเวลาหลับและตื่น ในระยะไกลเท่าใดก็ได้โดยไม่จำกัดระยะทาง ดังตัวอย่างศาสตราจารย์พอลบรันตั้น (PAUL BRUNTON) ได้เดินทางไปค้นคว้าความลึกลับใน

ประเทศอินเดีย ได้ประสพการณ์โยคีองค์หนึ่งชื่อมหาฤาษีได้ถอดกายทิพย์จากอาศรมเชิงเขาหิมาลัย มาพบกับศาสตราจารย์พอลบรันตั้นเวลาตื่น ๆ ณ ที่พักในโรงแรมแห่งหนึ่งในเวลากลางคืนและกายทิพย์ของโยคีผู้นั้นได้สนทนาปัญหาเรื่องปรัชญากับศาสตราจารย์พอลบรันตั้น ต่อจากตอนที่ได้สนทนากันเมื่อตอนกลางวัน ท่านอาจารย์ผู้นี้ ได้กล่าวถึงเรื่องราวลึกลับเหล่านี้ไว้เป็นหลักฐานในหนังสือเรื่อง A Search In Secret India

ร่างกายของมนุษย์เรา (PHYSIBAL BODY) ตามหลักโยคะศาสตร์ได้กล่าวไว้ว่า ธรรมชาติได้แบ่งร่างกายมนุษย์ไว้ ๓ ขั้นคือ

ก. กายหยาบ หรือร่างกายของเราซึ่งสามารถมองเห็นด้วยตาเปล่า และสามารถจับต้องได้ (PHYSICAL BODY)

ข. กายทิพย์ (ASTRAL BODY OR SUBTLE BODY) คือกายละเอียดแบบรูปอนุรวมตัวหรือรูปแบบอีเทอร์ (ETHEREAL FORM) กายทิพย์ของมนุษย์นั้นได้ตั้งซ้อนอยู่ภายในกายหยาบอีกชั้นหนึ่ง และธรรมชาติของกายทิพย์นี้มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับกายหยาบและชีวิตของมนุษย์ทุกคน และกายทิพย์ของมนุษย์จะแสดงปรากฏการณ์ของวิบากกรรมทั้งในปัจจุบันและอนาคตให้บุคคลผู้นั้นทราบล่วงหน้า ก่อนที่บุคคลผู้นั้นจะได้รับผลแห่งกรรมนั้นทั้งกรรมดีและกรรมชั่ว และพลังงานของวิบากกรรมของผู้นั้นจะเป็นแรงส่งให้กายทิพย์พาวิญญาณผู้นั้นไปเกิดในภพใหม่ เมื่อหลังจากมรณะกรรมไปแล้ว นอกจากนั้นพลังงานของอดีตกรรมจะให้ผลในทางปรุงแต่งกายทิพย์ของบุคคลที่สร้างกรรมดีให้มาเกิดในรูปร่างสวยสดงดงามและสง่าผ่าเผย ส่วนผู้ที่สร้างกรรมชั่วผลแห่งกรรมย่อมปรุงแต่งกายทิพย์ ที่จะมาเกิดในภพใหม่ให้มีรูปชั่วขาดบุคลลิกภาพ เมื่อพลังงานของอดีตกรรมปรุงแต่งกายทิพย์ในลักษณะใดแล้ว กายหยาบของผู้นั้นย่อมมีสภาพเช่นเดียวกับกายทิพย์ทุกประการ นอกจากนั้นกายทิพย์ของบุคคลนั้นยังมีหน้าที่เป็นพาหะ และเปลือกของปฏิสนธิวิญญาณในการที่จะนำจุติและปฏิสนธิอีกด้วย

ค. ดวงวิญญาณ หรือปฏิสนธิวิญญาณของมนุษย์ หรือคันธัพโพ (SPIRIT, SOUL, EGO, PSYCHICAL ELFMENT) ซึ่งตั้งซ้อนภายในกายทิพย์และสิงสถิตย์อยู่ที่ต่อม "นอสูรนลาห์" ต่อมนี้แพทย์แผนปัจจุบันเรียกว่า "ต่อมเมดัลลา" ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของมันสมองเหนือท้ายทอย

ง. กายทิพย์ของมนุษย์นั้น จะขยายตัวให้เล็กหรือใหญ่ได้โดยอัตโนมัติ ขณะที่เป็นพาหะนำปฏิสนธิวิญญาณเข้าปฏิสนธิในครรภ์มารดานั้น กายทิพย์และวิญญาณของบุคคลนั้นจะเข้ารวมตัวกับเซลของตัวอ่อนของทารก และกายทิพย์ของบุคคลผู้นั้นจะช่วยปกปักรักษาเซลของตัวอ่อนของทารกให้เจริญเติบโต จนกระทั่งครบกำหนดคลอด และเซลของทารกนี้จะวิวัฒนาการกลายมาเป็นต่อมนอสูรนลาห์ หรือเมดัลลาในภายหลัง และเมื่อทารกได้คลอดออกจากครรภ์มารดาในระยะ ๑ ถึง ๔๕ วัน กายทิพย์ของทารกผู้นั้นก็จะคอยคุ้มครองทารกผู้นั้นอยู่ตลอดเวลา การปรากฏการณ์ของกายทิพย์ของทารกในระยะคลอดใหม่ ๆ ชาวไทยเราสมมุติชื่อให้ว่า "แม่ซื้อ" การปรากฏการณ์ของกายทิพย์ต่อทารกในระยะนี้จะสังเกตุเห็นกิริยาของทารกบางครั้งมีกิริยายิ้มแย้มแสดงความพึงพอใจ ประหนึ่งว่ามีผู้มาหยอกล้อ

๒. กายทิพย์ของมนุษย์นั้นมีหน้าที่เกี่ยวข้องความสัมพันธ์กับกายหยาบของบุคคลผู้นั้น ตลอดเวลาที่ผู้นั้นมีชีวิตอยู่และมีหน้าที่แจ้งเหตุการณ์ต่าง ๆ ให้ผู้นั้นทราบล่วงหน้า หากวิบากกรรมดีหรือกรรมชั่วจะให้ผลแก่บุคคลผู้นั้น กายทิพย์ของบุคคลผู้นั้นจะแจ้งเหตุให้ทราบล่วงหน้าทุกครั้ง โดยวิบากกรรมของบุคคลผู้นั้นจะสร้างภาพต่าง ๆ ให้กายทิพย์ทราบโดยทางนิมิต บางครั้งก็แสดงปรากฏออกทางใบหน้าท่าทางต่าง ๆ ผิดปกติหรือบางครั้งก็แสดงปรากฏการณ์ต่าง ๆ ทางฝ่ามือหรือ ณ ที่แห่งอื่น ๆ ของกายหยาบ

๓. กายทิพย์ของมนุษย์มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับปฏิสนธิวิญญาณของบุคคลผู้นั้น คือเป็นเปลือก (SHEEL) และพาหะ (SPRITUAL CONVEYANCE) ของปฏิสนธิวิญญาณของบุคคลผู้นั้น และมีหน้าที่นำปฏิสนธิวิญญาณของบุคคลผู้นั้นจุติและปฏิสนธิอยู่ตลอดไป หากบุคคลผู้นั้นยังไม่บรรลุถึงนิพพาน ระหว่างที่กายทิพย์พาวิญญาณออกจากร่างหยาบในขณะที่บุคคลผู้นั้นจะตื่นหรือหลับก็ตาม จะมีสายใยชีวิตเชื่อมโยงระหว่างกายทิพย์กับกายหยาบ (VITAL EORCE CORD) หากสายใยชีวิตซึ่งเชื่อมโยงระหว่างกายทิพย์กับกายหยาบ ขาดออก จากกันเมื่อใด แล้วบุคคลผู้นั้นจะถึงแก่กรรมทันที

๔. กายทิพย์มีหน้าที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับกฎแห่งกรรมดังต่อไปนี้คือ

ก. กายทิพย์ของมนุษย์นั้น ตามหลักของโยคะศาสตร์ได้กล่าวไว้ว่าอยู่ภายใต้อิทธิพลกระแสร์คลื่นกรรมดีหรือกรรมชั่วของบุคคลผู้นั้น ทั้งอดีตกรรมและปัจจุบันกรรมอยู่ตลอดเวลา เนื่องจากกระแสร์คลื่นของกรรมแต่ละบุคคลได้เปลี่ยนแปลงอยู่ทุกขณะ การเปลี่ยนแปลงของกระแสร์คลื่นของกรรมนี้เองกายทิพย์ย่อมจะรู้ล่วงหน้าว่ากระแสร์คลื่นแห่งกรรมเหล่านี้จะให้ผลแก่ผู้ก่อกรรมเมื่อใด เมื่อกายทิพย์ทราบเหตุล่วงหน้าของกระแสร์ของวิบากกรรมจึงแจ้งเหตุเหล่านี้มายังกายหยาบของบุคคลผู้นั้นทันที หากบุคคลผู้นั้นฝึกจิตบรรลุฌาณสมบัติขั้นสูง กายทิพย์จะบอกเหตุการณ์เหล่านั้นโดยปรากฏการณ์ต่าง ๆ ทางจิตให้ผู้นั้นทราบ ตัวอย่างเช่นคณาจารย์บางท่านทราบวันมรณะภาพของตนได้อย่างถูกต้อง หากบุคคลที่ฝึกจิตยังไม่บรรลุฌาณสมบัติขั้นสูง หรือบุคคลทั่วไป กายทิพย์ของบุคคลผู้นั้นจะบอกเหตุล่วงหน้าโดยทางฝัน หรือปรากฏการณ์อื่น ๆ ดังได้กล่าวมาแล้ว เมื่อใกล้จะมรณะพลังงานของวิบากกรรมของบุคคลผู้นั้นจะสร้างภาพกรรมนิมิตให้ ปฏิสนธิ วิญญาณยึดเหนี่ยวก่อนกายทิพย์จะพาปฏิสนธิวิญญาณของบุคคลผู้นั้นไปเกิดในภพใหม่และ

อิทธิพลของคลื่นกระแสร์กรรมนี้ จะเปลี่ยนแปลงรูปร่างของกายทิพย์ในทางดีหรือทางเลวในขณะปฏิสนธิในภพใหม่ด้วย การเปลี่ยนแปลงรูปร่างของกายทิพย์ของผู้นั้นจะมีผลทางกายหยาบของผู้ที่มาเกิดในภพใหม่ เช่นผลของวิบากกรรมของบุคคลผู้นั้นส่งผลในทางชั่ว กายทิพย์ของผู้นั้นก็จะวิกลวิกาล กายหยาบของบุคคลผู้นั้นเกิดมาย่อมมีรูปร่างลักษณะวิกลวิกาลด้วย หากผลของวิบากกรรมให้ผลในทางดี กายทิพย์ของบุคคลผู้นั้นจะมาเกิดในภพใหม่ย่อมมีรูปร่างงดงามสง่า มีบุคลิกลักษณะดี กายหยาบของบุคคลผู้นั้นย่อมรูปร่างงดงามสง่าและมีบุคลิกลักษณะดีด้วย บางขณะกายทิพย์ของบุคคลบางคนได้ออกจากร่างในขณะที่ผู้นั้นยังตื่นอยู่และไปพบเหตุการณ์ซึ่งเกิดขึ้นจริง ครั้นกายทิพย์ของบุคคลผู้นั้นกลับเข้ากายหยาบบุคคลผู้นั้นได้สติบางรายถึงกับร้องเอะอะโวยวาย ขอความช่วยเหลือจากผู้อื่นเหมือนหนึ่งกายหยาบของตนได้ไปประสพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ๆ ตัวอย่างเช่นนางเอมม่า สจ๊อต มีภูมิลำเนาอยู่ ณ เมืองแอนโตนิโอ มลรัฐเท็กซัสสหรัฐอเมริกา ในต้นปี ค.ศ. ๑๙๓๘ นาย ซี. พี. สจ๊วต สามีของนางมีอาชีพเป็นต้นหนของเรือเดินสมุทรลำหนึ่งเดินทางระหว่างสหรัฐอเมริกากับอเมริกาใต้ ครั้นวันที่ ๓๐ ตุลาคม ค.ศ. ๑๙๓๘ นางสจ๊วตกำลังนั่งเย็บผ้าในห้องนั่งเล่นเวลาประมาณ ๑๑.๐๐ น. นางสจ๊วตได้เห็นภาพสามีตนถูกกลาสีในเรือเดินสมุทรลำนั้นใช้อาวุธปืนสั้นยิงที่ศีรษะถึงแก่กรรมในห้องเก็บพัสดุ นางจึงลุกขึ้นร้องโวยวายขอร้องให้ชาวบ้านใกล้เคียงช่วยเหลือ ขณะที่นางเห็นภาพเหตุการณ์ซึ่งสามีของนางประสพเคราะห์กรรมนั้นเรือเดินสมุทรลำนั้นกำลังเดินทางห่างจากฝั่งของสหรัฐอเมริกาประมาณ ๒๐๐๐ ไมล์เศษ ครั้นต่อมาหลังจากที่นางได้เห็นภาพเหตุการณ์ของสามีประมาณ ๔ ชั่วโมง นางจึงได้รับโทรเลขแจ้งข่าวร้ายจากเรือเดินสมุทรลำนั้นว่า สามีของนางได้ถูกกลาสีเรือใช้ปืนยิงถึงแก่ความตายในวันที่ ๓๐ ตุลาคม๑๙๓๘ เวลา ๑๑.๐๐ น. จริง ข่าวของนางสจ๊วตได้เห็นภาพสามีประสพเคราะห์กรรมในเรือเดินสมุทร ซึ่งเดินทางห่างจากฝั่งถึง ๒๐๐๐ ไมล์นั้นนักวิทยาศาสตร์ทางจิตแห่งสหรัฐอเมริกาได้บันทึกไว้เป็นหลักฐานในเอกสารของสมาคมค้น

กว้าทางจิต และวิจัยมีความเห็นว่านางสจ๊วตเห็นเหตุการณ์ครั้งนี้เพราะประสาทที่หกของนาง ส่วนนักปรจิตวิทยาในกลุ่มของศาสตาจารย์ เจ. บี. ไรน์ มีความเห็นว่าการเห็นภาพเหตุการณ์ของสามีของนางได้ถูกต้องตรงกับความจริงนั้น เพราะญาณพิเศษ (EXTRA SENSORY PERCEPTION) ของนาง แต่ตามหลักโยคะศาสตร์ให้คำตอบได้ว่า "ขณะที่สามีของนางถูกยิงก่อนวิญญาณจะออกจากร่างได้โทรจิตติดต่อมา ให้นางทราบขณะที่มีโทรจิตติดต่อมานั้นกระแสร์จิตของสามีของนางมีความแรงกว่าปกติเป็นเพราะกระแสร์จิตครั้งสุดท้าย ก่อนที่วิญญาณจะออกจากร่าง เมื่อนางสจ๊วตได้รับสัมผัสทางกระแสร์จิตจากสามีแล้วกายทิพย์ของนางจึงแยกออกจากกายหยาบ โดยนางไม่รู้สึกตัวและกายทิพย์ของนางติดตามกระแสร์จิตของสามีไปยังที่เกิดเหตุ ในทันทีทันใดนั้น นางจึงเห็นภาพสามีถูกฆาตกรรมเหมือนกับกายหยาบไปเห็นเหตุการณ์มาด้วยตัวเอง ครั้นกายทิพย์กลับเข้ากายหยาบตามเดิมแล้ว นางจึงรู้สึกร้องเอะอะโวยวายขอความช่วยเหลือจากเพื่อนบ้านใกล้เคียง

ประเพณีโบราณของชาวอินเดียวบางกลุ่มใช้วิธีต้อนรับกายทิพย์ด้วยบายศรีและผูกข้อมือด้วยสายสิญจน์ ประเพณีเหล่านี้ได้ตกทอดมายังประเทศไทย ซึ่งบางจังหวัดในภาคเหนือและตะวันออกเฉียงเหนือได้ต้อนรับบุคคลสำคัญ หรือผู้มีอายุบางคนด้วยพิธีสู่บายศรี และผูกสายสิญจน์ข้อมือ การที่ต้อนรับบุคคลบางคนด้วยบายศรีและสายสิญจน์นั้น ตามหลักโยคะศาสตร์ได้กล่าวไว้ว่า บายศรีเป็นเครื่องสูงและเป็นเครื่องสักการะบูชาเทพย์เท่านั้น หากบุคคลผู้ใดได้รับการสักการะบูชาด้วยบายศรีแล้ว กายทิพย์ของบุคคลผู้นั้นจะบังเกิดความอิ่มเอิบปีติยินดีเป็นอย่างมาก ในขณะเดียวกันผู้นั้นจะเกิดพลังงานลึกลับทางจิตโดยผู้นั้นไม่รู้สึกตัว เช่นเกิดความรู้สึกว่าร่างกายพองใหญ่ขึ้นกว่าเดิมบางขณะประเพณีของอินเดียโบราณได้กล่าวมาแล้ว มักจะกระทำการต้อนรับแก่บุคคลสำคัญ ๆ เท่านั้น เช่นกษัตริย์ผู้ครองนคร หรือมกุฏราชกุมารหรือมเหษีของพระหากษัตริย์เป็นต้น

นอกจากนั้นมักจะทำพิธีต้อนรับนักรบที่กระทำการรบได้ชัยชนะแก่ข้าศึก แต่บางกรณีใช้พิธีแก้ผู้เสียขวัญโดยประสพการณ์บางอย่างและเกิดความตกใจกลัวถึงขนาด ก็อาจใช้พิธีต้อนรับกายทิพย์ด้วยบายศรีบ้างเหมือนกัน ส่วนสายสิญจน์ที่ใช้ผูกข้อมือนั้นก็เพื่อใช้เป็นสื่อติดต่อกับบายศรีเท่านั้น ทั้งนี้ก็เพื่อให้กายทิพย์ของบุคคลนั้นได้รับรู้ว่าตนถูกต้อนรับบูชาด้วยบายศรี

ผู้ที่ฝึกจิตทางสมาธิจนกระทั่งบรรลุฌาณสมาบัติชั้นสูงแล้ว อาจจะถอดกายทิพย์ของตนเองออกจากกายหยาบและสามารถท่องเที่ยวไปในระยะไกล ๆ โดยไม่จำกัดระยะทาง และสามารถพากายทิพย์ของผู้อื่นออกจากกายหยาบออกไปท่องเที่ยวไปในอวกาศได้ ดังตัวอย่างศาสตราจารย์พอลบรันต้นได้ประสพเหตุการณ์เหล่านี้ด้วยตนเองมาแล้ว กล่าวคือโยคีมหาฤษีได้ถอดกายทิพย์ของศาสตราจารย์ พอล บรัน ต้น ออก จาก กาย หยาบ ขณะที่ศาสตราจารย์ผู้นี้ยังตื่นอยู่และพากายทิพย์ของศาสตราจารย์พอลบรันต้นขึ้นไปท่องเที่ยวในอวกาศชั่วขณะหนึ่งท่านศาสตราจารย์ผู้นี้ได้กล่าวไว้เป็นหลักฐานในหนังสือชื่อ A SEARCH IN SECRET INDIA

ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้วเบื้องต้นว่า ตามหลักโยคะศาสตร์กล่าวว่าระหว่างที่มนุษย์มีชีวิตอยู่ในขณะที่กายพิทย์พาวิญญาณออกจากร่าง ทั้งเวลาหลับเวลาตื่นก็ดี จะมีสายใยชีวิต (VITAL FORCE CORD) เชื่อมโยงระหว่างกายทิพย์และกายหยาบเหมือนเส้นใยแมลงมุม และเส้นใยชีวิตนี้จะยืดออกไปไกลได้โดยไม่จำกัดระยะความยาว และเส้นใยชีวิตนี้จะบังคับปราณต่าง ๆ ในร่างกายให้ทำงานโดยปกติ เช่นหัวใจก็จะสูบฉีดโลหิตไปหล่อเลี้ยงร่างกายให้ทำงานโดยปกติ ปอดก็จะทำหน้าที่หายใจตามปกติ เว้นแต่ผู้ฝึกจิตบรรลุฌาณสมาบัติขั้นสูงแล้ว หากจะบังคับกายทิพย์ของตนออกจากร่างกายหยาบในเวลาตื่น ๆ หัวใจก็ดี ปอดก็ดี วงจรของโลหิตของบุคคลผู้นั้นจะทำงานน้อยกว่า

ปกติ หากบุคคลผู้ใดฝึกจิตทางสมาธิบรรลุถึงขั้นจตุถฌาณแล้ว เวลาถอดกายทิพย์ออกจากกายหยาบ ปอดของบุคคลผู้นั้นทำงานน้อยที่สุดเกือบจะหยุดเอาเลย หัวใจก็เกือบจะหยุดเต้น วงจรของโลหิตก็จะหมุนเวียนช้าลง พวกโยคีที่บรรลุถึงขั้นจตุถฌาณสามารถบังคับปอดและหัวใจของตนให้หยุดทำงานได้นั้น ข้าพเจ้าเคยฟังจากปากคำมหาเศรษฐีทอมสลิค เมื่อคราวที่มหาเศรษฐีผู้นี้เดินทางเข้าพบกับข้าพเจ้าและนายแพทย์เชียร สิริยานนท์ เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๕ ท่านมหาเศรษฐีผู้นี้ได้เล่าให้ข้าพเจ้าและนายแพทย์เชียรฟังว่า ท่านได้ทดลองให้โยคีบางองค์ในอินเดียบังคับปอดให้หยุดทำงานโดยใช้เครื่องอีเล็คตรอนิคและนายแพทย์ในคณะของท่านตรวจสอบ ปรากฏว่าโยคีเหล่านี้สามารถบังคับปอดให้หยุดทำงานครั้งหนึ่งเป็นเวลาถึง ๑ ชั่วโมง ขณะที่ปอดของโยคีผู้นั้นหยุดหายใจนั้น นอกจากจะใช้เครื่องมือทางอีเล็คตรอนิคตรวจสอบแล้วยังได้ใช้แผนกระจกรอที่รูจมูกของโยคีผู้นั้นตลอดเวลาปรากฏว่าที่แผ่นกระจกไม่มีไอน้ำออกมาเลย แสดงว่าโยคีผู้นั้นสามารถบังคับปอดของตนให้หยุดทำงานได้จริง ๆ และต่อมานายทอมสลิคขอให้โยคีผู้นั้นบังคับหัวใจให้หยุดเต้นโดยใช้เครื่องมืออีเล็คตรอนิควัดการเต้นของหัวใจประกอบ และให้นายแพทย์คอยจับชีพจรของโยคีผู้นั้นอยู่ตลอดเวลา ปรากฏว่าเข็มซึ่งแสดงการเต้นของหัวใจในเครื่องมืออีเล็คตรอนิคหยุดสนิทไม่เต้นขึ้นเต้นลง เป็นเส้นขีดไปเฉย ๆ และการตรวจชีพจรของนายแพทย์ก็ปรากฏว่าชีพจรของโยคีผู้นั้นเต้นแผ่วเบาลงจนกระทั่งหยุด แสดงว่าหัวใจของโยคีผู้นั้นหยุดสนิทลงเป็นเวลากว่า ๓๐ นาที และต่อจากนั้นเมื่อโยคีผู้นั้นลืมตาขึ้นปอดและหัวใจก็เริ่มทำงานเป็นปกติ นายแพทย์ผู้ที่ได้ร่วมทดสอบกับนายทอม-สลิคได้ตรวจอาการของโยคีผู้นั้น ในเวลาต่อมาก็ไม่ปรากฏว่ามีอาการผิดอย่างไรเกี่ยวกับร่างกายของโยคีผู้นั้น นายทอมสลิคได้เล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่าได้ถ่ายภาพยนต์เรื่องราวเหล่านี้ไว้โดยละเอียดทุกแง่ทุกมุม เพราะเป็นปรากฏการณ์ทางจิตชนิดหนึ่งซึ่งได้กล่าวไว้ในตำราโยคะศาสตร์ ซึ่งนักวิทยาศาสตร์ทางจิตทางตะวันตกยังไม่มีผู้ใดค้นคว้าเข้าไปถึงและไม่สามารถจะปฏิบัติได้เช่นพวกโยคีในประเทศอินเดีย การที่ท่านมหาเศรษฐีผู้นี้ได้เดินทาง

มาพิสูจน์อิทธิปาฏิหาริย์ของพวกโยคีในอินเดียดังกล่าวมาแล้ว ก็เพราะท่านสนใจในเรื่องราวลึกลับนี้ตั้งแต่ท่านมีอายุได้ ๑๔ ปี และท่านได้ค้นคว้าประมาณ ๓๐ ปี และพยายามนำเครื่องทางวิทยาศาสตร์มาใช้ประกอบในการค้นคว้าทดลองด้วยทุกครั้ง การที่ข้าพเจ้าได้นำเรื่องราวการทดสอบของมหาเศรษฐีทอมสลิคมากล่าว ณ ที่นี้ก็เพื่อแสดงให้ให้เห็นว่าเรื่องราวต่าง ๆ ที่กล่าวไว้ในหลักโยคะศาสตร์นั้น สามารถพิสูจน์ทดสอบได้ทางหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ หาใช่เป็นเรื่องที่กล่าวไว้โดยปราศจากมูลความจริงไม่ หลักฐานต่าง ๆ ซึ่งได้กล่าวไว้ในปรัชญาและคำสอนของโยคะศาสตร์นั้น ท่านมหาเศรษฐีทอมสลิคผู้นี้ก็มีความสนใจเป็นอย่างมากถึงกับเดินทางมาพิสูจน์ข้อเท็จจริงเหล่านี้กับพวกโยคีในประเทศอินเดีย เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๕ เป็นเวลาถึง ๖๐ วัน โดยใช้นักวิทยาศาสตร์และเครื่องมือทางวิทยาศาสตร์เป็นเครื่องประกอบในการพิสูจน์ด้วยทุกครั้ง และได้ข้อมูลหลักฐานมากมายที่เชื่อถือได้ หลักปรัชญาและคำสอนต่าง ๆ ของโยคะศาสตร์ก็ดี ของพุทธศาสนาก็ดี ยังเป็นเรื่องราวลึกลับซึ่งไม่สามารถจะนำหลักวิทยาศาสตร์สาขาใด ๆ มาพิสูจน์ได้ ยังมีอยู่มากมายซึ่งเรื่องราวเหล่านี้นักวิทยาศาสตร์และนักปรัชญาได้ยอมยกระดับไว้ในชั้นวิชา "อภิปรัชญา" (METAPHYSIC) ซึ่งเป็นหน้าที่ของพวกเราจะต้องค้นคว้าและนำออกมาตีแผ่ต่อประชาชนต่อไป

๕. ทรรศนะของพุทธศาสนายอมรับว่ากายทิพย์ของมนุษย์มีจริงหรือไม่นั้นข้าพเจ้าได้ค้นคว้าในหลักฐานพระสูตรต่าง ๆของพุทธศาสนาโดยละเอียดแล้วได้พบข้อความตอนหนึ่งในสามัญญผลสูตรซึ่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ทรงตรัสเรื่องราวเกี่ยวกับกายทิพย์ของมนุษย์ความว่า "บุคคลผู้ถอดกายทิพย์ของตนออกจากกายหยาบได้นั้น เสมือนหนึ่งการถอดไส้ของหญ้าปล้อง" และกายทิพย์ของมนุษย์หรือกายทิพย์ของพวกโอปปาติกะนั้น ศัพย์ทางพุทธศาสนาเรียกว่า "อทิสมาน-กาย" หรือแปลว่ากายที่มองไม่เห็นด้วยตาเปล่า เรื่องราวของกายทิพย์ของมนุษย์นั้น

ทรรศนะของพุทธศาสนาก็ยอมรับว่าเป็นความจริงตามที่ได้กล่าวไว้ในวิชาโยคะ ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเห็นว่าเป็นเรื่องของโลกียวิชา ไม่จำต้องนำมากล่าวไว้ในหลักธรรมของพุทธศาสนา และอีกประการหนึ่งเป็นเรื่องลึกลับยากที่บุคคลธรรมดาจะเข้าใจได้ เว้นแต่ผู้ที่ปฏิบัติจิตทางสมาธิจนกระทั่งบรรลุฌาณสมาบัติขั้นสูงแล้วเท่านั้น จึงสามารถล่วงรู้และเข้าใจสภาวะธรรมชาติของกายทิพย์ได้ ดังเช่นตัวอย่างภิกษุในพุทธศาสนาบางองค์ซึ่งสามารถรู้วันมรณะกรรมล่วงหน้าดังกล่าวมาแล้ว

เรื่องสายใยชีวิตซึ่งเชื่อมโยงระหว่างกายหยาบและกายทิพย์ซึ่งข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้วว่ามีความสำคัญอย่างยิ่ง ในการที่จะบังคับ ปราณต่าง ๆ ให้ทำงาน ตามปกติในขณะที่กายทิพย์พาวิญญาณแยกออกจากกายหยาบ หากเส้นใยชีวิตขาดสบั้นออกจากกันเมื่อใดแล้ว ผู้นั้นจะถึงแก่กรรมทันที ฉะนั้นข้าพเจ้าใคร่ขอเตือนผู้ที่ฝึกจิตทางสมาธิใหม่ ๆ หรือผู้ที่ฝึกจิตทางสมาธิซึ่งจิตของตนยังไม่บรรลุถึงฌาณสมาบัติขั้นสูง เช่นบุคคลบางคนฝึกจิตทางสมาธิทางสมถกัมมัฏฐาน หรือวิปัสนากรรมมัฏฐานบางท่านกับคณาจารย์ที่ไม่มีความรู้ถึงสภาวะธรรมชาติของกายทิพย์และวิญญาณของมนุษย์เมื่อศิษย์ของตนได้สมาธิเพียงขั้นต้น ก็เริ่มพากายทิพย์ของศิษย์ผู้นั้นออกท่องเที่ยวไปในที่ต่าง ๆ โดยใช้กายทิพย์ของตนเป็นผู้พา ครั้นศิษย์ผู้นั้นอยู่ลำพังก็เกิดการอย่างรู้อยากเห็นสิ่งต่าง ๆ ซึ่งตนไม่เคยเห็นด้วยตาเปล่า จึงถอดกายทิพย์ของตนออกท่องเที่ยวโดยลำพัง หากศิษย์ผู้นั้นฝึกจิตทางสมาธิยังมิได้โดยสมบูรณ์ กายทิพย์ของศิษย์ผู้นั้นได้ออกจากกายหยาบไปไกลเกินกว่าพลังงานของจิตจะควบคุมถึงสายใยของตนได้ เส้นสายใยชีวิตอาจจะขาดสบั้นลงได้ และศิษย์ผู้นั้นก็จะถึงแก่กรรมทันที ถึงเรามักจะได้ยินข่าวเสมอว่าบางท่านที่นั่งฝึกจิตทางสมาธิตามหลักสมถกัมมัฏฐานหรือวิปัสนากัมมัฏฐานได้ถึงแก่กรรมไปเฉย ๆ ในขณะที่นั่งฝึกจิตทางสมาธิทั้ง ๆ ที่ท่านผู้นั้นไม่เคยเจ็บป่วยมาก่อนเลย การชันสูตรศพตามหลักแพทย์แผนปัจจุบันก็คงสรุปความเห็นว่า ผู้นั้นถึงแก่กรรมโดยหัวใจวาย "แต่เรื่องราวซึ่งลึกลับซับซ้อนเกี่ยวกับ

สายใยชีวิตซึ่งเชื่อมโยงระหว่างกายทิพย์กับกายหยาบได้ขาดสบั้นลง เนื่องจากบุคคลผู้นั้นออกท่องเที่ยวไปในระยะไกลเกินสมควร ซึ่งเป็นสาเหตุใหญ่ทำให้ผู้นั้นมรณะกรรมนั้น แพทย์แผนปัจจุบันไม่มีทางทราบได้เลย แต่การมรณะกรรมของบุคคลผู้เคราะห์ร้ายในแบบนี้ หากขอร้องให้ผู้เชี่ยวชาญทางฌาณสมาบัติตามกายทิพย์ผู้นั้นให้กลับคืนเข้ากายหยาบและต่อเส้นใยชีวิตให้ติดตามเดิมผู้นั้นอาจกลับฟื้นชีวิตขึ้นมาอีกก็ได้ บุคคลที่ประสพมรณะกรรมลักษณะดังกล่าวมาแล้วอาจารย์โยคีของข้าพเจ้าท่านเล่าให้ฟังว่า ท่านเคยช่วยชีวิตบุคคลเหล่านี้ให้กลับฟื้นชีวิตมาแล้วหลายรายด้วยกัน หากแจ้งเหตุให้ท่านทราบทันก่อนที่กายหยาบของบุคคลผู้นั้นจะเสื่อมสลายเสียก่อน แต่สำหรับผู้ที่ฝึกจิตบรรลุถึงขั้นฌาณสมาบัติขั้นสูงแล้วย่อมมีพลังงานทางจิตควบคุมสายใยชีวิตของตนได้ แม้กายทิพย์จะพาวิญญาณแยกออกจากกายหยาบเป็นระยะไกลสักเพียงใดก็ตาม สายใยชีวิตของบุคคลผู้นั้นจะไม่มีวันขาดสบั้นอย่างเด็ดขาดและสามารถบังคับควบคุมกาย ทิพย์ ของ ตน ให้กลับเข้าร่างกายหยาบเมื่อไรก็ได้ตามแต่จิตปรารถนา ตัวอย่างเช่นโยคีบางคนในประเทศอินเดียสามารถฝังตัวเองลึกลงใต้พื้นดินถึง ๑๐ ฟุต เป็นเวลาถึง ๖๐ วัน ครั้นเมื่อครบกำหนดแล้วสานุศิษย์ได้ขุดร่างโยคีผู้นั้นขึ้นมากระทำปฐมพยาบาลเพียงชั่วครู่เดียว โยคีนั้นก็กลับฟื้นคืนสติขึ้นมาตามเดิม การที่โยคีเหล่านี้สามารถฝังตัวเองอยู่ภายใต้พื้นดินที่ลึกถึง ๑๐ ฟุต เป็นเวลาถึง ๖๐ วัน และสามารถมีชีวิตอยู่รอดได้นั้น เมื่อพิจารณาตามหลักวิทยาศาสตร์ทางฟิสิคกายภาพและชีวะภาพแล้ว ย่อมจะไม่อาจให้คำตอบได้ว่า เหตุใดมนุษย์เราขาดอาหาร น้ำ และอ๊อกซิเย่นสำหรับหายใจเป็นเวลาถึง ๖๐ วัน จึงยังไม่ถึงแก่กรรม เรื่องราวเหล่านี้เป็นเรื่องลึกลับมืดมนธ์สำหรับหลักวิชาทางวิทยาศาสตร์ หากเราได้ศึกษาค้นคว้าวิชาโยคะแล้วเราก็อาจให้คำตอบได้ทันที กล่าวคือการที่โยคีบางคนสามารถฝังตัวเองอยู่ใต้พื้นดินลึก ๑๐ ฟุต เป็นเวลาถึง ๖๐ วัน โดยไม่ต้องรับประทานอาหารและน้ำ และไม่ต้องการอาหารและน้ำ และไม่ต้องการอ๊อกซิเย่นสำหรับ หายใจเลย แต่ก็มีชีวิตอยู่ได้ตลอดมาก็เพราะโยคีเหล่านี้ฝึกจิต

ของตนบรรลุฌาณสมาบัติขั้นสูง และสามารถแยกกายทิพย์และวิญญาณของตนออกจากกายหยาบชั่วขณะหนึ่งระยะที่กายทิพย์และวิญญาณของโยคีผู้นั้นแยกออกจากกายหยาบโยคีผู้นั้นได้ใช้พลังงานของจิตบังคับสายใยชีวิตของตนซึ่งเชื่อมโยงระหว่างกายทิพย์กับกายหยาบบังคับให้ปราณในร่างกายทำงานตามปกติ แต่ทำงานอ่อนลงเกือบจะหยุดเช่นปอดและหัวใจทำงานช้าลงเกือบจะหยุด เมื่ออวัยวะส่วนสำคัญของร่างกายถูกบังคับให้ทำงานช้าลงและน้อยลงกว่าปกติหลายสิบเท่า ปอดก็ไม่ต้องการอ๊อกซิเย่นเพิ่มเติมไปเลี้ยงร่างกายอีก และหัวใจเต้นช้าลงเกือบจะหยุดวงจรของโลหิตก็ไหลเวียนช้าลง ร่างกายจึงไม่ต้องการอาหารและน้ำเข้าหล่อเลี้ยงร่างกายชั่วขณะหนึ่ง ในระหว่างที่อวัยวะต่าง ๆ ถูกบังคับให้ทำงานช้าลงกว่าปกติหลายสิบเท่านั้น ก็ไม่ต้องการสิ่งที่ร่างกายต้องการเพิ่มเติมเข้าไปอีก แต่ในระยะนี้ร่างกายได้สิ่งต่าง ๆ ที่ร่างกายต้องการที่มีอยู่เดิมหล่อเลี้ยงร่างกายไปชั่วขณะหนึ่ง ในระหว่างนั้นชีวิตของโยคีผู้นั้นจึงดำรงค์อยู่ได้ไม่แตกดับ ครั้นเมื่อครบกำหนดวันนัดหมายสานุศิษย์ได้ขุดร่างโยคีผู้นั้นขึ้นมาจากพื้นดิน กายทิพย์และวิญญาณของโยคีผู้นั้นก็กลับเข้าในร่างเดิม อวัยวะทุกส่วนของร่างกายก็เริ่มทำงานตามปกติ โยคีผู้นั้นก็จะฟื้นคืนสติตามเดิม สิ่งสำคัญที่สานุศิษย์จะต้องช่วยเหลือโดยด่วนก็คือการทำปฐมพยาบาล โดยใช้น้ำมันระกำชโลมให้ทั่วตัวเพื่อช่วยให้วงจรของโลหิตเดินสะดวกและอาหารครั้งแรกที่ให้รับประทานก็คือน้ำส้มคั้น ผสมน้ำอุ่น ๆ เพื่อ ช่วยกระตุ้นหัวใจและร่างกายทั่วไปให้เกิดความสดชื่น แต่มีบางรายเมื่อขุดร่างขึ้นจากพื้นดินเมื่อถึงกำหนดนัดแล้วโยคีผู้นั้นกลับถึงแก่กรรมไปเลยก็มี ทั้งนี้เพราะโยคีผู้นั้นยังมีกระแสจิตเข้มแข็งไม่พอจะบังคับสายใยชีวิตและกายทิพย์ของตนได้ กายทิพย์และวิญญาณจึงกลับเข้าร่างหยาบก่อนกำหนดวันนัดหมายที่จะขุดร่างขึ้นจากพื้นดิน เมื่อกายทิพย์และวิญญาณกลับเข้าร่างหยาบในขณะที่ร่างยังถูกฝังอยู่ใต้พื้นดินนั้น อวัยวะในร่างกายของโยคีผู้นั้นก็เริ่มทำงานตามปกติร่างกายจึงต้องการอาหาร น้ำ และอ๊อกซิเย่นไปหล่อเลี้ยง เมื่อขาดสิ่งเหล่านี้ร่างกายของโยคีผู้นั้นก็ทนอยู่ไม่ได้ต้องแตกดับไปในที่สุด

เครื่องรางของขลังท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ

หลังจากท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ ส่งกระแสร์จิตไปปลุกเสกเหรียญ ร. ๖ ที่กรมการรักษาดินแดนจนเกิดพลังอานุภาพศักดิ์สิทธิ์ให้ปรากฏแก่ผู้นำไปบูชามาแล้วเป็นจำนวนมาก ต่อมาเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๘ ท่านเจ้าคุณอุดมสารโสภณ ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดเทพศิรินทราวาส พระนคร ได้มีความดำริคิดจะสร้างโบสถ์วัดวังกระโจม อ. เมือง จ. นครนายกขึ้นแต่ยังมองหาทุนทรัพย์ไม่ได้ เพราะต้องใช้เงินในการก่อสร้างเป็นจำนวนมาก และมาจินตนาการที่จะหาของที่ระลึกมอบให้แก่ผู้มาร่วมกุศลสมทบทุนในการสร้างพระอุโบสถวัดวังกระโจม ในครั้งนี้ควรจะเป็นเครื่องรางของขลังเจ้าคุณนรรัตน ฯ เพราะท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ เป็นผู้ที่มีกระแสร์ จิตแก่งกล้าและเคร่งครัดปฏิบัติทางวิปัสสนากัมฐาน จนเกิดปรากฏการณ์แปลก ๆ มหัศจรรย์มาแล้วหลายครั้งหลายหน เมื่อท่านเจ้าคุณอุดมสารโสภณตัดสินใจได้จึงนำความประสงค์ของตนไปปรึกษาขอความอุปการะแก่ท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ ทันที ท่านเจ้าคุณนร-รัตน ฯ ก็ยินดีรับอุปการะทุกประการเพราะเห็นดีด้วย ในการเสริมสร้างพุทธศาสนาให้เจริญงอกงามต่อไป

ท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ ก็ได้เริ่มประเดิมปั้นหุ่นพระประธานขึ้นเป็นองค์แรก ท่านเจ้าคุณอุดมสารโสภณจึงได้สั่ง

ช่างสร้างเหรียญ ภ.ปร. มงกุฎครอบ และเหรียญรูปเหมือนท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ ลงยันต์และชื่อ ธมฺมวิตกฺโก ด้านหลัง และอื่น ๆ อีกมากเพื่อมอบให้เป็นที่ระลึกแก่ผู้ร่วมการกุศลสร้างพระอุโบสถวัดวังกระโจมและมอบเครื่องรางของขลังที่สร้างขึ้นครั้งนี้ให้ท่านเจ้าคุณนรรัตนฯ นั่งปรกปลุกเสกแต่ผู้เดียวหลังจากที่ท่านเจ้าคุณนรรัตนฯ ได้ทำพิธีนั่งปรกปลุกเสกเครื่องรางของขลังเสร็จเรียบร้อยแล้ว ได้มีประชาชนจำนวนมากแห่แหนมาบูชาเครื่องรางของขลังเจ้าคุณนรรัตน์ฯกันอย่างมากมาย ในที่สุดเครื่องรางของขลังของเจ้าคุณนรรัตนฯ ที่ปลุกเสกขึ้นในครั้งนี้ก็หมดเกลี้ยงไม่มีเหลืออยู่เลยแม้แต่สิ่งเดียว โบสถ์วัดวังกระโจมจึงได้สร้างสำเร็จขึ้นชั่วเวลาไม่นานนัก นับเป็นอุโบสถที่สวยงามที่สุดของจังหวัดนครนายก พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวองค์ปัจจุบันได้เสด็จพระราชดำเนินไปตัดลูกนิมิตร มีประชาชนชาวจังหวัดนครนายกแห่แหนมาเฝ้าได้เบื้องยุคลบาทกันอย่างคับคั่งเป็นประวัติการณ์

ท่านเจ้าคุณอุดมสารโสภณมีความปลาบปลื้มปีติยินดี ในงานชิ้นโบว์แดงที่สร้างพระอุโบสถวัดวังกระโจมได้สำเร็จรวดเร็วเกินความคาดหมาย ทั้งนี้เป็นเพราะบารมีของท่านเจ้าคุณนรรัตน ๆ ทั้งสิ้น ท่านเจ้าคุณอุดมสารโสภณจึงได้ระลึงถึงอุปการคุณของท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ อยู่ทุกลมหายใจเข้าออก

เมื่อท่านเจ้าคุณอุดมสารโสภณ ได้สร้างพระอุโบสถวัดวังกระโจมสำเร็จเรียบร้อยไปแล้ว ก็มามองเห็นว่าควรจะสร้างโรงเรียนให้แก่วัดวังกระโจม ขึ้นเพื่อช่วยเหลือเด็กนักเรียนจังหวัดนครนายกได้มีการศึกษาต่อไปให้ถึงชั้น ม.ศ. ๓ จึงดำริคิดสร้างเครื่องรางของขลังเจ้าคุณนรรัตน ฯ ขึ้นอีก จึงนำความเรื่องนี้ไปปรึกษาขอความอุปการะจากเจ้าคุณนรรัตน ท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ ก็มิได้ปฏิเสธอนุญาตให้ท่านเจ้าอุดมสารโสภณสร้างเครื่องรางของขลังขึ้น ท่านเจ้าคุณอุดมสารโสภณจึงถือวันอุดมงคลฤกษ์ที่ ๒๒ มีนาคม พ ศ ๒๕๑๒ ซึ่งตรงกับวันเสาร์ห้า ซึ่งถือว่าเป็นวันดีเหมะสำหรับทำพิธีปลุกเสกเครื่องรางของขลังให้

เกิดอานุภาพศักดิ์สิทธิ์ ท่านเจ้าคุณอุดมสารโสภณจึงได้นิมนต์ท่านเจ้าคุณนรรัตนทำพิธีนั่งปรกปลุกเสกเครื่องรางของขลังเป็นชุดที่สอง และชั่วเวลาไม่นานนักเครื่องรางของคลังชุดที่สองที่ท่านเจ้าคุณอุดมสารโสภณสร้างขึ้นในครั้งนี้ได้มีมหาชนจำนวนมาก หลั่ง ไหล เข้า บูชากันอย่างคับคั่งจนหมดเกลี้ยงไม่มีเหลืออยู่เลย ท่านเจ้าคุณจึงนำไปก่อสร้างโรงเรียนที่วัดวังกระโจมเป็นตัวตึก ๓ ชั้นหลังใหญ่ แต่เนื่องด้วยค่าก่อสร้างโรงเรียนคิดจำนวนเงินเป็นล้าน ๆ บาท เครื่องรางของขลังที่สร้างให้มหาชนบูชาในครั้งที่สองได้ไม่พอเพียงค่าก่อสร้าง ท่านเจ้าคุณอุดมสารโสภณจึงต้องไปขออนุญาต ท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ สร้างเครื่องรางของขลังขึ้นอีกครั้ง เพื่อจะได้นำเงินรายได้ทั้งหมด ไปสมทบทุนสร้างโรงเรียนให้แล้วเสร็จเป็นอันดับต่อไป ท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ ก็อนุญาตให้อีกเช่นเคย

คราวนี้เหมือนจะเกิดแรงสังหรณ์ ท่านเจ้าคุณอุดมได้จัดสร้างเครื่องรางของขลังขึ้นอย่างมากมาย เหมือนกับจะรู้ว่าครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้ายที่จะให้ท่านเจ้าคุณนรรัตนฯทำพิธีปลุกเสกของที่ท่านเจ้าคุณอุดมสารโสภณจัดสร้างขึ้นมีพระพุทธรูปบูชาหน้าตัก ๕ นิ้ว และ ๔ นิ้ว เหรียญนาคปรก, เหรียญรูปเหมือนท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ เหรียญรูปเหมือนใบโพธิ์, เหรียญนาคปรกใบโพธิ์ พระผงสมเด็จ พระผงนาคปรก และรูปหล่อท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ เป็นต้น และถือวันอุดมมงคลฤกษ์นิมนต์ท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ นั่งปรกปลุกเสกในวันที่ ๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๓ คราวนี้ได้มีพระคณาจารย์หลายรูปนำเครื่องรางของขลังเข้าพิธีในโบสถ์วัดเทพศิรินทร์จนแน่นโบสถ์ มีประชาชนเข้าชมพิธีอย่างคับคั่ง เมื่อท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ ทำพิธีนั่งปรกปลุกเสกเสร็จสิ้นผ่านไปเดือนเศษ ท่านเจ้าคุณนรรัตนฯจึงได้มรณภาพ เมื่อวันที่ ๘ มกราคม พ.ศ. ๒๕๑๔ ยังความเศร้าสลดเสียใจแก่บรรดาภิกษุสามเณรและมหาชนทั่วประเทศ

ปัจจุบันโรงเรียนวัดวังกระโจมยังกำลังก่อสร้างไปเรื่อย ๆ ผู้ใดจะร่วมการกุศลร่วมสมทบทุนในการก่อสร้างโรงเรียนวัดวังกระโจมให้แล้วเสร็จต่อไป ขอให้แจ้งความ

ประสงค์แก่ท่านเจ้าคุณอุดมสารโสภณผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดเทพศิรินทร์ โดยตรงหรือจะบูชาเครื่องรางของคลังท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ ที่ท่านเจ้าคุณอุดมสารโสภณเป็นผู้สร้างก็เท่ากับเป็นผู้ร่วมสมทบทุนการก่อสร้างโรงเรียนเช่นเดียวกัน แต่ข้าพเจ้าใคร่ขอกระซิบไว้ในที่นี้ด้วยว่าผู้ใดจะบูชาขอให้ไปบูชากับท่านเจ้าคุณอุดมหรือคณะกรรมการที่กุฏิท่านเจ้าคุณอุดม มิฉะนั้นท่านจะไม่ได้รับของแท้จะถูกของปลอมเข้า เพราะปัจจุบันนี้ได้มีผู้ทำปลอมขึ้นอย่างมากมาย และก็เป็นที่น่าปลาบปลื้มปีติยินดีอย่างสุดซึ้งที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้พระราชทานนามโรงเรียนวังกระโจมนี้ว่า **"โรงเรียน น ว ม ราชานุสรณ์"**

ในพิธีปลุกเสกเครื่องรางของขลังทุกครั้งมักจะเกิดเหตุการณ์ประหลาดมหัศจรรย์ให้ปรากฏเสมอ อาทิ เมื่อคราวท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ ทำพิธีปลุกเสกเมื่อวันเสาร์ห้า ที่ ๒๒ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๑๒ เมื่อช่างภาพถ่ายภาพรูปในพิธีเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็นำไปล้างและอัดรูปออกมาก็ปรากฏมีอยู่ภาพหนึ่ง เป็นภาพตอนที่ท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ กำลังประพรมน้ำพุทธมนต์ แต่เป็นที่น่าประหลาดมหัศจรรย์ ไม้ที่ท่านเจ้าคุณประพรมนั้นกระจายออกเป็นแฉก ๆ เหมือนกับประกายแสงแพรวพราว จึงนับเป็นปรากฏการณ์ที่ประหลาดมหัศ-จรรย์มาก

อีกครั้งหนึ่งเมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๓ ท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ ทำพิธีนั่งปรกปลุกเสกเป็นครั้งสุดท้าย ก็ปรากฏเหตุการณ์ประหลาดมหัศจรรย์ขึ้นอีก กล่าวคือเมื่อช่างภาพถ่ายภาพเรียบร้อยแล้วนำฟิล์มไปล้าง เมื่ออัดภาพออกมาดูก็ปรากฏมีอยู่ภาพหนึ่งตรงหน้าที่บูชาพระประธานแสงเทียนที่จุดอยู่ได้พลิ้วไปเหมือนถูกลมพัด ทั้ง ๆ ที่ในโบสถ์ก็ปิดสนิทไม่มีลมพัดเลยแม้แต่นิดเดียว จึงนับว่าเป็นเหตุการณ์ประหลาดอีกเช่นเคย ทั้งนี้ทุกคนต่างก็ลงความเห็นว่าเกิดจากพลังอานุภาพกระแสร์จิตของท่าน เจ้า คุณ นรรัตน ฯ นั้นเอง ฉะนั้น เครื่องรางของขลังที่ผ่านการปลุกเสกจากท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ จึงเกิดอานุภาพศักดิ์สิทธิ์ทางด้านแคล้วคลาด มหาอุด และเมตตามหานิยมทางโชคลาภต่าง ๆ

นานา ดังข้าพเจ้าจะนำมากล่าวในที่นี้ จากการบันทึกของ พล ต.ต. ชนะ วงศ์ชอุ่ม จเรกรมตำรวจดังต่อไปนี้

ส.ต.อ. สำเนาว์ วิเศษสังข์ ประจำใน ผ. ๒ จต. พักอยู่บ้านเลขที่ ๑๘๗ ซอยอยู่เย็นเป็นสุข อ. บางเขน จ. พระนคร ได้รับเหรียญนาคปรกของท่านคุณนรรัตน ฯ ไป ๕ เหรียญ เมื่อกลับไปถึงที่พักจึงได้ชวน ส.ต.อ จำรัส ชุมวิสูตร ตำรวจกองดับเพลิงพญาไท และ ส.ต.ท. สุชาติ จันทร์ศิริ ตำรวจกองบังคับการตำรวจป่าไม้ บางเขน ได้นำอาวุธปืนลูกกรดขนาด .๒๒ และปืนขนาด .๓๘ เพื่อทำการทดลองอภินิหารเหรียญนาคปรก โดยได้อาราธนาตั้งนะโม ๓ จบ ระลึกถึงท่านเจ้าคุณธมฺมวิตกฺโก แล้วเสกด้วยอิติปิโสถอยหลัง ๓ จบ แล้านำเหรียญไปวางติดกับต้นไม้ที่เขตรั้วทหารหน้ากรมป่าไม้ บางเขนแล้วใช้อาวุธปืนลูกกรดขนาด .๒๒ ยิงไป ๓ นัด ปรากฏว่าปืนไม่ลั่นเลย จึงลองใช้ปืนขนาด .๓๘ ยิงอีกครั้งหนึ่ง ปรากฏว่าปืนไม่ลั่นอีกเช่นเคย จึงนับว่าเหรียญท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ มีอานุภาพศักดิ์สิทธิให้ปรากฏแก่สายตา

ต่อไปนี้เป็นรายงานข่าว จากบุคคลและตำรวจจากจังหวัดต่าง ๆ ที่ประสบอภินิหารเครื่องรางของขลังเจ้าคุณนรรัตนฯ ที่ท่านเจ้าคุณอุดมสร้างขึ้นเป็นครั้งสุดท้ายคือสุนัขกัดไม่เข้า ๑๓ ราย,รถจักยานยนต์คว่ำแต่ไม่ได้รับบาดเจ็บ ๑ ราย รถเกงชนกับรถ ๑๐ ล้อพังยับเยินแต่ไม่มีใครรับบาดเจ็บเลย ๓ ราย, รถยนต์ล้อหลุดในขณะที่วิ่งไปด้วยความเร็วสูง แต่รถไม่คว่ำ ๑ ราย, ทหารทางด้านอรัญประเทศเหยียบกับระเบิด แต่ไม่ระเบิด ๑ ราย จึงรีบลงมาบูชาเหรียญเจ้าคุณนรรัตน ฯ ไป ๒๐๐ เหรียญ เพื่อแจกจ่ายแก่ทหาร ทดลองยิงในเขตจังหวัดชลบุรีแต่ยิงไม่ออก ๒ ราย, เขตฉะเชิงทรา ๔ ราย, เขตนครศรีธรรมราช ๕ รายใช้ปืนเล็กยาวยิงออกแต่ไม่ถูกเป้าหมาย ๒ ราย ที่จังหวัดเพชรบูรณ์ยิงไม่ออก ๑ ราย

ต่อไปนี้เป็นประสพการณ์จากตำรวจตระเวนชายแดนที่ถูกพวกก่อการร้ายดักยิงแต่ไม่ได้รับอันตราย เพราะเหรียญนาคปรกเจ้าคุณนรรัตน ฯ คุ้มครองช่วยชีวิตไว้

เหตุการณ์รายนี้เกิดขึ้นเมื่อวันที่ ๖ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๑๔ ขณะที่ ร.ต.ท. เผือน ศิริสานต์ กับ จ.ส.ต. เฉลียว สัจจากุล และ ส.ต.อ. เสนาะ เล็กมณี แห่ง สภ. ชาติตระการ อ. นครไทย จ. พิษณุโลก ได้ออกตระเวนรักษาความปลอดภัยให้แก่ราษฎรมาถึงเขตตำบลบ้านป่าแดง กิ่ง อ. ชาติตระการ อ. นครไทย จ. พิษณุโลก เมื่อเวลา ๑๓.๐๐ น. เศษ ก็ได้ถูกผู้ก่อการร้ายดักซุ่มยิงด้วยปืนยิงเร็ว จึงเกิดการต่อสู้กันขึ้นอยู่พักหนึ่ง ผู้ก่อการร้ายจึงได้ล่าถอยไปผลปรากฏว่า ร.ต.ท. เผือน ศิริสานต์ ถูกระสุนปืนผู้ก่อการร้ายตายคาที่ ส่วน จ.ส.ต. เฉลียว สัจจากุล ถูกกระสุนปืนยิงเร็วของผู้ก่อการร้ายถึง ๘ แห่งด้วยกัน คือ ที่หัวคิ้วด้านขวา, ที่คอด้านขวา, ที่คางใต้ริมฝีปาก และที่หน้าอกด้านขวา ๕ แห่ง และ ส.ต.อ. เสนาะ เล็กมณี ถูกกระสุนปืนยิงเร็วของผู้ก่อการร้ายเช่นกัน คือข้างหลังด้านซ้าย ๒ แห่ง และข้างหลังด้านขวา ๑ แห่ง แต่ทั้งสองคนมิได้รับอันตรายแต่อย่างใด เพียงแต่เป็นรอยไม้เท่านั้นเอง เพราะทั้งสองคนมีเหรียญนาคปรกเจ้าคุณนรรัตน ฯ ซึ่ง พล.ต.ต ชนะ วงศ์ชอุ่ม จเรตำรวจมอบให้พกติดตัวไว้นั่นเอง ส่วน ร.ต.ท. เผือน ที่ถึงแก่ความตายปรากฏว่าไม่มีเหรียญนาคปรกเจ้าคุณนรรัตน ฯ พกติดตัวเลย

ต่อมาเมื่อวันที่ ๑๒ มีค. ศกนี้ ร.ต.อ. สุนันท์ ฐิตกสิกร ผบ. กอง สภ. อ. นครไทย จ. พิษณุโลก ได้นำตำรวจ ๘ นาย, ปลัดอำเภอ ๑ นาย และสิบเอกทหาร ๑ นาย ขึ้นรถออกตระเวนรักษาความปลอดภัยแก่ราษฎรในท้องที่ ได้ถูกผู้ก่อการร้ายดักซุ่มยิงด้วยปืนกลทั้ง ๒ ฟากทาง ปรากฏว่าตำรวจเสียชีวิตไป ๒ นาย นอกนั้นบาดเจ็บสาหัส แต่เป็นที่น่าประหลาดมหัศจรรย์ ร.ต.อ. สุนันท์ ฐิตกสิกร ผู้เดียวเท่านั้นที่รอดจากห่ากระสุนปืนกลของผู้ก่อการร้าย ทั้ง ๆ ที่พนักพิงที่ ร.ต.อ. สุนันท์ นั่งอยู่ก็มีรอยกระสุนปืนกลพรุนไปหมด ร.ต.อ. สุนันท์ ฐิตกสิกรได้รอดตายคราวนี้มาได้อย่างปาฏิหาริย์ก็เพราะมีเหรียญนาคปรกเจ้าคุณนรรัตน ฯ พกติดตัวไว้นั่นเอง

ภิกษุอรหันต์รูปวันมรณภาพ

คงเป็นที่ทราบกันดีแล้วว่าท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ ธมฺมวิตกฺโก ภิกษุผู้เคร่งครัดต่อธรรมวินัยยากยิ่งจะหาภิกษุสงฆ์ในปัจจุบันนี้ปฏิบัติได้เสมอเหมือนท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ หาได้ไม่ ผู้ที่ได้พบปะสนทนาและได้ยินกิตติศัพท์ของท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ ต่างก็โมทนาสาธุยกย่องให้ท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ เป็นภิกษุอรหันต์ในยุคนี้เพราะพฤติการณ์ต่าง ๆ ที่ปรากฏแก่สายตาทั้งทางด้านธรรมวินัย และทางด้านอภินิหารนับเป็นปรากฏการณ์ประหลาดอัศจรรย์ยิ่ง แม้แต่เกจิอาจารย์ผู้คงแก่เรียนในยุคนี้ก็ไม่สามารถกระทำได้เยี่ยงอย่างท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ หาได้ไม่ และท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ ท่านก็เป็นภิกษุสงฆ์ที่ตัดแล้วด้วยกิเลสนานาประการ ยศถาบรรดาศักดิ์ทางสงฆ์ท่านก็มิได้ปรารถนาผิดกับภิกษุสงฆ์บางรูป พอเริ่มห่มผ้าเหลืองเพียงไม่กี่พรรษา เป็นที่นับหน้าถือตาของบรรดาญาติโยมก็เพียรพยายามหายศมาประดับบารมีเสียแล้ว แม้แต่จะต้องเสียเงินเสียทองเพื่อได้ตำแหน่งยศมาประดับบารมีก็ยังต้องยอม และยิ่งมีญาติโยมก้มกราบเรียกขานว่า "ท่านอาจารย์" หรือ "หลวงพ่อ" ด้วยแล้วมีความปลาบปลื้มปีติยินดีอย่างล้นพ้น ผิดกับท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ ไม่ว่าใครที่เขาไปพบปะสนทนา จะเรียนขานท่านว่า "ท่านอาจารย์" หรือ "หลวงพ่อ" แล้วท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ จะเอ่ยปากบอกญาติโยมทันทีว่า

"ที่นี่ไม่มีอาจารย์และไม่มีหลวงพ่อหรอกโยม ที่มีอาจารย์และหลวงพ่อนั้นมีที่วัดอื่น ไม่ใช่ที่วัดเทพศิรินทร์"

นี่ก็เป็นเครื่องพิสูจน์ให้เห็นว่า ตลอด ๔๕ พรรษาที่ครองเพศบรรพชิตของท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ มิได้มีอะไรด่างพร้อยให้ปรากฏในวงการพุทธศาสนาเลยแม้แต่น้อย กลับเป็นตัวอย่างอันดีงามของภิกษุสงฆ์ที่ครองเพศบรรพชิตควรยึดถือเป็นเยี่ยงอย่างอีกด้วย และท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ ธมฺมวิตกฺโก รูปนี้ก็ยังรู้วันมรณภาพของท่าน ดังปรากฏการณ์ที่ข้าพเจ้าจะนำมาเหล่าสู่กันฟังต่อไปนี้

เมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๕๑๑ ท่านเจ้าคุณนรรัตนได้ถูกโรคร้ายเข้าแทรกซึมในร่างกายอีกครั้งหนึ่ง นั่นก็คือฝีปรากฏขึ้นที่คอด้านซ้ายเป็นเม็ดแดงระเรื่อ แต่ท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ กลับรู้สึกเฉย ๆ เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นกับตัวท่านเลย ถ้าเป็นอย่างมนุษย์ปุถุชนเช่นเรา – ท่านละก็ต้องร้องโอดโอยด้วยความเจ็บปวดอย่างรวดร้าวแสนสาหัสทีเดียว และจะต้องวิ่งเข้าโรงพยาบาลอย่างไม่มีปัญหา แต่ท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ ไม่อนาทรร้อนใจด้วยโรคร้ายที่เกิดขึ้นกับตัวท่านเลย ท่านใช้กระแสร์จิตอันแก่กล้าและญาณขั้นสูงสุดพินิจพิจารณาท่านก็สามารถทราบเหตุการณ์ล่วงหน้าได้อย่างทะลุปรุโปร่ง

ลูกศิษย์ลูกหาที่เป็นนายแพทย์ชั้นปริญญาหลายท่านได้แสดงความปริวิตก และต่างก็ขันอาสารักษาพยาบาลกันมากมาย แต่ท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ ก็ได้ปฏิเสธไปทุกรายมิยอมฉันหยูกยาใด ๆ ทั้งสิ้นที่มีผู้นำมาให้ ได้แต่บอกแก่ผู้หวังดีทุกคนไปว่า

"ฝีที่เกิดขึ้นนี้เรียกว่าฝีสบาย เขามาอาศัยร่างอาตมาอยู่เท่านั้น เมื่อถึงกำหนดฝีนี้ก็จะแตกเอง และหายไปพร้อมกับอาตมา ขอให้ทุกคนไม่ต้องเป็นห่วง"

ด้วยคำพูดที่เป็นปริศนาและให้คิดเป็นการบ้านของท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ ประโยคนี้เอง ทำให้พระภิกษุสงฆ์สามเณรในวัดเทพศิรินทร์และประชาชนที่เลื่อมใสศรัทธาท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ ต่างปริวิตกไปตาม ๆ กัน และก็เฝ้ารอวินาทีที่ฝีแตกจะเกิดขึ้น

ผลที่สุดวินาทีวิกฤตที่ทุกคนเฝ้ารอคอยก็ปรากฏขึ้นในปลายปี พ.ศ. ๒๕๑๓ ฝีที่คอท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ แตกแล้ว แต่ท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ ก็มิได้แสดงความเจ็บปวดรวดร้าวอะไรออกมาให้ญาติโยมพบเห็นเลยแม้แต่น้อย ท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ ยังปฏิบัติลงโบสถ์ทำวัตรเช้า–เย็น และสนทนาปราศรัยกับญาติโยมธรรมดา เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ศาสตราจารย์นายแพทย์ที่เลื่อมใสศรัทธาท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ หลายท่าน ต่างก็ยื่นความจำนงขอเป็นผู้รักษาหาหยูกยามาถวาย ท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ ก็ตอบปฏิเสธอีกเช่นเคย และไม่ยอมฉันหยูกยาเลยแม้อย่างเดียว ได้แต่บอกว่า

"สิ่งที่มันเกิดขึ้นมาเองได้ มันก็ต้องหายไปเองได้เช่นกัน"

ความเรื่องนี้ได้ล่วงรู้ไปถึงพระกรรณของสมเด็จพระนางเจ้า ฯ พระบรมราชินีนาถมีความประสงค์จะให้ศาสตราจารย์นายแพทย์มาทำการรักษาให้ ท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ ก็ได้ตอบปฏิเสธอีกเช่นเคย

ครั้งที่สองสมเด็จพระนางเจ้า ฯ พระบรมราชินีนาถ ได้เสด็จพระราชดำเนินมาเยี่ยมส่วนพระองค์พร้อมด้วยเจ้าฟ้าหญิงและราชองครักษ์ เมื่อวันที่ ๑๒ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๓ คราวนี้ท่านเจ้าคุณนรรัตนได้กราบบังคมทูลเป็นลางว่า

"อาตมาเห็นจะต้องขอลาแล้ว"

นี่ก็แสดงให้เห็นแล้วว่า ท่านเจ้าคุณนรรัตนสามารถล่วงรู้วันมรณภาพของท่านด้วยญาณขั้นสูงจริง ๆ

ผู้ที่ปรนนิบัติรับใช้ใกล้ชิดท่านเจ้าคุณนรรัตนเห็นจะไม่มีใครเกิน ปลัด อำเภอ โทโกศล ปั้ทมะสุนทร บุตรชายนางเลื่อน ปั้ทมะสุนทร ซึ่งเป็นน้องสาวของท่านเจ้าคุณนรรัตนนั่นเอง

เมื่อปลัดโกศลได้ทราบข่าวว่าท่านเจ้าคุณนรรัตน...ที่คอแตกแล้ว ก็ได้เดินทางมาปรนนิบัติรับใช้อย่างใกล้ชิดในพระอุโบสถวัดเทพศิรินทร์ทุกวันมิได้ขาดเลย แม้แต่วันเดียวนับวันฝีที่คอของท่านเจ้าคุณนรรัตน ก็ได้แตกรุกรามจนเป็นที่น่าสังเวช แก่ผู้พบเห็นยิ่งนัก ท่านเจ้าคุณนรรัตนจึงได้เอ่ยปากถามหลานชายโกศลว่า

"ทำการชำระแผลให้อาตมาได้ไหม"

ปลัดโกศลหลานชายจึงรีบตอบรับคำว่าทำได้ทันที แล้วจึงรีบเดินทางไปขอคำแนะนำจาก พ ต. ไพบูลย์ บุษปธำรง นายแพทย์โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า พร้อมกับรับน้ำยาชำระแผลมาทำการชำระแผลให้แก่เจ้าคุณลุงท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ ทุกวันจนกระทั่งต่อมาเมื่อวันที่ ๒ ม.ค. พ.ศ. ๒๕๑๔ หลังจากที่คุณโกศลได้ทำการชำระแผลเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ จึงได้เอ่ยปากกับคุณโกศลว่า "หลานอยากได้ของดีจากอาตมาก็ให้ไปเก็บก้อนกรวดที่อำเภอบางบ่อมาอาตมาจะเสกให้"

ปลัดโกศลเมื่อได้ยินท่านเจ้าคุณลุงเอ่ยเช่นนั้นก็นึกแปลกใจ เพราะแต่ก่อนก็เคยได้ยินกิตติศัพท์ว่าของดีที่ท่านคุณลุงปลุกเสกมีอภินิหารศักดิ์สิทธิ์เป็นที่เลื่อมใสศรัทธาแก่มหาชนเป็นจำนวนมาก ตัวเขาเองก็เคยมาขอจากเจ้าคุณลุง เจ้าคุณลุงก็บอกว่าตัวท่านไม่มีเลย ถ้าอยากได้ก็ขอให้ไปขอจากท่านเจ้าคุณอุดมซึ่งเป็นผู้สร้าง และเจ้าคุณลุงยังกำชับอีกว่าอย่า

ไปเอาของเขาฟรีๆนะบริจาคเงินด้วยเพื่อจะได้ไปสร้างกุศล แต่มาวันนี้เจ้าคุณลุงกลับบอกให้ไปเก็บก้อนกรวดมา เจ้าคุณลุงจะเสกของดีให้ ปลัดโกศลจึงนึกแปลกใจและดีใจระคนกัน จึงได้ตอบไปว่า ที่บางบ่อไม่มีกรวดทรายครับจะไปเอาที่เมืองชลหรือสมุทรสงครามได้ไหม ?

เจ้าคุณนรรัตน ฯ ได้ตอบว่าจะไปเอาที่อื่นไม่ได้เพราะชื่อไม่ดีต้องที่บางบ่อเพราะเป็นบ่อเงินบ่อทอง และจังหวัดสมุทรปราการก็เป็นชื่อที่ไพเราะและเป็นศิริมงคลให้ไปเที่ยวหาดูต้องมีแน่นอน

รุ่งขึ้นวันอาทิตย์คุณโกศลจึงขับรถเที่ยวตระเวนหาก้อนกรวด จนทั่ว บางบ่อ ก็หาไม่พบเลยจนกระทั่งขับรถมาทางบริเวณทางเข้าบางบ่อใกล้สะพานคลองเจ้าจึงพบก้อนทรายกองอยู่ จึงเข้าไปค้นหาดูได้ก้อนกรวดมาถุงหนึ่ง รุ่งขึ้นวันจันทร์จึงนับไป ๘ ก้อนให้เจ้าคุณนรรัตน ฯ ปลุกเสกท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ จึงได้ปลุกเสกอยู่ประมาณ ๑๕ นาทีก็มอบให้คุณโกศลและมอบให้ไปแจกลูก ๆ หลาน ๆ เพื่อห้อยคอไว้แล้วก็บอกให้ไปนำก้อนกรวดมาอีกจะเสกให้

รุ่งขึ้นคุณโกศลก็ได้นำก้อนกรวดใส่ถุงมาถุงหนึ่งให้ท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ เสกอีกหลังจากทำวัตรเย็นและชำระแผลเสร็จเรียบร้อยแล้ว เมื่อท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ ทำการปลุกเสกก้อนกรวดเสร็จแล้ว จึงได้บอกกับหลานชายโกศลว่า "ของนี้เป็นของดี มีคุณค่ามากเรียกว่าพ่อแม่ธรณีบุ้ฐวีธาตุ ซึ่งมีจิตเมตตาใครจะเหยียบย่ำทำสิ่งไรก็ไม่ว่าประดุจกับพ่อแม่ของเราที่รักลูกจะเมตตากรุณาลูกทุกคน ฉะนั้นก้อนกรวดนี้จึงมีอานุภาพศักดิ์สิทธิ์มากสามารถกันนิวเคลียร์ได้อีกด้วย และจะมอบให้กับใครก็จงให้แก่ผู้ที่เขาเลื่อมใสศรัทธา ให้เอาก้อนกรวดนี้วางไว้ตรงรูปใบโพธิ์เขียนตัว "น" และเขียนตัวอุไว้บนตัว น. แล้วเขียนชื่อเจ้าของก้อนกรวดไว้ข้างใต้ให้เลี่ยมห้อยคอไว้จะเกิดศิริมงคลทุกคน"

"พอเจ้าคุณลุงมอบก้อนกรวดเสกให้ผมลูกศิษย์ลูกหาของเจ้าคุณที่นั่งอยู่ในโบสถ์ก็รุมเข้ามาขอกันใหญ่ ผมก็แจกให้ไปทุกคน แล้วเจ้าคุณลุงก็บอกให้ผมไปเอามาอีกจะเสกให้ ผมต้องขับรถไปที่บางบ่อเอามาให้เจ้าคุณลุงเสกอีก แต่ผมไม่กล้าให้มากเพราะกลัวเจ้าคุณลุงหนัก เพราะท่านต้องยกอุ้มไว้ในมือ ต่อมาเมื่อวันพฤหัสบดีที่ ๗ ม.ค. หลังจากที่เจ้าคุณลุงเสกก้อนกรวดเสร็จแล้ว เจ้าคุณลุงก็ได้บ่นว่าวันนี้รู้สึกไม่ค่อยสบายเหนื่อยเหลือเกิน เจ้าคุณลุงจึงรีบกลับกุฏิทันที พอรุ่งขึ้นเช้าที่ ๘ ม.ค. ๑๔ ลูกชายและลูกสาวผมไปส่งอาหารเป็นประจำเจ้าคุณลุงไม่รับปิ่นโตบอกว่าวันนี้ไม่ฉัน และให้ไปบอกพระข้างกุฏิด้วยว่าวันนี้ไม่ลงโบสถ์ ลูกชายลูกสาวกลับไปบ้านโทรศัพท์บอกผม ผมก็ใจหายวูบทันที เพราะท่านเจ้าคุณลุงเคยบอกว่าวันไหนไม่ลงโบสถ์ก็หมายถึงท่านได้สิ้นชีวิตเสียแล้ว พอตกเย็นผมก็รีบมาที่โบสถ์เพื่อชำระแผลให้เจ้าคุณลุงเป็นกิจวัตร แต่ก็ไม่พบท่านเจ้าคุณลุง ผมจึงสังหรณ์ใจว่าท่านเจ้าคุณลุงมรณภาพอย่างแน่นอน

นี่ก็เป็นปรากฏการณ์อีกอย่างหนึ่งที่พิสูจน์ให้เห็นว่า ท่านเจ้าคุณนรรัตนธมฺมวิตกฺโก ได้ล่วงรู้วันมรณภาพของท่านเองได้

และก็เป็นจริงดังที่ปลัดโกศลคิดไว้ ภิกษุสามเณรในวัดเทพศิรินทร์ได้ทำวัตรเย็นและทราบว่าท่านเจ้าคุณนรรัตนไม่ลงทำวัตรเย็น ต่างก็ปริวิตกไปต่าง ๆ นานา ว่าเจ้าคุณนรรัตนคงถึงมรณภาพอย่างแน่นอน เพราะท่านเจ้าคุณนรรัตนเคยพูดเสมอว่า **"ถ้าอาตมาขาดทำวัตรเมื่อใด นั่นก็หมายความว่าอาตมาสิ้นลมหายใจแล้ว"**

ครั้นมาถึงเวลา ๑๙.๐๐ น. เศษ ท่านเจ้าคุณอุดมสารโสภณ จึงได้ปรึกษากับท่านมหาเสริม, พ.ต. ไพบูลย์ บุษปธำรง และปลัดโกศลว่า สมควรจะขึ้นไปเยี่ยมท่านเจ้าคุณนรรัตน ทุกคนต่างก็ลงความเห็นตรงกัน จึงได้พากันไปที่กุฏิท่านเจ้าคุณนรรัตนทันที

เมื่อท่านเจ้าคุณอุดมสารโสภณได้พากันเดินไปถึงกุฏิท่านเจ้าคุณนรรัตนก็ได้ผลักประตูชั้นล่างเข้าไป ปรากฏว่าประตูมิได้ลงกลอน ครั้นขึ้นไปชั้นบนก็เห็นประตูปิดอยู่ เมื่อเอามือผลักดูก็ปรากฏว่าเปิดได้ง่าย มิได้ลงกลอนเช่นเดียวกัน และได้พบท่านเจ้าคุณนรรัตนนอนอยู่ในมุ้งอย่างสงบเงียบอยู่ในท่านอนหลับปกติ ครั้นท่านเจ้าคุณอุดมสารโสภณเอามือไปจับท่านเจ้าคุณนรรัตนก็ยังมีไออุ่นอยู่ พ.ต. ไพบูลย์ บุษปธำรง ได้เข้าไปตรวจดูจึงได้ทราบว่า ท่านเจ้าคุณนรรัตนสิ้นลมหายใจเสียแล้ว เมื่อเวลาประมาณ ๑๑.๐๐ น.เศษ ท่านเจ้าคุณอุดมสารโสภณจึงได้จัดการรดน้ำศพในวันรุ่งขึ้นที่ ๙ มกราคม พ.ศ. ๒๕๑๔ ได้มีแขกผู้มีเกียรติและบรรดาญาติมิตรและผู้ที่เลื่อมใสศรัทธามารดน้ำศพกันอย่างคับคั่งต่างหลั่งน้ำตาด้วยความอาลัยอาวรณ์ต่อท่านเจ้าคุณนรรัตน นับเป็นภาพเหตุการณ์ที่เศร้าสลดอย่างสุดซึ้งที่จะหาดูอีกไม่ได้แล้ว

หลังจากได้จัดการรดน้ำศพท่านเจ้าคุณนรรัตนเสร็จเรียบร้อยก็ได้นำศพท่านเจ้าคุณนรรัตนบรรจุในหีบศพของท่านเจ้าคุณนรรัตน และทางพิธีหลวงก็ได้จัดนำโกฏชั้นพระยามาตั้งประดับไว้ที่ศาลาละมูล มีนะนันท์ กุฏิของท่านเจ้าคุณอุดมสารโสภณนั่นเอง และได้มีข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ นายตำรวจ นายทหาร ข้าราชการ พ่อค้า ประชาชน มาแจ้งความจำนงขอเป็นเจ้าภาพสวดพระอภิธรรมศพท่านเจ้าคุณนรรัตนทุกวันจนครบ ๑๐๐ วัน แม้แต่สมเด็จพระนางเจ้า ฯ พระบรมราชินีนาถ ก็ยังเสด็จพระราชดำเนินมาเป็นเจ้าภาพสวดพระอภิธรรมศพท่านเจ้าคุณนรรัตนด้วยเหมือนกัน

ดังได้กล่าวแล้วว่า เครื่องรางของขลังที่ได้ผ่านการปลุกเสกจากท่านเจ้าคุณนรรัตนแล้วจะเกิดพลังอานุภาพศักดิ์สิทธิ์ให้ปรากฏอยู่เสมอ ดังนั้นบัฐวีธาตุที่ท่านเจ้าคุณนรรัตนปลุกเสกให้แก่หลานปลัดโกศลก็เช่นกันก็ได้ก่อนภินิหารให้ปรากฏ กล่าวคือ หลังจากท่านเจ้าคุณนรรัตนปลุกเสกบัฐวีธาตุให้แก่ปลัดโกศลแล้ว ปลัดโกศลได้นำแจกจ่ายแก่ผู้เลื่อมใสศรัทธา ในจำนวนนี้มีภรรยาของ พล อ.ต. ชู สุทธิ์โชติ เจ้ากรมอากาศโยธินผู้หนึ่งที่ได้รับบัฐวีธาตุไปบูชาใส่ไว้ในพานรวมอยู่กับแก้วโป่งข่ามที่หน้าโต๊ะหมู่บูชาเพียงวันเดียวเท่านั้น

ก็ปรากฏการณ์ประหลาดขึ้น เมื่อภรรยา พล. อ.ต ชู ได้เข้าไปบูชาพระเป็นกิจวัตรทุกเย็นก็ได้พบบั้ฐวีธาตุตกลงมากองอยู่กับพื้นข้างล่าง ภรรยา พล อ.ต ชู ก็มิได้เกิดความสงสัยประการใด คงเข้าใจว่าเด็กรับใช้ทำความสะอาดอาจทำตกลงมาก็ได้ จึงได้หยิบบั้ฐวีธาตุขึ้นใส่พานไว้อย่างเดิม รุ่งขึ้นตอนเย็นก็เข้าห้องบูชาพระอย่างเคยก็พบบั้ฐวีธาตุตกลงมากองอยู่กับพื้นข้างล่างอีก จึงเกิดเอ๊ะใจขึ้นแต่ก็มิได้แพร่งพรายให้ใครทราบ แล้วเหตุการณ์ประหลาดเช่นนี้ก็ปรากฏขึ้นอีกเสมอ จนภรรยา พล อ.ต ชู เกิดความสงสัยจึงนำความเรื่องนี้ไปบอกกับสามี และปรึกษากันว่าบั้ฐวีธาตุนี้เป็นของสูงมิคู่ควรจะอยู่รวมกับแก้วโป่งข่าม จึงได้ตัดสินใจนำเอาแก้วโป่งข่ามออกจากพาน นับแต่วันนั้นเป็นต้นมาบั้ฐวีธาตุมิได้ตกลงมากองกับพื้นข้างล่างอีกเลย

และบั้ฐวีธาตุที่ท่านเจ้าคุณนรรัตนปลุกเสกให้แก่หลานปลัดโกศลก่อนจะถึงวันมรณกรรมเพียงวันเดียว ปลัดโกศลได้มอบให้นางจำเนียรภรรยา ทูลเกล้าถวายสมเด็จพระนางเจ้าฯพระบรมราชินีนาถ เมื่อคราวเสด็จพระราชดำเนินมาเป็นเจ้าภาพสวดพระอภิธรรมศพเจ้าคุณนรรัตนเมื่อวันที่ ๒ มกราคม พ.ศ. ๒๕๑๔ สมเด็จพระนางเจ้า ฯ พระบรมราชินีนาถได้มีกระแสรับสั่งว่า **“ขอบใจจ๊ะ”** เพราะทรงทราบว่าเป็นของที่ท่านเจ้าคุณนรรัตนปลุกเสกเอง

คำสดุดีของหนังสือพิมพ์

หลังจากได้ทราบว่าท่านเจ้าคุณนรรัตน ธมฺมวิตกฺโก แห่งวัดเทพศิรินทราวาสได้มรณภาพลงแล้ว สื่อมวลชนทั่วประเทศ ทั้งวิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ได้ประโคมข่าวการสูญเสียภิกษุผู้เคร่งต่อธรรมวินัย จนมีผู้กล่าวขานกันว่าท่านสำเร็จอรหันต์กันอย่างเซ็งแซ่ ล้วนแต่อาลัยอาวรณ์และสดุดีคุณงามความดีของท่านอย่างเอิกเกริก ดังข้าพเจ้าจะขอคัดเอาคำสดุดีของหนังสือพิมพ์ใหญ่ ๒ ฉบับมาลงให้ผู้อ่านได้ทราบโดยมิได้ตัดต่อเติมแต่ประการใด คือ หนังสือพิมพ์สยามรัฐ เขียนโดย มรว. คึกฤทธิ์ ปราโมช และหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ เขียนโดย จร จารึก ดังต่อไปนี้

☐ หนังสือพิมพ์สยามรัฐ ☐

ผมเพิ่งได้ทราบเดี๋ยวนี้เองว่า พระภิกษุพระยานรรัตนราชมานิต ได้มรณภาพเสียแล้วที่วัดเทพศิรินทร์ เมื่อวันที่ ๘ ม.ค. ๑๔ เมื่อเวลาหลังเพลแล้วเล็กน้อย

นามฉายาของท่านคือ ธมฺมวิตกฺโกภิกฺขุ

ความจริงพระภิกษุมรณภาพเพียง รูปเดียวเมื่ออายุท่านได้ ๗๘ ปีก็ไม่น่าจะเป็นเรื่องที่ตื่นเต้นอะไรนัก แต่บังเอิญชีวิตของท่านและการปฏิบัติธรรมของท่านในภิกขุภาวะเป็นเรื่องที่น่าสนใจ และเป็นเครื่องชี้ให้เห็นธรรมอันดีที่ควรส่งเสริมบางอย่าง ผมจึงขอเขียนถึงท่านไว้ในที่นี้

ผมเคยรู้จักเจ้าคุณนรรัตน ฯ เมื่อผมยังเป็นเด็กเล็กคิดดูเดี๋ยวนี้ก็เห็นจะห้าสิบกว่าปีมาแล้ว

ตอนนี้ท่านอายุ ๒๐ กว่า เป็นพระยาและได้สายสะพายแล้วด้วย

ท่านรับราชการกรมมหาดเล็กหลวง และมีตำแหน่งเป็นต้นห้องพระบรรทมพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว

หน้าที่ของท่านคืออยู่รับใช้ใกล้ชิดพระองค์ในที่รโหฐาน และเป็นผู้บังคับบัญชามหาดเล็กห้องพระบรรทมคนอื่น ๆ ซึ่งมีอยู่หลายคน

เจ้าคุณนรรัตน ฯ สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนข้าราชการพลเรือนที่หอวัง ซึ่งต่อมาได้กลายเป็นจุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย เมื่อเรียนสำเร็จแล้วก็ต้องเข้าไปรับราชการในกรมมหาดเล็กเพื่อศึกษาราชการตามระเบียบ ก่อนที่จะไปรับราชการกรมกองอื่น ๆ

แต่เจ้าคุณนรรัตนฯติดอยู่ที่กรมมหาดเล็กและอยู่ที่ห้องบรรทมอยู่จนตลอดรัชกาล

ความจำของเด็กเล็ก ๆ ซึ่งบัดนี้แก่แล้วจะต้องกระจัดกระจายเป็นธรรดา ต่อไปนี้เป็นเรื่องที่ผมนกออกเกี่ยวกับเจ้าคุณนรรัตน ฯ

ครั้งหนึ่งเห็นท่านกำลัง ติดพระตรากับฉลองพระองค์ซึ่งสวมไว้กับหุ่นช่างตัดเสื้อ ท่านติดจนเสร็จแล้วท่านก็ถอยออกมานั่งดูอยู่นาน ไม่พูดจากับใคร

อีกครั้งหนึ่งเห็นท่านนั่นชุนกางเกงจีนเก่า ๆ ของใครอยู่ เสือกเข้าไปถามท่านตามวิสัยของเด็กทะลึ่ง ว่าท่านชุนกางเกงของท่านเองหรือ

ท่านบอกให้ผมลงกราบกางเกงที่ท่านกำลังชุนอยู่นั้น แล้วบอกว่าเป็นพระสนับเพลาจีนของพระเจ้าอยู่หัว

แล้วท่านก็บ่นอุบอิบอยู่ในคอว่า

"เป็นถึงเจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดิน แต่ก็ชอบนุ่งกางเกงขาด ๆ เก่า ๆ อย่างนี้แหละ หาใหม่ให้ก็ไม่เอา ครั้นจะปล่อยให้นุ่งกางเกงขาดก็ขายหน้าเขา"

จำได้ว่าเวลาท่านพูดกับเด็กอย่างผมแล้วท่านใช้วาจาหยาบคายสิ้นดี พูดมึงกูไม่เว้นแต่ละคำ

แต่ท่านมีทอฟฟี่แจก เด็กก็เมียงเข้าไปบ่อย ๆ

เด็กที่วิ่ง ๆ อยู่ในวังสมัยนั้นมีมาก และบางคน (อย่างผม) ก็เป็นเด็กที่ซุกซนขนาดเหลือขอจริง ๆ ทีเดียว

บางครั้งเข้าไปซุกซนใกล้ที่ประทับจนถูกกริ้วต้องพระราชอาญา มีรับสั่งให้เจ้าคุณนรรัตน ฯ เอาไปตีเสียให้เข็ด

เจ้าคุณนรรัตน ฯ ก็ลากตัวเข้าไปในห้องซึ่งอยู่ใกล้ที่ประทับ แล้วเอาไม้เรียวซึ่งเตรียมไว้แล้วมาหวดซ้ายป่ายขวาลงไปกับเก้าอี้บ้างกระดานบ้างให้มีเสียงดัง

เด็กไม่รู้เคล็ดก็อ้าปากค้างนั่งดูเฉย ท่านเจ้าคุณชี้หน้าบอกว่า

"ร้องไห้ดัง ๆ นะมึง ไม่ร้องพ่อตีตายจริง ๆ ด้วยเอ้า"

เด็กก็ร้องจ้าขึ้นมา

และก็ได้ยินพระสุรเสียงดังมาจากที่ประทับทันที

"พอที ข้าสั่งให้ตีสั่งสอนมันเพียงหลาบจำ เองตีลูกเขาอย่างกับวัวกับควายลูกเขาตายไปข้าจะเอาที่ไหนไปใช้เขา"

เจ้าคุณนรรัตน ฯ ก็กระซิบบอกเด็กว่า

"ไหมล่ะ !"

เด็กก็พ้นพระราชอาญาเพียงแค่นั้น และความรู้สึกสำนึกในพระมหากรุณาก็จะติดอยู่ในตัวในใจตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ไม่มีวันที่จะลืมเลือนได้

ในงานถวายพระเพลิงพระบรมศพพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว เจ้าคุณนรรัตน ฯ ได้อุปสมบทหน้าพระเพลิง อย่างที่สามัญชนเรียกว่าบวชหน้าไฟ

และท่านก็ได้ครองสมณเพศตลอดมาจนถึงมรณภาพ

เป็นเวลา ๔๖ ปีเต็ม

สี่สิบหกปีแห่งความกตัญญูอันมั่นคงหาที่เปรียบได้ยาก

ความจริงเมื่อเสด็จสวรรคตนั้น เจ้าคุณนรรัตน ฯ มีทั้งฐานะ ทั้งทรัพย์ และโอกาสที่จะหาความเจริญในโลกต่อไปอย่างพร้อมมูล

ในทางชีวิตครอบครัวท่านก็มีคู่หมั้นอยู่แล้ว

แต่ท่านก็ได้สละสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดออกอุปสมบท และอยู่ในสมณเพศตลอดชีวิต เพื่อถวายพระราชกุศลต่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวซึ่งมีพระคุณแก่ท่าน

นับว่าเป็นตัวอย่างแห่งความกตัญญู ซึ่งควรจะจารึกไว้

เมื่ออยู่ในสมณเพศนั้น เจ้าคุณนรรัตน ฯ ฉันอาหารวันละหนเท่านั้น

อาหารที่ท่านฉัน มีข้าวสุก มะพร้าว กล้วย เกลือ มะนาว และใบฝรั่ง

ท่านลงไปโบสถ์ทำวัตรเช้าเย็นวันละสองครั้ง ไม่เคยขาด จนมรณภาพ

ดูเหมือนจะขาดอยู่ครั้งหนึ่ง เมื่อเจ้าประคุณสมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์ ญาณวรเถระ ขณะที่ท่านยังมีชีวิตและเป็นเจ้าอาวาสวัดเทพศิรินทร ฯ อยู่สั่งให้อยู่ที่กุฏิเพราะท่านอาพาธ

ท่านเป็นพระที่สงบสงัดจากโลกแล้ว ไม่เคยโด่งดัง แม้แต่ธรรมที่ท่านได้แสดงไว้เมื่อพิมพ์แล้ว ก็ได้เป็นสมุดเล่มเล็ก ๆ มีเนื้อความเพียง ๒๒ หน้ากระดาษและแบ่งออกเป็นสั้น ๆ ได้ ๘ บท

บทที่ ๗ นั้นมีเพียงเท่านี้ แต่ก็ขอให้ท่านอ่านเอาเองเถิดว่าเป็นความจริงเพียงไรและน่าประทับใจเพียงไร

๗. อานุภาพของไตรสิกขา

ศีล

ศีล สมาธิ ปัญญา

ด้วยอานุภาพของไตรสิกขา คือ ศีล สมาธิ ปัญญานี้แล จึงชนะข้าศึก คือ กิเลสอย่างหยาบ อย่างกลาง และอย่างละเอียดได้!

๑. ชนะความหยาบคาย ซึ่งเป็นกิเลสอย่างหยาบที่ล่วงทางกายวาจาได้ด้วยศีล

ชนะความยินดียินร้ายหลงรักหลงชังซึ่งเป็นกิเลสอย่างกลางที่เกิดในใจได้ด้วยสมาธิ

ชนะความเข้าใจ รู้ผิด เห็นผิดจากความเป็นจริงของสังขารซึ่งเป็นกิเลสอย่างละเอียดได้ด้วยปัญญา

๒. ผู้ใดศึกษาและปฏิบัติตามไตรสิกขาคือ ศีล สมาธิ ปัญญานี้โดยพร้อมมูลบริบูรณ์สมบูรณ์แล้วผู้นั้นจึงเป็นผู้พ้นจากทุกข์ทั้งปวงได้เป็นแน่นอน ไม่ต้องสงสัยเลย!

เพราะฉะนั้น จึงควรสนใจ เอาใจใส่ ตั้งใจศึกษา และปฏิบัติตามไตรสิกขา คือศีล สมาธิ ปัญญานี้ ทุกเมื่อเทอญ

ครั้งหนึ่งมีคนเขาไปลือว่าท่านสำเร็จพระอรหันต์แล้ว

ผมพบท่านโดยบังเอิญที่วัดเทพศิรินทร ฯ ก็เข้าไปกราบท่าน แล้วกราบเรียนถามท่านว่า

เขาลือกันว่าใต้เท้าสำเร็จเป็นพระอรหันต์แล้วจริงหรือครับ

ท่านดึงหูผมเข้าไปใกล้ ๆ แล้วกระซิบว่า

"ไอ้บ้า"

ม.ร ว คึกฤทธิ์ ปราโมช

หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ

ร.ร. เด็กจนของภิกษุพระยานรรัตน

เมื่อวันที่ 8 มกราคม 2514 ในวงการพระพุทธศาสนาได้สูญเสียพระภิกษุชั้นพระยาพานทองผู้เคร่งครัดในทางปฏิบัติธรรมไปท่านหนึ่ง....

พระภิกษุท่านนั้นคือ *พระภิกษุ พระยานรรัตนราชมานิต (ตรึก จินตยานนท์ หรือ ธมฺมวิตกฺโกภิกฺขุ)* แห่งวัดเทพศิรินทรผู้ยึดและปฏิบัติธรรมตามรอยพุทธองค์จนนับเป็นตัวอย่างอันดีแก่ผู้รู้จักนับถือมากมาย ทั้งเมื่อชีวิตในบั้นปลายก่อนมรณภาพยังได้ร่วมสร้าง ร.ร. ในชนบทจังหวัดนครนายกเพื่อมอบเป็นวิทยาทานสำหรับเด็กยากจนด้วย....

พระยานรรัตนราชมานิต (ตรึก จินตยานนท์) เริ่มแรกเป็นนักเรียนในแผนกรัฐศาสตร์จากโรงเรียนข้าราชการพลเรือนที่หอวัง ในรัชกาลที่ ๖ ซึ่งต่อมาได้กลายเป็นจุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย เมื่อศึกษาสำเร็จปีสุดท้าย ได้เข้าร่วมซ้อมรบเสือป่าที่ค่ายหลวงบ้านโป่ง ในตอนนี้เองเมื่อพระธีรราชซึ่งดำรงตำแหน่งเป็นนายกองใหญ่(เทียบเท่าจอมพล) แห่งกองเสือป่าได้ทอดพระเนตรเห็นอากัปกิริยาคล่องแคล่วตลอดจนการแต่งกาย เป็นที่พอพระราชหฤทัยมาก จึงโปรดเกล้า ฯ ให้นายตรึกเข้ารับราชการกองเครื่องตั้งกรมมหาดเล็กหลวง

เมื่อมีความขยันหมั่นเพียรในหน้าที่ราชการเป็นอย่างดี จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ พระราชทานบรรดาศักดิ์เป็น "นายรองฉัน" รับราชการต่อไปอีกไม่ถึงปีก็ได้เลื่อนบรรดาศักดิ์เป็น "นายสนิทหุ้มแพร" และเลื่อนเป็นกายจ่ายง หลวงศักดิ์นายเวร เจ้าหมื่นสรรเพ็ชรภักดี หัวหมื่นมหาดเล็กตามลำดับ จนถึงครั้งสุดท้ายได้รับพระราชทานบรรดาศักดิ์เป็น "พระยานรรัตนราชมานิต" และพระราชทานตราทุติยจุลจอมเกล้าวิเศษพร้อมด้วยเครื่องประดับยศพานทองเป็นเกียรติด้วย ต่อมาได้รับพระราชทานสายสะพาย

มงกุฎสยาม และเลื่อนตำแหน่งเป็นเจ้ากรมห้องพระบรรทม ได้รับพระราชทานพระราชวินัยกรรมปีละหนึ่งหมื่นสองพันบาท

พระยานรรัตน ฯ นับว่าเป็นคนที่ไม่ปล่อยเวลาให้เสียเปล่าในขณะรับราชการ นอกจากได้ศึกษาวิชาจากลัทธิโยคีแล้ว ยังสนใจตำราดูลายมืออีกด้วย โดยสั่งตำราลายมือจากอังกฤษ อเมริกาและฝรั่งเศส เข้ามาศึกษาเป็นจำนวนมาก และศึกษาภาษาฝรั่งเศสจากมองซิเออ.เอ. เค. จนกระทั่งแปลตำราได้เป็นอย่างดีส่วนภาษาอังกฤษนั้นมีความรู้อย่างดีอยู่แล้ว

ในบรรดาเส้นลายมือของมนุษย์โดยทั่วไป ปรากฏชัดว่าโชคดี และโชคร้ายบนฝ่ามือ มีเส้นร้ายเส้นหนึ่งคือเส้นฆาตกรรมหากฝ่ามือคนใด ปรากฏเส้นร้ายนี้ตัวเองจะถึงฆาต เหตุดังกล่าวเพื่อพิสูจน์ความเป็นจริง ท่านเจ้าคุณพระยานรรัตน ฯ ถึงกับขออนุญาตพัศดีเข้าไปสอบลายมือนักโทษที่ถูกศาลตัดสินประหารชีวิตทุกคน ท่านเคยกล่าวว่ามีนักโทษคนหนึ่งในบรรดานักโทษที่ถูกประหารชีวิตด้วยกัน เมื่อดูไม่ปรากฏเส้นฆาตกรรมบนฝ่ายมือเลยแม้แต่ลางๆ ถึงจะสอบโดยอะเอียดถึง ๓ ครั้ง....แต่ก็เป็นการอัศจรรย์อย่างยิ่งเมื่อถึงศาลฎีกาได้กลับคำตัดสินยกฟ้องปล่อยพ้นข้อหาไป

เป็นที่ยอมรับจากการศึกษาค้นคว้าวิชาดูลายมือของท่านว่าหากนำไปเป็นอาชีพแล้ว พระยานรรัตน ฯ คงจะมีชื่อเสียงโด่งดังหาน้อยไม่

ส่วนการพยากรณ์ลักษณะก็เช่นกัน ตำราของนักสืบทั่วโลกได้บันทึกถึงลักษณะอวัยวะในส่วนหัวกะโหลกผิดแผกอย่าง ใดจึงจะเป็น ลักษณะของผู้ร้ายกระดูเชิงกราน ผิดธรรมดาหรือกระดูกหน้าผากล้ำออกมาจนดวงตาลึกเข้าไปเป็นต้นฯลฯ นักพยากรณ์อาชีพต่างเก็บเอามาทำนายกันคร่าว ๆ เท่านั้น แต่สำหรับพระยานรรัตน ฯ ต้องการพิสูจน์ความจริงถึงกับขออนุญาตแพทย์เข้าไปดูเวลาผ้าศพต่าง ๆ เพื่อตรวจโครงกระดูกที่เป็นจริงอย่างใกล้ชิด

เมื่อรัชกาลที่ ๖ สวรรคตลง พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๗ มีพระราชประสงค์อยากได้ตัวพระยานรรัตน ฯ ไว้ใช้ในราชการ จึงรับสั่งให้เจ้าคุณไพชยนเทพ ฯ (ทองเจือ ทองใหญ่) ติดต่อขอชุบเลี้ยงอย่าง ร. ๖ แต่ท่านตอบว่า "ร. ๖ ทรงชุบเลี้ยงผมมา เปรียบประดุจแปรธาตุตะกั่ว จนเป็นทองคำ โดยเฉพาะ ร. ๗ แม้จะทรงชุบเลี้ยงอย่างใดก็เท่ากับเอาทองคำไปลงยาผั่งเพชรเท่านั้น" ถึงแม้จะมีการติดต่อกันหลายครั้ง ก็หาตกลงประการใดไม่ ครั้นพอถึงวันถวายพระเพลิงพระมหาธีรราชเจ้ารัชกาลที่ ๖ ท่านเจ้าคุณพระยานรรัตนราชมานิตก็กราบบังคมลาอุปสมบท (บวชหน้าไฟ) และจำพรรษาอยู่วัดเทพศิรินทร์เรื่อยมา ตั้งแต่อายุ ๒๙ ปี นับว่าเป็นพระยาที่หนุ่มในประวัติศาสตร์องค์หนึ่ง ท่านอุทิศที่ดิน เงินสด ทรัพย์สินส่วนตัวเป็นของสงฆ์คิดเป็นราคาขณะนี้ประมาณ ๓๐ ล้านบาท....นับว่าชีวิตในอดีตของท่านราบรื่นมาก

เมื่ออุปสมบทได้ฉายาว่า "ธมฺมวิตกฺโก ภิกขุ" อาหารที่ท่านชอบฉัน มีข้าวสารคั่ว, ถั่ว, กล้วยน้ำว้า, ใบฝรั่ง, มะนาว, เกลือ ฯ ท่านฉันสิ่งเหล่านี้มาวันละ ๑ มื้อโดยตลอด และไม่ขาดการลงโบสถ์หรือออกนอกวัดเลยตลอด ๔๖ พรรษา ที่ท่านอยู่ในเพศสมณะ มีอยู่เพียงวันเดียวเท่านั้น เพราะถูกงูกัดเท้าบวมโดยพิษของงู สมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์เจ้าอาวาสต้องไปขอให้งดลงโบสถ์ท่านจึงยอมปฏิบัติ และด้วยแรงอำนาจจิตภายในไม่กี่วันก็หายโดยไม่ต้องอาศัยวัคซีนหรือหยูกยา ขนาดใดเลย ท่านเป็นนักปฏิบัติตามรอยพระพุทธองค์ที่เคร่งครัดองค์หนึ่ง จะหาที่เปรียบไม่ได้เลยในยุคนี้ จนมีคนเหล่าลือว่า *ท่านสำเร็จอรหันต์แล้ว*

วันที่ท่านมรณภาพคือวันที่ ๘ มกราคมนี้ วันนั้นท่านสรงน้ำตามปกติ เมื่อเสร็จเรียบร้อยแล้วก็ห่มผ้าจีวรเข้าจำวัดในมุ้งอย่างสงบไม่ทุรนทุรายเปิด ประตูไว้เรียบร้อย ไม่ลงกลอนเยี่ยงทุกวัน ท่านเคยบอกกับพระผู้ใหญ่ในวัดเป็นปริศนาว่า "ถ้าเรียบร้อยท่านจะไม่ลงกลอนประตู...." จึงเป็นอันว่าท่านมรณภาพอย่างสงบเมื่อเวลาประมาณ ๑๑ น. อายุได้ ๗๖ ปี พรรษาที่ ๕๖ ท่านได้ต่อโลงศพไว้สำหรับใส่ตัวเองมา ๓๐ ปีแล้ว

ชีวิตบั้นปลายของพระยานรรัตนราชมานิต คือ ท่านได้เห็นดีเห็นชอบกับท่านเจ้าคุณอุดมสารโสภณ ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดเทพศิรินทร์ พระนคร ร่วมกันช่วยสร้างโรงเรียนเพื่อมอบเป็นวิทยาทานแก่เด็กชนบทผู้ยากจนที่วัดวังกระโจม นครนายก เป็นราคาประมาณ ๓ ล้านบาท ท่านเองได้ตั้งชื่อตึกของโรงเรียนดังกล่าวให้ว่า "ตึกนวมราชานุสรณ์" และเห็นชอบในการให้สร้างพระเครื่องพระนาคปรก, รูปเหมือนองค์ท่าน, พระสมเด็จผงนาคปรกและพระสมเด็จ ตลอดจนเหรียญ โดยท่านได้พุทธาภิเษกให้เป็นพิเศษถึง ๔๕ บท เมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๑๓ มอบให้แก่ผู้บริจาคทรัพย์สร้างโรงเรียนไว้บูชา บัดนี้งานสร้างโรงเรียนของท่านกำลังดำเนินไปอย่างไม่หยุดยั้ง น่าเสียดายท่านมาด่วนมรณภาพก่อนที่จะเห็นการเปิดโรงเรียนเพื่อเด็กยากจนอันเป็นแรงปรารถนาขั้นสุดท้าย ศพและพระเครื่องของพระภิกษุพระยานรรัตนราชมานิต ขณะนี้อยู่ที่ตึกละมุล นิรมิตร วัดเทพศิรินทร์ พระนคร โทร. ๒๑๘๘๗๗

จร จาริก

ควันหลงท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ

ข้าพเจ้าได้รับต้นฉบับจากผู้ใช้นามปากกา "ศิริ พุทศุกร์" ที่กรุณาเขียนชีวประวัติของท่านเจ้าคุณนรรัตนให้อย่างละเอียด แต่เป็นที่น่าเสียดายเพราะเรื่องราวบางตอนได้ตีพิมพ์ไปก่อนแล้ว ดังนั้นข้าพเจ้าจึงขอตัดเอาตอนที่ยังไม่ได้ตีพิมพ์มาลงต่อ ไปเพื่อให้ เรื่อง ราว ของท่านเจ้าคุณนรรัตนสมบูรณ์แบบยิ่งขึ้น ฉะนั้นจึงขอขอบคุณและขออภัยคุณ "ศิริ พุธศุกร์" ไว้ ณ ที่นี้ด้วย

ต่อไปนี้เป็นข้อเขียนที่คุณ "ศิริ พุธศุกร์" ได้ค้นคว้านำมาเขียนให้คุณผู้อ่านได้ทราบเรื่องราว ของท่านเจ้าคุณนรรัตน กระจ่างชัดยิ่งขึ้น

การนั่ง

ในวันวิสาข มาฆ และอาสาฬหะ ซึ่งมีการสวดมนต์และฟังเทศน์กันตลอดรุ่ง ท่านเจ้าคุณนรรัตนก็เป็นผู้เดียวที่นั่งอยู่ได้ตลอดเวลาโดยไม่เปลี่ยนอิริยาบท อันที่จริงท่านั่งพับเพียบนั้นลำบากกว่าท่านั่งขัดสมาธิมาก และแม้ในระหว่างคนไทยเองก็คงไม่ค่อยจะมีใครสามารถนั่งทนได้เกินกว่าครึ่งชั่วโมงโดยไม่เปลี่ยนท่าเลย แต่ท่านสามารถนั่งอยู่ในท่านี้ได้โดยไม่เปลี่ยนท่าและไม่ได้ลุกขึ้นเลยตลอดเวลาอย่างน้อยสิบชั่วโมง ซึ่งในระหว่างนี้ภิกษุรูปอื่น ๆ จำต้องผลัดเปลี่ยนเวียนกันออกไปยืดแข้งยืดขาหาน้ำดื่มและเข้าห้องน้ำบ้าง เคยมีผู้เรียนถามท่านว่าเหตุใดท่านจึงสามารถนั่งทนอยู่ได้นานถึงขนาดนั้น ท่านตอบว่าร่างกายของท่านอยู่ในบังคับของจิตใจ ดังนั้นเมื่อท่านไม่ต้องการจะลุกหรือเปลี่ยนอิริยาบถก็สามารถนั่งได้ตามปรารถนา

การเทศนาสั่งสอน

ถึงแม้ว่าโดยปกติท่านเจ้าคุณนรรัตนจะไม่แสดงธรรม คือไม่เคยรับนิมนต์ไปเทศน์ที่ไหน ๆ ก็ตาม แต่ท่านก็ไม่รังเกียจเมื่อมีผู้มาถามเรื่องการปฏิบัติธรรม อย่างไรก็ตามเนื่องจากท่านไม่ได้รับแขกในกุฏิ ดังนั้นผู้ที่จะถามปัญหาท่านก็ต้องรออยู่ในขณะที่ท่านออกจากโบสถ์จะกลับเข้ากุฏิทั้งตอนเช้าและตอนบ่ายและท่านก็จะต้อนรับ และสนทนากันนอกห้องนั้นเอง ตลอดเวลาที่รับแขกท่านจะเป็นฝ่ายยืน ส่วนผู้ที่มาหาท่านนั้นจะยืนหรือนั่งก็ตามใจ เคยมีภิกษุหนุ่มคิดอุบายจะลองดีกับท่าน คือจะลองดูว่าท่านจะยืนทนสักเพียงไหน ภิกษุเหล่านี้จะผลัดเปลี่ยนเวียนกันเข้าไปถามปัญหาท่านหลายต่อหลายเรื่องด้วยกันทีละรูป แต่ปรากฏว่าในที่สุดก็ยืนทนสู้ท่านไม่ได้ ทั้ง ๆ ที่ภิกษุเหล่านั้นก็ฉันอาหารอย่างเต็มที่วันละสองมื้อ มีวิตามินโปรตีนครบทุกอย่าง สมควรจะบันทึกไว้ในที่นี้ด้วยเลยว่าบรรดาผู้ที่ไปหาท่าน และรับพรจากท่านนั้น ก็มีมิสเตอร์ มอริสวอลเช่ กับภรรยาซึ่งเป็นอุปนายกพุทธสมาคมแห่งประเทศอังกฤษรวมอยู่ด้วย

ผู้ไปนมัสการ

ครั้งหนึ่งท่านได้รับคำบอกเล่าว่านายกรัฐมนตรีผู้เรืองอำนาจคนหนึ่งของประเทศไทย ต้องการจะไปกราบมนัสการท่าน ในกรณีเช่นนี้ภิกษุอื่นคงจะเห็นว่าเป็นการได้รับเกียรติอย่างสูงและคงจะเปิดประตูต้อนรับด้วยความยินดี แต่ท่านปฏิเสธไม่ยอมให้นายกรัฐมนตรีผู้นั้นเข้าพบโดยไม่อธิบายเหตุผลอย่างใดทั้งสิ้น และจนกระทั่งบัดนี้ก็เป็นอันว่าไม่มีใครทราบเหตุผลของท่าน

การเรียนธรรม

ท่านไม่ยอมรับของถวายจากผู้ใดเลย ไม่ว่าจะเป็นอาหาร เครื่องดื่ม จีวร หรือบริขารอย่างอื่นก็ตาม การครองชีพอยู่อย่างสันโดษและวิเวกของท่านได้รับความอุปการะอย่างเพียงพอจากญาติของท่านเอง ด้วยเหตุนี้จึงทำให้หลายคน

ต้องผิดหวัง ในเมื่อเขาเหล่านั้นพากันนำสิ่งของต่าง ๆ ไปถวายท่านโดยคิดว่า การทำบุญกับท่านคงจะได้อานิสงส์มาก ดังนั้นจึงมีบางคนผู้ซึ่งเนื่องจากความผิดหวังก็กล่าวหาว่าท่านใจแคบ อย่างไรก็ตามมีข้อยกเว้นอยู่ประการหนึ่ง คือถ้าเป็นหนังสือเกี่ยวกับพระพุทธศาสนา ท่านก็ยอมรับเหมือนกัน และบางครั้งก็ให้คำวิพากษ์วิจารณ์และติชมด้วย เรื่องนี้เป็นที่เข้าใจว่าการอ่านหนังสือของท่านเป็นแบบภัณฑาคาริกปริยัตินั่นเอง ในที่นี้ใคร่ขอกล่าวแทรกสักเล็กน้อยว่า การศึกษาธรรมนั้นกล่าวโดยนัยหนึ่ง มีอยู่สามประการคือ

๑. นิสสรณปริยัติ คือการศึกษาเพื่อความหลุดพ้นของผู้ที่ยังไม่หลุดพ้น

๒. อคลัทฑูปมปริยัติ คือการศึกษาธรรมเพื่อจะนำไปหากิน หรือเพื่อจะหาชื่อเสียง และเพื่อไว้คุยอวดผู้อื่นเป็นต้น แปลตามตัวว่าการศึกษาเหมือนงูพิษ เพราะเป็นเครื่องทำลายตัวเอง และผู้อื่น

๓. ภัณฑาคาริกปริยัติ คือการศึกษาของผู้รักษาคลังพัสดุ ได้แก่การศึกษาของผู้หลุดพ้นแล้ว แต่ต้องศึกษาหลักเกณฑ์และรายละเอียดเพิ่มเติม เพื่อนำไปสั่งสอนและอธิบายผู้อื่น ให้มีผลกว้างขวางยิ่งขึ้น ท่านจึงเปรียบเหมือนผู้รักษาคลังพัสดุ คือรักษาของไว้ให้ผู้อื่น แต่ใช้เพื่อตัวเอง เพราะตนเองเป็นผู้หลุดพ้นแล้ว

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า การอ่านหนังสือธรรมดาของท่าน โดยเฉพาะในระยะหลัง ๆ นี้ ไม่ได้ทำให้ท่านเป็นคนสมบูรณ์ดีขึ้นกว่าเดิม สุภาษิตอังกฤษที่ว่า Reading maketh a full man นั้นจึงนำมาใช้กับท่านไม่ได้เลย และความจริงคนเราจะเป็นคนสมบูรณ์ขึ้นก็ไม่ใช่เพราะการอ่านอย่างเดียว แต่ต้องอาศัยการลงมือปฏิบัติด้วย

ธรรมเทศนา

เช่นเดียวกับท่านมหากัสสปเถระในสมัยพุทธกาล ธรรมเทศนาของท่านเจ้าคุณนรรัตนอยู่ข้างจะหายาก เพราะท่านถนัดในการเทศน์ให้ดูมากกว่าเทศน์ให้ฟัง ตลอดชีวิตแห่งการเป็นภิกษุของท่านจึงอุทิศให้กับการปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพระพุทธองค์มากกว่าที่จะสนใจในการเป็นพระธรรมกถึก อย่างไรก็ตาม เพื่อประโยชน์แก่ผู้ที่ใคร่จะทราบถึงคำสอนของท่านบ้างพอสมควรจะขอนำโอวาทบางตอนของท่านมาลงไว้พอเป็นตัวอย่างบ้าง โอวาทเหล่านี้จะเห็นได้ว่าสำนวนพึ่งง่าย ๆ ประโยคสั้น ๆ แต่มีข้อความลึกซึ้ง เพราะท่านได้ประสพการณ์นี้เป็นเครื่องหนุนหลังอยู่อย่างที่เรียกว่า "สันทิฏฐิโก" คือเห็นและรู้ด้วยเองอย่างแท้จริง ไม่ได้ลอกมาจากตำราเหมือนนกแก้ว ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างโอวาทในเรื่องการหน่ายกาม

กามฉันท์หรือกามตัณหา เกิดจากความไม่ฉลาด หลงคิดเห็นอารมณ์ต่าง ๆ เป็นที่ถูกใจและน่ายินดี (กามฉันทะนั้น ผู้ปฏิบัติ) สามารถข่มไว้ได้ด้วยวิธีทั้ง ๖ ดังต่อไปนี้

๑. เพ่งใจให้เห็นอสุภารมณ์ คืออารมณ์ที่ปฏิกูลน่าเกลียดไม่งามของสังขารร่างกาย จนทำให้เกิดความเบื่อหน่าย คลายความใคร่ หายความกำหนัดยินดี

๒. เพ่งพินิจพิจารณาความปฏิกูลของร่างกาย แยกออกเป็นอาการ ๓๒ ที่เรียกว่ากายคตาสติภาวนา มี ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง เนื้อ เอ็น กระดูก เป็นต้น

๓. ใช้สติสำรวมอินทรีย์ เฝ้าระวังทวารทั้ง ๖ คือ ตา หู จมูก ลิ้น กาย และใจ เมื่อได้ประสพพบเห็นรูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส และธรรมารมณ์ อย่าให้ความรักใคร่กำหนัดยินดียินร้ายเกิดขึ้นภายในจิตต์ใจ

๔. **ให้รู้จักประมาณการบริโภคอาหาร** อย่าให้อิ่มจนเกินไป จะเป็นเหตุให้เกิดความกำหนัดทางกาย และลุกลามเข้าไปถึงจิตใจ ให้เกิดความเศร้าหมองด้วยฉันทราคะ

๕. **ทำการวิสาสะ** คบหาสมาคมสนทนาปราศรัยสนิทสนมคุ้นเคยกับกัลยาณมิตร เพื่อนผู้ดีงามที่จะชักชวนให้สนทนาไปในทางที่จะให้เสื่อมคลายความรักใคร่กำหนัดยินดีและยินร้ายในรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ และธรรมมารมณ์

๖. **ฝึกฝนตนปฏิบัติในทางที่ถูกตรงตามไตรสิกขา** คือ ศีล สมาธิ ปัญญา ฯลฯ........

กามฉันทะหรือกามตัณหานี้ สลัดกำจัดตัดได้อย่างเด็ดขาด ต่อเมื่อเข้าถึงกระแสร์พระอนาคามิมรรค บรรลุถึงพระอนาคามิผล

นอกจากนี้ มีโอวาทเบ็ดเตล็ดอีกบางข้อ คือ

ก. อย่ากลัว จงรักษาตัวให้บริสุทธิ์ ไม่มีอะไรทำอันตรายได้

ข. คำว่า "ไม่สบายใจ" อย่าใช้ และอย่ามีขึ้นในใจต่อไป ปล่อยให้มันผ่านไป อย่าเลี้ยงความไม่สบายใจเอาไว้....(มักจะทำให้) ประสาทสมองไม่ปกติ เป็นเหตุให้ร่างกายผิดปกติ พลอยให้ไม่สงบไม่สบายไปด้วย....เป็นอุปสรรคกีดกั้นขัดขวางสติปัญญาไม่ให้ปลอดโปร่งแจ่มใส

ค. สรรพสิ่งทั้งหลายไม่แน่นอน เป็นอนิจจัง ทนอยู่ไม่ได้....เรียกว่าเป็นทุกข์ ไม่อยู่ในอำนาจบังคับบัญชา....ให้เป็นไปตามความประสงค์ เรียกว่าเป็นอนัตตา

เมื่อเรารู้เห็นความเป็นจริงเช่นนี้ จะทำให้จิตใจของเราเข้มแข็ง มั่นคง เด็ดเดี่ยวไม่หวั่นไหวไปตามเหตุการณ์ทั้งหลาย

ง. ใจที่สงบทำกายให้สงบ กายที่สงบทำให้ใจสงบ กายและใจที่สงบทำให้บรรลุถึงความสำเร็จที่ปรารถนา

จ. เราแต่ละคนเป็น "ศพเป็น" ด้วยกันทั้งสิ้น อย่างลืมน้อมความจริงนี้เข้ามาหาตนเองในระหว่างการทำสมาธิ โดยเฉพาะในเมื่อเกิดนิมิตรเป็นร่างอสุภขึ้น

การทำให้ดูเป็นตัวอย่าง

ตลอดเวลา ๔๕ พรรษาที่ท่านอุปสมบทผู้นั้น ท่านได้มีชีวิตอยู่อย่างวิเวกอย่างแท้จริง ทั้ง ๆ ที่ท่านอาศัยอยู่ในใจกลางของเมืองใหญ่ อย่างกรุงเทพ ฯ และก็อยู่ในบริเวณที่อึกกระทึกจอแจอยู่ไม่น้อย ท่านไม่ค่อยได้พูดคุยกับผู้ใดนัก นอกจากว่าจะมีผู้พูดกับท่านก่อน และอันที่จริงก็ไม่ค่อยจะมีใครกล้าพูดกับท่านเท่าใดนัก นอกจากว่าจะเป็นการสนทนาธรรมกัน ซึ่งท่านก็ยินดีจะให้คำตอบและอธิบายอย่างเต็มใจเท่าที่สามารถกระทำได้ ดังนั้น จึงมีหลายคนมักจะตำหนิติเตียนท่านว่าเป็นคนใจแคบ ไม่ช่วยสั่งสอนผู้อื่นบ้าง แต่ก็มีหลายท่านเหมือนกันที่ค้านว่า ความจริง ข้อวัตร์ปฏิบัติของท่านที่ท่านได้กระทำติดต่อกันมาด้วยความสม่ำเสมอ ซึ่งแสดงถึงความเป็นผู้เด็ดเดี่ยวในทางความเพียรนั้นแหละ คือ **เทศน์กัณฑ์ใหญ่ทีเดียว** และก็เป็นเทศน์ที่ได้ผลดีไม่น้อยกว่าการเทศน์ด้วยคำพูดเหมือนกัน เพราะเป็นการเทศน์ให้เราดูด้วยตา ไม่ใช่ให้เราฟังด้วยหูอย่างเดียว ซึ่งการเทศน์ให้ฟังนั้น บางครั้งก็อาจจะเกินกว่าภูมิธรรมภายในของผู้เทศน์ไปไม่น้อยก็เป็นได้ ดังนั้น การเทศน์ให้ดูแบบนี้ สำหรับคนที่ใจไม่บอด จึงมีคติสอนใจได้เป็นอย่างดี

ความเป็นผู้ไม่หวั่นไหวต่อสภาวะแวดล้อม

กุฏิของท่านอยู่ใกล้กับสระน้ำใหญ่ในวัดเทพศิรินทร์ ครั้นน้ำในสระนี้เกิดเน่าเสียขึ้นมา ซึ่งทั้งนี้อาจจะเป็นด้วยท่อน้ำใหญ่ซึ่งติดต่อกับครองภายนอกเกิดตันขึ้นมาก็ได้ ดังนั้นน้ำในสระนั้นจึงกลายเป็นสีเขียวคล้ำ ต่อมาก็เป็นสีน้ำเงิน และในที่สุดก็เป็นสีดำสนิทพร้อมกับส่งกลิ่นเหม็นเน่าอย่างร้ายแรงไปทั่วบริเวณ ทำให้พระภิกษุซึ่งในกุฏิบริเวณเดียวกัน ท่านต้องอพยพหนีไปอยู่ที่อื่นกันหมด เพราะทนต่อกลิ่นอันร้ายกาจนั้นต่อไปไม่ไหว ถ้าขืนอยู่ต่อไปก็คงจะต้องสำลักกลิ่นเหม็นตาย แต่ท่านเจ้าคุณนรรัตน ฯ เป็น "ยอดคน"

สมชื่อจริง ๆ (คือคำว่า "นรรัตน" แปลโดยใจความได้ว่า ยอดคน) เพราะไม่ปรากฏว่าท่านแสดงอาการหวั่นไหวหรือบ่นว่าแต่อย่างใด ท่านคงดำเนินชีวิตของท่านไปตามปกติเสมือนไม่มีอะไรบังเกิดขึ้น จนกระทั่งมีผู้แก้ท่อที่ตันได้สำเร็จและกลิ่นน้ำเน่าอันร้ายแรงนั้นก็หายไปเอง

เรื่องที่สองแสดงถึงความไม่กลัวต่ออันตรายใด ๆ ที่คุกคามชีวิต เรื่องนี้เกิดขึ้นในสมัยสงครามโลกครั้งที่สอง ซึ่งในตอนปลายของสงครามครั้งนั้น แถบตำบลยศเสและวัดเทพศิรินทร์เอง ได้ถูกภัยทางอากาศคุกคามอย่างหนัก จนกระทั่งกุฏิในวัดเทพศิรินทร์ถูกลูกระเบิดพังไปหลายหลัง พระในวัดต้องอพยพกลับไปสู่ภูมิลำเนาเดิมกันเกือบหมด แต่ในเรื่องนี้ก็เช่นเดียวกับเรื่องอื่น ๆ คือไม่ปรากฏว่าท่านแสดงอาการหวั่นไหวแต่อย่างใด แม้บางครั้งลูกระเบิดจะตกลงมาห่างจากกุฏิที่ท่านพักอยู่ประมาณ ๕๐ เมตรเท่านั้นเอง เล่ากันว่าท่านได้ลงไปนอนเตรียมตัวอยู่ในหีบศพที่ท่านได้เตรียมไว้สำหรับตนเองในกุฏิ พร้อมกับรอคอยให้ลูกระเบิดของฝ่ายสัมพันธมิตรมาช่วยย่นระยะ เวลาพักอยู่บนดาวเคราะห์โลกดวงนี้ให้สิ้นสุดกันไปเสียที

และใคร่ขอให้ความเห็นสอดแซกไว้ในที่นี้สักเล็กน้อยว่า บุคคลผู้ทำความดีอย่างมากจนล้ำหน้าผู้อื่นในยุคเดียวกันนั้น มักจะต้องได้รับการวิพากษ์วิจารณ์อย่างรุนแรงเสมอจากผู้ที่ยังไม่เข้าใจจริง ๆ บ้าง และบางครั้งก็จากผู้ที่ไม่ยอมเข้าใจบ้าง (เพราะมีปฏิฆจิตต์คือความไม่อยากเห็นใครดีกว่าแฝงอยู่ภายใน) เรื่องเช่นนี้เป็นไปได้ทั้งในวงการศาสนาและทางโลก ทั้งนักบวชและฆราวาส ตัวอย่างในเมืองเราก็ได้แก่ หลวงพ่อสมเด็จพุทธาจารย์ (โต) และ ท่านอาจารย์มั่นเป็นต้น ซึ่งเคยถูกหาว่าบ้ามาแล้วทั้งนั้นในระยะแรก ๆ ของการปฏิบัติ แม้ท่านเจ้าคุณนรรัตนเองก็ไม่อยู่ในข่ายยกเว้น เพราะท่านก็เคยถูกเขาหาว่าเป็นพระบ้ามาแล้วเป็นเวลานาน กล่าวได้ว่า มีผู้ที่เห็นคุณท่านทั้งสามนั้น ก็ต่อเมื่อเวลาได้ผ่านไปนับเป็นสิบ ๆ ปีแล้วหรือจวนจะดับขันธ์แล้วนั่นแหละ จึงจะมีผู้เห็นคุณค่ามากขึ้นจนเป็นที่ยอมรับกันทั่วไป อีกตัวอย่างหนึ่งก็คือพระเยซูไครสต์นั่นเอง ทั้งนี้ไม่นับ

พระพุทธองค์ซึ่งได้ผ่านเรื่องนี้มาแล้วมากกว่าผู้อื่นใด กล่าวกันว่า ม.ร.ว. ศึกฤทธิ์ เคยไปนมัสการท่านเจ้าคุณนรรัตน และได้เรียนถามอย่างตรงไปตรงมากับท่าน ว่าตามที่เขาลือกันว่าท่านเป็นพระอรหันต์องค์หนึ่งนั้น จริงไม่ ท่านได้เรียก ม.ร.ว. ศึกฤทธิ์ เข้าไปใกล้แล้วกระซิบที่หูตอบว่า **"ไอ้บ้า"**

มีผู้คิดกันว่าคำตอบของท่านเป็นปฤศนาธรรม ซึ่งสามารถจะแปลความหมายออกไปได้เป็นหลายอย่างเช่น

ก. **แกมันบ้า** ไม่รู้หรือว่าคำถามอย่างนี้ พระวินัยมีห้ามไว้ไม่ให้พระบอกแก่ฆราวาส (แม้ว่าจะเป็นความจริง)

ข. **แกมันบ้า** ที่ไปเชื่อคนอื่นเล่าลือ สมัยนี้จะมีพระอรหันต์ได้อย่างไร ?

ค. **แกมันบ้า** คือต่อไปแกจะต้องบ้า คือเสียสติจริง ๆ

ไม่ทราบว่าผู้ถามปัญหาข้อนี้กับท่านจะพอใจในคำไขปฤศนาธรรมข้อไหนกันแน่

ข้าพเจ้าเองก็เคยบ้าแบบนี้มาครั้งหนึ่งเหมือนกัน คือได้เคยถามปัญหาเช่นเดียวกันนี้ แต่ได้ถามท่านภิกษุองค์อื่น ไม่ใช่ถามท่านเจ้าคุณนรรัตน เคราะห์ดีหน่อยที่ข้าพเจ้าได้รับ "ปฤศนาธรรม" ที่ไม่ค่อยจะรุนแรงเหมือนกับของ ม.ร.ว. ศึกฤทธิ์ คือท่านองค์นั้นยิ้ม ๆ แล้วตอบว่า **"คุณอย่าไปเชื่อที่คนอื่นเขาว่า"**

ปฤศนาธรรมข้อนี้อาจแปลความได้หลายเหมือนกันดังนี้

ก. อย่าไปเชื่อที่คนอื่นเขาเล่าลือกัน คืออาตมายังไม่ได้เป็นพระอรหันต์ดอก

ข. อย่าไปเชื่อที่คนอื่นเขาเล่าลือกัน เพราะถึงแม้ว่าอาตมาจะเป็นพระอรหันต์จริง ก็ไม่เกี่ยวอะไรกับคุณผู้ยังไม่ได้ปฏิบัติถึงขั้นนั้น คือยังไม่ทำให้คุณดีขึ้นนอกจากจะลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง

บอกให้ก็ได้ อย่างไม่ต้องกลัวถูกหัวเราะเยาะว่าข้าพเจ้าเชื่ออย่างหลัง คือเชื่อว่าท่านเป็นพระอริยะจริง ๆ

แล้วถ้าใครจะว่าไม่มีเหตุผล หรืองมงาย ข้าพเจ้าก็จะยอมรับว่าอาจจะเป็นเช่นนั้นก็ได้ เช่นเดียวกับที่เราทุกคน เชื่อว่าเราเกิดวันนั้นเดือนนั้นปีนั้น ทั้ง ๆ ที่ไม่มีใครสามารถพิสูจน์ได้สักหน่อย เพราะตอนที่เราเกิดนั้น เราสามารถจะรู้อะไรได้อย่างไร ทั้งนี้ก็เป็นเรื่องที่คนอื่นเขาจดไว้บอกให้เราทราบภายหลังทั้งสิ้น

หรือเช่นเดียวกับการที่เราเชื่อว่าผู้ชายคนหนึ่งเป็นพ่อของเรา ผู้หญิงคนหนึ่งเป็นแม่ของเรา เรื่องเช่นนี้ก็ไม่มีทางพิสูจน์ เพราะเป็นเรื่องที่คนอื่นเขาบอกเรา และเราก็ทึกทักเอาตามเขาว่าเท่านั้นเอง

ดังนั้นความเชื่อของข้าพเจ้าก็งมงายพอ ๆ กับความเชื่อของทุก ๆ คนในเรื่องทั้งสองเรื่องที่กล่าวมาแล้วนั่นเอง.

IN MEMORY OF
A NOBLE DISCIPLE

Whose sermon can be etter bseen than heard,

Who died for us to see

-- and remember

At the suggestion of the Ven. Khantipalo (English) Bhikkhu residing in the monastery of Bovorn Nives in Bangkok and Mr. Sulak Sivaraksa, editor of the Buddhist Association of Thailand's VESAKHA Annual, we take pleasure to present a short biography of a Noble Disciple, the Holy Recluse of the monastery of Debsirindravasa, Bangkok. Although we knew him persodally we did not at first want to do so for fear that the readers, especially the intelligentsia, would smile at the idea of an Arahant still living nowadys, and especially right in the heart of an overcrowded and noisy part of Bangkok.

However, it is in view of the benefit of those who can understand that we decide to write the following paragraphs. Our purpose is to let these accounts serve as an encouragement to those who sincerely and earnestly wish wish to tread the Buddha's Path as far as possidle within their alloted span, little caring who will smile at them or their ideal. If these accounts can serve this purpose, the benefit arising therefrom will surely outweigh the evil effects which will be the lot of those who always prefer to smile.

On the eighth of January 2514/1971 a number of Buddhists in Thailand felt that a bright star was lost to them and that it would he very difficulf to find another substiting one. This was the passing away of a Holy Recluse of the monastery of Debsiriadravasa, right in the heart of the overcrowded and noisy Bangkok.

Many prefer to call him an Arahant and we are inclined to follow suit, being also acquainted with him and feeling that, should we be wrong in doing so, we would not be far trom being right. Following are our reasons for thinking so.

BIOGRAPHICAL SKETCH OF HIS LIFE BEFORE ORDINATION

Incidentally, his first name and family name have the same meaning i e. **pondering**, the difference being that the first one is a Thai word and the second one is Pali. This rare phenomena led to a remarkable phenomena in ordination. This was that he was given by his Preceptor a Bhikkhu nrme meaning "pondering DHAMMA." the (**The first name, a Thai word. Was something like "Treuk" -- for there is no equivalent in English vowel sound;**

the second was Cintayananda: taking delight in pondering; and the third i.e. the Bhikkhu uame was Dhammavitakko -- pondering the Dhamm). And he actually lived up to his group of names, from the first day of his ordination to the last. This will be describnd in the second part of his biography i.e the one after ordination.

He was perhps the youngest 'phraya' (something like a duke) in the court of King Rama VI which was named Dusit, Thai word for TUSITA, which is the name of the fourth plane of heaven where dwell the Bodhisattas. It was because of this fact that he later, jokingly perhaps, referred to his acquaintances that he used to dwell in the TUSITA realm.

In spite of his youth and good-looking, he was not absorded in the life ot luxury and comforts surrounding him and prefrred to spend his leisure time in the most unlikely place for a person of his rank and age: a cemetery. His purpose was to meditate on the impurities of the body and the dangers of being attached to it. At timef he was approached by the maidens but he was equipped with enough 'immunity' to protect himself againnt the sensual dinease and the result was that, as a Thai saying goes, 'there is no sound of one hand clapping.'

The most remarkable fact of his life as a layman in the royal court was perhaps the fact that he was the only courtier who was able to say NO to the king—with impunity, that is And it must be remembered that the

Thai NO is more negative than the English counterpart, because it is **always** negative and contradicting. whereas the English NO can oftentimes be an acceptancc (e.g. Did you not come here yesterday? No, I didn't—In Thai it must be "Yes, I didn't). One evidence, and perhaps the best, was thatonce when King Rama VI was ill and one of his queens made known her intention to wait upon her Lord of Life he would not ler her do so. Of course, she was sorely hurt and later reported this to the king who simply smiled and said that he was right to have done so. In fact his words and behaviour were at times reported to the king by some other courtiers, with exaggerations and distortions, but the king, always understanding his essence, paid no heed of them, simply saying that he was too good and noble for such a thing. Our purpose in relating these accounts is to show how **sincerity and strength Of will can sometimes dominate the circumstances and safeguard and from being their helpless victim.**

He also earnestly studied palmistry, astrology, and Yoga from English textbooks and would have been popularly known or would have accumulated wealth by doing so if he so wished after the King's demise (he was said to have cured the King of a severe headache once by the mere touch of his hand on the King's forehead), but he decided to devote his life to a nobler cause: the following of th Noble Eightfold Path.

AFTER ORDINATION

He was ordained when he was twenty-nine years old, incidentally the age of the Buddha's Great Renunciation. And his renunciation later proved as great, we believe, in its end result.

He decided to become a Bhikkhu for a time being on the cremation day of his Lord of Life, King Rama VI, wishing that the merits of his homeless life be dedicated to his beloved king. It was and still is, the customary practice in Thailand for a person to enter the Order for a period of time on the cremation day of his beloved ones, be they parents or other benefactors, and dedicate the fruits of merits to them. It was at that time planned that he would marry a girl and therefore his ordination was expectee to be only temporary.

But fate (i e. his Karma) had something else in store for him. This physi al life was to be his last one and his chaste life was to be perfected within this alloted span After some inward struggle supported by the strength and wisdom of his Predeptor, he later arrived at a decision that his 'going forth' would not be any longer blemished by a 'going back'. That was a turning point not only of his own life but also of his girl, who also courageously undertook to 'go forth' in her own way, devoting her life to the practice of DHAMMA and remaining single to this day.

Meal: From the day of his ordination he lived an austere life of self-discipline and self-denial, having only one meagre meal a day of the strictest kind of vegetarion food (rice, banana, beans mixed within half a coconut-shell). This diet hed been maintained, both in quantity and quality, fron the day of his ordination to the last one of his life all through the 45 years, again incidentally the period of Buddha's preaching life after

His Enlightenment In spite of this fact he was always agile and active and all these years his body showed on lack of vitamins, protein and others.

Walking: He walked comparativly fast i.e. faster than any other Bhikkhu, young and old alike, within the same monastery, who have two full meals a day consisting of all kinds of vitamins and protein and carbohydrate and what not. He was regularly seen walking agilely out of his cell twice a day: once in the morning and again late in the afternoon for the purpose of chanting in the convocation hall or Uposatha. His steadfastness of aim and an indomitable will was evidenced by the fact that, throughout the 45 years of his ordination he was absent only twice: once in the afternoon when he was bitten by a snake on his way out to the Uposatha and was consequently urged to absent himself from the evening chanting by his own Preceptor and againo n the morning of the day of his passing away. Perhaps he had passed away by that time, nobody knows In that case his record in this respect would show only one absence.

Chanting: He chanted loudly and his voice was distinctly heard in the congregation, Taken singly, it may well be said that he chanted more loudly than any other Bhikkhu in the same monastery who has two full meals a day, plus some extra drink in the evening and/or at night, consisting of all kinds of vitamins, protein, carbhhydrates and what not. He remembered all Suttas for recitation, and more.

Sitting: On the day of the Budda (Vesakha), day of the Dhamma (Magha) and day of the Sangha (Asalha), when there is an all-night service he was the **only** Bhikkhu who sat **throughout** the service during these decades without any change of posture. In fact the sitting posture of Thai called 'Phabphieb' is far mors difficult than the meditation, cross-legged posture, itself very difficult for the Western people Even for the Thais there are few who can withstand this posture, without a change. for more than half an hour. But he remained in this posture **without a change. without getting up** throughout the service, which lasted at lesat ten hours, while all other Bhikkhus had to change postures and then take turns getting up and out for a time to 'have a stretch' of their tired legs, to have a refreshing drink and to have 'bodily functions.' Asked how he managed to perform such a feat, he said his body was subject to the order of the mind, which assumed full control.

Preaching: Although he did not generally preach i.e. never accepted any invitation to preach anywhere, yet he did not mind being, asked questions about the practice of DHAMMA and was alwavs willing to answer them- However, since he did not receive guests within his cell, those who would ask him anything would have to wait until he returns from the Uposatha in the morning and evening and was about to enter his cell sgain. This was the only time when anybody was able to meet him, And he received them, talked with them **outside** his cell. All the time he **was standing, no matter how long**, while his guests would be sitting or standing as they liked it.

Oftentimes there were young and strong Bhikkhus steathily wishing ot give him an endurance test· Each of them took turns approaching him with question after question but in the end they admitted their defear, being unable to stand the standing endurance. And this in spite of the fact that (if we are admitted to repeat) they had two full meals a day consisting of vitamins protein carbohydrate and what not. It was worth mentioning here that of the persons meeting him and receiving blessinge from were Mr. Maurice O'Walshe and his wife from England.

Visits: He was once informed of the proposed call by a Prime Minister of Thailand. who heard of his holy name and would like, perhaps, to receive blessing from him Most othet Bhikkhus would have gladly opened the door wide for such a powerful person, being thereby much flalttered and 'blessed' by such a visit. But he turned down the proposal, not allowing that powerful figtre to call upon him and never giving any reason. And until now nobody ever knows his reson.

During his last days he was called upon twice by Her Majesty the Queen, who conveyed to him His Majesty's profound respect. She was accompanied once by her royal daughters and again by the Crown Prince. Perhaps they learned of the saddening news he told others himself (tancitly) that his sojourn on earth was nearing its end. They met and conversed in a specially prepared place within the Uposatha after he had his usual chanting in the evening. He instructed the royal visitors with the discussion of DHAMMA and delighted them in the practice of DHAMMA before their departurc.

Learning: He never received any offering from anybody. not even food, drink, ródes or other Bhikkhu requisites. For such a life of simplicity and seclusion he was provided for by his family of old relatives. No doubt he had disappointed many who, having heard of his austere practice, wished to earn merit by offering him what they thought would be necessary to him. But he turned down all their offers, however sincere, and did not care how some ot them would be sorely disappointed and sometimes went to the length of reproaching him and accusing him of being nerrow-minded. The only exception, perhaps, is the books on Buddhism, bothe in Thai and English. which he readily accepted and someties made a kind comment. His acquaintances understood well that this was the kind of learning which in the Scriptures was called "belonging to a store-keepr." For there are three kinds of learning the Buddha's dnctrine as follows:

a. NISSARAṆAPARIYATTI: lesrning as a means to do away with suffering.

b. AGALADDŪPAMAPARIYATTI: learning as a means to earn one's livelihood, to boast of one's ability, to win fame and recognition etc. Literally, it is "learning like a posionous snake."

c. BHAṆDÂGARIKAPARIYATTI: learning like that of a store-keeper. This refers to the learning of one who **has done away with suffering** but who wishes to know something more so as to be able to teach and explain to others more effectively. He is therefore like a store-keeper who looks afier things in the store for the sake of **others, bat not for himself.**

It was obvious, therefore, that his reading of books **never makes him a tull man.** On the contrary, it served to make a full man of whoever cared to opproach him and listened respectfullys to his instructions which as a rule were terse, nimple yet profound and based on the firsthand experience.

Buildiug a Sehool: In his last days he was requested to help build a school for the poor children upcountry in the town of Nakorn Nayok, some 150 kilometres North west of Bangkok. The plan was to make tablets upon which to inscribe his own portrait and distridute them to those who venerated him. The cost was estimated to be about US $ 200,000—for a three-storeyed reinforced concrete building. It is a pity that he had passed away before the plan was completed. But so fat quite a sum has been collected and the proposed building has been already given a name. It is to be called NAVA-MARÂJÂNUSSARAṆA, a Pali term meaning "Through the Grace of the Ninth King." This name refers to His Majesty the present King Bhumibol Aduldej and it was graciously bestowed by His Majesty himself thus revealing how His Majesty venerated him personally.

His manner of blessing the tablets was again unique. For they were all placed **behind** him while he was regularly reciting the morning and evening verses of chanting in the convocation hall as usual. The point of marked difference was that in all other cases the things to be blessed must be put in front, and not behind, the blessing Bhikkhu. But this did not in any way affect anything of the value of the tablets. Perhaps they are worth even more. Our photo, perhaps the latest during his life-time, showa him reciting

his versessof chanting in the convocation hall, will a length of thread from his hands to the tadlet-trays behind him.

Instruction: Like the Venerable Maha Kassapa in the time of the Buddha his instructions were rare, for **his sermons were better seen than head**, and his whole life as a Bhikkhu was devoted to following the Buddha's Path rather than to preaching it. However for the sake of those who wish to learn something of what he had said and written we take pleasure to present the following instruction on renuciation, which is obviously terse, simple yet profound and backed by actual attainment, showing how his words are as great as his deeds

RENUNCIATION OR WE1RINESS OF SENSUALITY

Sensual braving arises through unwise thinking on (what is thought to be) the pleasant and delightful.

It can be reduced, and then removed, by means of the following methods:

a. Focussing the attention on its drawbacks and veils in order to arouse the feeling of weariness and sisgust.

b. Meditation on the impurities and loathsomeness of the body.

c. Self-restraint i.e. watching over the six doors of senses in order to prevent being overwhelmed by desire or aversion.

d. Moderation in eating.

e. Association with the virtuous.

f. Following the three steps of practice viz. Morality, Meditation and Wisdom.

Sensual craving is annihilated through entrance into the Path of the returner.

And following are some more of his sundry instructions

a. Keep yourself pure and do not fear. Nothing can harm you.

b. Do not trouble yourself with anxiety and worry. Let them go and get them out. To nourish them is to weaken yourself and to cloud your own reasoning power.

c. Realization of the Three Common Characteristics gives you a blessing of unshakability regardless of the environment and circumstances.

d. It needs a peaceful mind to support a peaceful body; it needs a peaceful body to support a peaceful mind; and it needs a peaceful body and a peaceful mind to attain whatever success you hope for.

e. We are each a living corpse. Do not forget to apply this truth to yourself, especially during the meditation-hour, when you are blessed wtih the vision of a corpse.

Example: Throughout the forty-five years of his homeless life he had lived a life of almost absolute seclusion spite of the fact that be had been living right in the heart of a noisy city and in a fairly noisy place. He talked little or nothing except when talked to, and there was hardly anyone who ventured to talk to him except in a DHAMMA discussion, during which he would willingly givc a vivid answer and explanation to the utmost of his ability. Many, therefore, tended to reproach him for his seeming self-interest and unwillingness to preach to the people, but some there were who argued that his mode of life, his steadfastness of aim and his manifestations of an

iron will were, to say the least, as effective a way of preaching as one with words which can oftentimes, so they said, be far greater than deeds and become nothing but instruments of deceit and egoism. **"Example is better than Precepte", so they say.**

Self-healing Power: His psychic powers were perhaps best shown in his strength of will in self-healing. Whether bitten by a snake (as mentioned earlier) or tortured by malignant growths or tumours within his mouth (which is known to give a terrible excruciating pain), his medicine was only a common balm which the poorest person in the country was able to get from anywhere. Such tumours were regarded by the Thais as s kind of cancer, with no effective cure against it for anybody. As far as we know, he is the only person who was spared by it without any cure or medical care from any physican except the cheapest kind of balm. But he was not spared the tortures characteristic of this "cancer" i.e. the terrible excruciating pain and the swelling and pus developing therefrom. For weeks he endured all these tests courageously, refusing other medica, care offered him but using only the therapeutical value of the DHAMMA he had for, so long practised. Finally the disease surrendered and it was proved beyond doubt how mind can to a great extent control matter and the DHAMMA can cure not only the diseases of the mind but also many of those of the body as well.

Determination: His cell was by the side of a wide pond, the water of which once became stagnant for a long time due perhaps to the conduit pipe connecting it with the canal outside being clogged with dirt and waste

matter. The water first turned green, then blue and finally inky dlack, with a horrible stinking smell enveloping the whole neighbourhood. The smell became intolerable and other Bhikkhus in other cells nearby were forced to move to farther places to avoid being choked to death. But he never stirred; nor did he make any complaint. He still continued his mode of life undisturbed until the fault in the pipe was corrected and the horrible smell disappeared.

Fearlssness: During World War II the monastery in which he resided was hit several times during the air raids and many cells were destroyed by the bombs of the allied planes. The monastery was then almost deseaed, with most Bhikkhus returning to their hometowns. But, as usual, nothing was able to stir him althongh sometimes the bombs were dropped about 50 metres away from his cell. To some of his acquaintances he later told that he sometimes got into the coffin he had prepared for himself within his room, waiting resignedly for the bomb to help end his sojourn on this planet earth.

Mindfulness: Another outstanding aspect of his mode of life is that, except perhaps during the early days he did not have any light in his cell even during nighttime, not even a candlelight. The only light that was able to pierce into his cell was only sunlight. After sucset his cell was as dark and quiet as it could be, with all doors and windows shut and bolted. Call it a cave and it will not be far for from the truth. The purpose was not made clear in words by him, but it was understood, and perhays rightly, that he wished to train himself rigorously is the practice of SATIPAṬṬHANA

or the Basis of Mindfulness. For under such circumstances he was boud to remember where he put his belongings in the daytime so that he would be able lo know, even by closing his eyes, where each piece of them was. To do this he was required to be at all times mindful of his actions and movements. By this mode of unique practice he had made it known to the townspeople how one can make a cave of one's room and make a jungle of the "concrete" forest with its blare and glare on all sides.

clairvoyance : There is another miracle, if we may call it so, about him. This is that athough he had never for decades read a newspaper. listened in to the radio, watched a television program or chatted with anydody about the current events of the world, yet he appeared to know of the developments of world events well enough whenever there was anybody mentioning them to him. He must have know them through his power of clairvoyance, so it was concluded.

Precognifion : Some time before his passing away he made known his power of precognition to other Bhikkhus in an indirect way, not mentioning the exact date and time but making a tacit reference that when that day eame he would not bolt his door. This, it was later known, was to enable them to enter into his room (into which no one has dared enter for 45 years) without having to break it open So in the morning of that untorgettable day, when he was seen absent from his morning chanting, hety knew something extraordinary must have happened to him. After waiting for somk time and informing others of this unusual event they ventured into his cell and found him sleep his final sleep in the most peaceful manner. And they knew that a Noble Disciple of the modern times was gone.

Passing Away: So ended the life of a Noble Disciple of the nuclear age in a land so often branded (by her friends) as economically and techologically backward and corsupted. Should the above accusation be true, we would still feel we have been more than compensated in being blessed with the presence of such a highly evolved being to be worshipped by gods and men. His mode of life and his manner of death were equally exemplary, encouraging and impressive. In his life he was never known or heard to blow his own trumpet or refes to others in derision and contempt. His instructions, although rare, were svpported by the strength of his meditation and the depths of his insight. They are, above all, reflections of a direct, firsthand experience of a man who has realised the Truth him self, who speaks with authority and whose sight is a DASSANÂNUTTARIYA. (a blessed sight) for all who 'have eyes to see.' His manner of passing away, alone. peaceful and with no one to attend upon him in his last moments, looked like a going to sleep rather than a misnomer called death. Thus he has nhown us how an enlightened one can bravely face what is the most dreadful thing for worldlings; **death.** He had followed what King Rama IV (King Monkut, the religious reformer, who was in fact a monk at heart) had done. For it was said that shortly before passing away the king, who was a monk at heart, recited verses from the Scriptures and composed a Pali message to bid farewell to the Bhikkhus. Then he said to his attendant, "This is how **they** died. And I shall die for you to see." He did not mention who **they** were, but his manner of passing away, so calm and courageous and falling on the day that had yreviously fixed (i.e. his birthday like the Buddha) was sure to represent nothing less than the passing away of an ARIYA or Noble Disciple.

And in the same manner did the Venerable DHAMMAVITAKKO pass away, ... knowing beforehand, unattended yet as courageous and peaceful as ever. He had died for us to see."

May we have a share of the DHAMMA that he had realised, os we can die for others to see,— — and remember.

Notes:

1. Never is it our intention to impose our viewpoint on the readers so that they will be forced to beleve whatever is reported of anybody who claim that he or she has attained Enlightenment. But we would like to darw your attention to the facts regarding his manner of practice during these decades and judge them for yourselves. We understand how it can be a blind faith to delieve in whatever rumour or declaration is heard of an enlightened person In this connection we take pleasure to quote part of an article from the SANGHA Vol. 2 No, 3 December 1970 which was the article written by our good old friend Mr. Maurice O'C Walshe as follows:

SO YOU THINK YOU'RE ENLIGHTENEO ?

by M. O'C. Walshe

Bhikkhus, and other people prominently associated with Buddhist movement, tend to get letters from all sorts of people, including, a fair numder of crackpots. Not long ago, for instance, I got a letter from a gentleman in the provinces, full of Pali quotations, pedding some racial nonsense. Another type of letter frequently received is from people announcing their own enlightenment, or occasionally more modestly, enquiring whether thev are enlightened.

It is safe to say with 100% certainty that none of these people are enlightened, whether they put their idea in the form of a question or of a sthtement. It is probably quite useless to tell them so, because of course they "know better" and even if they ask the question, they are only seeking confirmation, not a genuine assessment, In any case, there are quite definite objective tests which can be applied to establish a person's degree (if any) of genuine progress along the Path. This is a fact even though it may be unpalatable to some ...

2. The sources of information for the above biography are

    a, Ven. Phar Debkavi, Secretary—General of the Mahamakut Buddhist Aeademy.

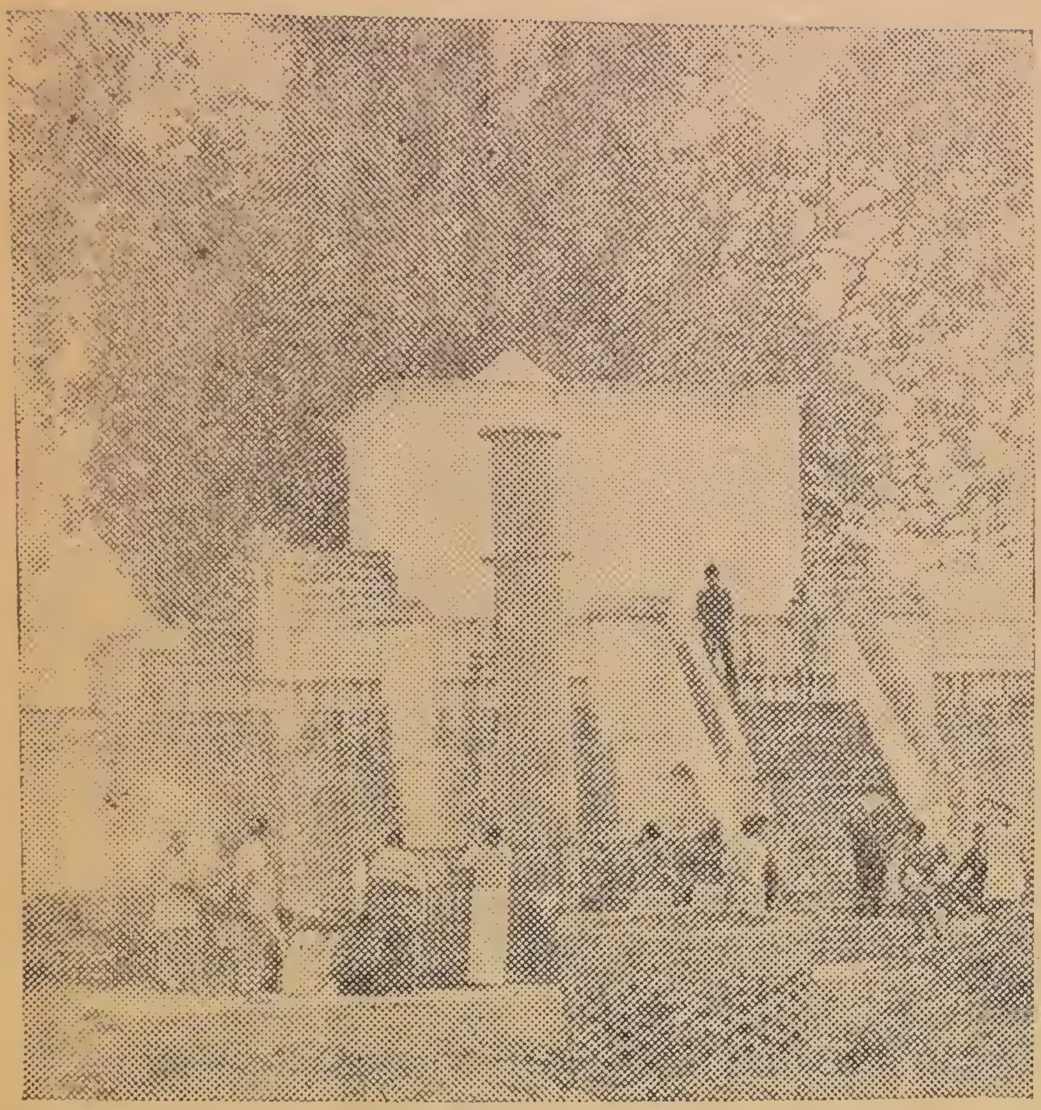
    b. Ven. Phra Dhammailokacariya, of the monastery ot Debsirindravasa.

    c. A Bangkok newspaper 'Thai Rath.'

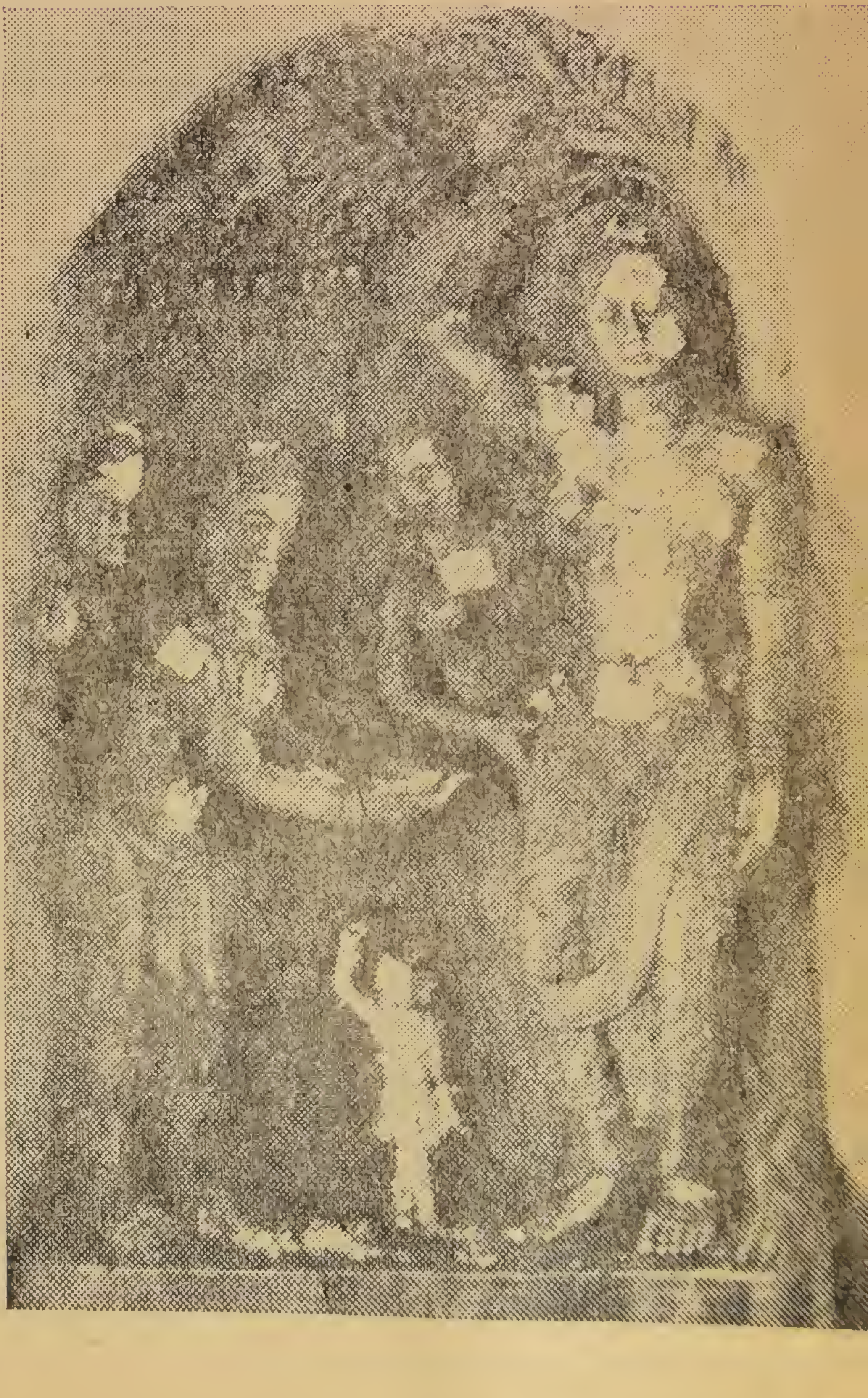
    d. My own acqaintance withe him.

3. There are, in fact, some more details about him, but they are partly personal and partly displays of psychic powers, both of which are better kept sonfidentist and private than revealed, for they have no material witnesses and cannot by explained in terms of such law of cause and effect as is known to science nowadays.

– Siri Buddhasukh

หลักศิลาจารึก ที่พระเจ้าอโศกมหาราช สร้างเป็นอนุสาวรีย์ที่พุทธองค์ประสูติ

หินสลักรูปการแสดงตอนพุทธองค์ประสูติ ภายใน "มายาเทวีวิหาร" ที่ลุมพินีสถาน ประเทศเนปาล ซึ่งพระเจ้าอโศกมหาราช ได้สร้างไว้เป็นหลักฐาน

ประสพการณ์จากผู้เขียน

เรื่องราวอภินิหารและไสยศาสตร์ ซึ่งเป็นศาสตร์ลี้ลับมหัศจรรย์ที่นำมาพิสูจน์ให้เห็นประจักษ์มิได้ จึงยังเป็นเรื่องโต้แย้งกันอยู่กับผู้ที่เชื่อและผู้ที่ไม่เชื่อ ซึ่งได้ถกเถียงกันเรื่อยมาจนกระทั่งทุกวันนี้ วิทยาศาสตร์กำลังรุดหน้าต่อไปอย่างไม่หยุดยั้ง อภินิหารและไสยศาสตร์ก็มีปรากฏการณ์ประหลาดมหัศจรรย์เกิดขึ้นอยู่เสมอเหมือนมีเงาตามตัว และอภินิหารไสยศาสตร์นี้ก็ได้มีกำเนิดขึ้นมาก่อนพุทธศาสนาเสียอีก ดังข้าพเจ้ารู้จะขอยกมากล่าวในที่นี้พอเป็นสังเขปเท่านั้น

เมื่อวันเพ็ญเดือน ๖ ก่อนพุทธศก ๘๐ ปี พระนางศิริมหามายาพระมเหสีของพระเจ้าสุทโธทนะ กษัตริย์แห่งนครกบิลพัสดุ์ ได้ประสูติพระโอรสองค์แรกและองค์เดียวภายใต้ต้นสาละ (ต้นรัง) ระหว่างเส้นทางติดต่อกรุงกบิลพัสดุ์กับกรุงเทวะทหะซึ่งมีพระนามว่าเจ้าชายสิทธัตถะหรือ "สิทธารถ"

เจ้าชายสิทธัตถะพระองค์นี้ทรงเป็นผู้มีอัจฉริยะหาใครเสมอเหมือนได้ทรงจบการศึกษาศิลปศาสตร์ทุกแขนงภายในอายุเพียง ๑๖ พระชันษาเท่านั้น ครั้นเมื่ออายุครอบ ๑๖ พระชันษา เจ้าชายสิทธัตถะได้ทรงอภิเษกสมรสกับ "พระนางพิมพา" หรือ "ยโสธรา" ประทับอยู่ในปราสาทมหาราชวัง เสวยสุขโลกีย์ที่รื่นรมย์ พร้อมทั้งดนตรีกล่อมขับ มีข้าทาสสนมกำนัลบำรุงบำเรออย่างรื่นเหลือจนกระทั่งเจ้าชายสิทธัตถะมีอายุได้ ๒๙ พระชันษา เจ้าชายสิทธัตถะก็เกิดความเบื่อหน่ายอย่างแรงกล้าในโลกีย์สุข มองเห็นแต่ความทุกข์ที่ครอบงำหมู่มวลชนใคร่ที่จักค้นหาสิ่งที่ทำให้พ้นทุกข์ได้อย่างแท้จริง จึงได้เสด็จหนีออก

บรรพชาในเวลากลางคืนโดยทรงม้ากัณฐกะ ได้มีนายฉันนะติดตามข้ามฝั่งแม่น้ำอโนมานที ทรงตัดพระเมาลีด้วยพระขรรค์ อธิษฐานเป็นเพศบรรพชิต เพื่อแสวงหาโมกขธรรมที่ทำให้พ้นทุกข์ได้ จึงได้ทรงศึกษาธรรมะจากสำนักอาฬารดาบส และอุทกดาบส ทั้งสองสำนักใหญ่จนจบสิ้น ได้ทรงพิจารณาว่าไม่เห็นทางที่จะทำให้พ้นทุกข์ได้

สำนักอาฬารดาบส และอุทกดาบสสองสำนักนี้เองที่พระองค์เองทรงพบเรื่องราวของอภินิหารต่าง ๆ นานา เพราะพระพุทธองค์ทรงศึกษาด้วยการเจริญสมถกรรมฐานของสองสำนักนี้เท่านั้นจนได้บรรลุอภิญญา ๕ คือ

๑. อิทธิวิธี แสดงฤทธิได้ เช่น เหาะเหิรเดินอากาศเป็นต้น

๒. ทิพพโสดา มีหูทิพย์

๓. ปรจิตตวิชานนะ รู้วาระจิตของบุคคลอื่น

๔. ปุพเพนิวาสนุสสติ ระลึกชาติได้

๕. ทิพพจักขุ มีตาทิพย์

คุณผู้อ่านที่รัก นี่ก็แสดงให้เห็นแล้วว่าอภิหารและไสยศาสตร์ได้มีมาก่อนพุทธศาสนา ซึ่งพุทธองค์ท่านได้ศึกษาค้นคว้ามาแล้ว แต่ที่พุทธองค์ได้ทรงนำมาสั่งสอนให้พุทธบริษัทได้ศึกษาก็เพราะพุทธองค์ท่านพิจารณาแล้วว่าเป็น "เดรัจฉานวิชา" คือเครื่องกีดกั้นมิให้พ้นทุกข์ ซึ่งนำไปสู่นิพพานได้ พุทธองค์จึงได้เดินทางต่อไปเพื่อศึกษาค้นคว้าทางแห่งการพ้นทุกข์ จนกระทั่งมาถึงพุทธคยา ประเทศอินเดียได้เริ่มทรงบำเพ็ญทุกกริยาอย่างแรงกล้าก็ไม่พบธรรมะทำให้พ้นทุกข์ได้ พุทธองค์จึงได้เปลี่ยนมาบำเพ็ญเพียงทางจิตใจเป็นเวลานาน ภายใต้ต้นศรีมาโพธิ ซึ่งเรียกว่าวิปัสสนากรรมฐานนั่นเอง พุทธองค์จึงตรัสรู้เป็น "พระสัมมาสัมโพธิญาณ" โดยได้ทรงค้นพบ "อริยสัจธรรม ๔ ประการ" คือ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค อันเป็นธรรมะที่ทำให้พ้นทุกข์ได้อย่างแท้จริงเมื่อวันเพ็ญเดือน ๖ ก่อนพุทธศก ๔๕ ปี หลังจากนั้นพุทธองค์จึงนำเอาวิชาที่พุทธองค์ค้นพบได้ออกเที่ยวเทศนาไปจนทั่วสารทิศ ผ่านอุปสรรคขัดขวางต่าง ๆ นานา แต่พุทธองค์ก็มิได้ทรงย่อท้อ ผลที่สุดความสำเร็จก็เป็นของพุทธองค์ จนกระทั่งพุทธองค์ได้เสด็จดับขันธปรินิพพานภายใต้ต้นรัง

ทั้งคู่ที่กุสินารานคร เมื่อวันเพ็ญเดือน ๖ ก่อนพุทธศก รวมพระชนมายุของพระองค์ ๘๐ ปีบริบูรณ์ นับแต่วาระนั้นกำเนิด "พระพุทธศาสนา" ก็ได้อุบัติขึ้นในโลกแต่นั้นเป็นต้นมา

ข้าพเจ้าได้นำเอาเรื่องราวของพุทธองค์ท่านมากล่าวไว้ในที่นี้ก็เพื่อให้คุณผู้อ่านได้ใช้วิจารณญาณวิเคราะห์หาเหตุผลเอาเองว่า เรื่องราวของอภินิหารไสยศาสตร์นั้นมีจริงและสามารถพิสูจน์ด้วยตนเองได้ ขอให้บุคคลนั้นค้นคว้าศึกษาอย่างจริงจังให้เข้าถึงแก่นแท้ก็จะพบกับความเป็นจริงโดยตลอด

คราวนี้ข้าพเจ้าขอย้อนกลับมากล่าวถึงท่านเจ้าคุณนรรัตน ธมฺมวิตกฺโก ซึ่งข้าพเจ้าเชื่อเหลือเกินว่าท่านเจ้าคุณนรรัตนท่านต้องสำเร็จอหันต์สู่นิพ พานอย่างไม่มีปัญหา โดยจะขอยกสาเหตุต่าง ๆ มาให้คุณผู้อ่านพิจารณากันเองดังต่อไปนี้

๑. ท่านเจ้าคุณนรรัตน เป็นผู้เคร่งครัดต่อธรรมวินัย

๒. ไม่ย่อมรับนิมนต์ใครและออกนอกวัด

๓. ไม่มีเครื่องประดับบารมีที่ล่อกิเลสนอกจากอัฐบริขารและหนังสือธรรมะ

๔. กุฏิของท่านจะเปิดเงียบไม่ยอมรับบุคคลหนึ่งบุคคลใดทั้งสิ้น และไม่ยอมใช้ไฟฟ้า เพื่อให้เป็นที่สงบเงียบจริง ๆ

๕. เจริญวิปัสสนากรรมฐานทุกวันมิได้ขาดตลอด ๔๕ พรรษา

๖. มีฌาณแก่กล้าถึงขั้นอภิญญา ๕ ดังเรื่องราวที่ได้ปรากฏมาแล้วในหน้าต้น ๆ

ข้าพเจ้าได้นำเรื่องราว ของท่านเจ้าคุณนรรัตน ไปสอบถามกับผู้เชี่ยว ชาญทางวิปัญสสนากรรมฐานหลายท่านว่า ภิกษุท่านเจ้าคุณรรัตนนี้จะสำเร็จเป็นพระอรหันต์ได้หรือไม่ ? ท่านผู้เชี่ยวชาญเหล่านั้นก็ลงความเห็นว่าอาจจะสำเร็จเป็นพระอรหันต์ได้

ต่อข้าพเจ้าได้พบกับท่านเจ้าคุณพระราชสิทธิมุนี (โชดก ป. ๙) พระอาจารย์ใหญ่ฝ่ายวิปัสสนาธุระ และที่ปรึกษาคณะพระธรรมทูตสายประเทศอังกฤษ เจ้าคณะ ๕ วัดมหาธาตุ พระนคร ได้บอกกับข้าพเจ้าว่า ผู้ที่สำเร็จสมถกรรมฐานถึงขั้นอภิญญา ๕ แล้วเมื่อหันมาศึกษาวิปัสสนากรรมฐาน คือทางสู่นิพพานก็จะศึกษาได้ง่ายและเร็วขึ้น เพราะบุคคลนั้นมีฌาณแก่กล้าอยู่แล้วจะสำเร็จเป็นพระอรหันต์ได้อย่างไม่มีปัญหา ท่านเจ้าคุณราชสิทธิมุนียังได้ยกตัวอย่างมาประกอบให้ข้าพเจ้าฟังอีกว่า ดุจเดียวกับพระภาวนาโกศล

(หลวงพ่อวัดปากน้ำ) ซึ่งมุ่งแต่ฝึกสมถกรรมฐานจนสำเร็จขั้นอภิญญา ๕ แต่จะหาทางไปสู่นิพพานไม่ได้มุ่งแต่ฝึกสมถอยู่ถึง ๔๐ ปีเศษ แต่พอท่านเจ้าคุณราชสิทธิมุนีไปแนะนำให้ฝึกวิปัสสนากรรมฐานทางไปสู่นิพพานเพียงไม่นานนัก หลวงพ่อวัดปากน้ำจึงมองเห็นทางไปสู่นิพพานได้

ท่านเจ้าคุณสิทธิมุนีได้บอกกับข้าพเจ้าว่าที่พระภาวนาโกศล(หลวงพ่อวัดปากน้ำ) หันมาฝึกวิปัสสนากรรมฐานโดยใช้เวลาฝึกไม่นานนั้นก็เพราะพระภาวนาโกศลมีฌาณอันแก่กล้าเป็นทุนอยู่แล้วจึงทำให้สำเร็จได้เร็วขึ้น

ดุจเดียวกับท่านเจ้าคุณนรรัตนก็เช่นกัน ถ้าท่านเจ้าคุณนรรัตนค้นพบทางไปสู่นิพพานได้ คือหันมาฝึกวิปัสสนากรรมฐานแล้ว เชื่อแน่เหลือเกินว่าท่านเจ้าคุณนรรัตนต้องสำเร็จอรหันต์สู่นิพพานได้อย่างแน่นอน

ด้วยสาเหตุเหล่านี้เองข้าพเจ้าจึงมั่นใจเหลือเกินว่าท่านเจ้าคุณนรรัตนราชมานิต ธมฺมวิตกฺโก ต้องสำเร็จเป็นพระอรหันต์

แต่ทั้งนี้และทั้งนั้นตามที่ข้าพเจ้านำเอาข้อมูลต่าง ๆ มาเสนอให้ท่านผู้อ่านไปวิเคราะห์วิจัยในครั้งนี้มิใช่ว่าจะชักชวนให้ท่านผู้อ่านมาลงความเห็นเช่นเดียวกับข้าพเจ้า ความคิดเห็นของข้าพเจ้าอาจจะไม่ตรงกับบุคคลใด หรือไปตรงกับบุคคลหนึ่งบุคคลใดก็ได้ สุดแล้วแต่วิจารณาญาณของแต่ละบุคคล เพราะสิทธิเสรีภาพในด้านความคิดเห็นของแต่ละบุคคลไม่มีใครจะบังคับและขัดขวางได้ ฉะนั้นเมื่อข้าพเจ้ามั่นใจว่า ท่านเจ้าคุณนรรัตนราชมานิต ธมฺมวิตกฺโก สำเร็จเป็นพระอรหันต์ก็เป็นเรื่องของข้าพเจ้า คนอื่นไม่เกี่ยว !

คราวนี้วกคุยกันถึงเรื่องอิทธิปาฏิหาริย์ของพระเครื่องรางของขลังกันต่อไป อานุภาพความศักดิ์สิทธิ์ของพระเครื่องรางของขลังของไทยเรานี้ ประวัติศาสตร์ชาติไทยก็ได้จารึกเอาไว้ตั้งแต่บรรพบุรุษของเรามาแล้วว่า เคยมีปรากฏการณ์เกิดขึ้นอยู่เสมอ และอิทธิปาฏิหาริย์มหัศจรรย์เหล่านี้ถ้าบุคคลใดได้ประสพกับตัวเองนั่นแหละจะมีความเลื่อมใสศรัทธาและเชื่อมั่นอย่างถอนตัวไม่ขึ้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้เองที่ข้าพเจ้าได้ประสพมาแล้วกับตัว

ข้าพเจ้าเอ ข้าพเจ้าจึงเชื่อมั่นว่าพระเครื่องรางของขลังนั้นมีความศักดิ์สิทธิ์และคุ้มกันภยันตรายให้แก่ผู้เลื่อมใสศรัทธาด้วยใจจริงได้ และยิ่งเป็นเครื่องรางของขลังของท่านเจ้าคุณนรรัตนราชมานิต ธมฺมวิตกฺโก เป็นผู้ปลุกเสกด้วยแล้ว ข้าพเจ้าขอรับรองว่ามีอานุภาพศักดิ์สิทธิ์อย่างแน่นอน เพราะข้าพเจ้าประสพมาแล้วด้วยตัวข้าพเจ้าเอง ซึ่งจะนำมาเล่าให้ฟังดังต่อไปนี้

วันนั้นตรงกับวัน ๙ เมษายน พ.ศ. ๒๕๑๔ เป็นวันมงคลสมรสของเพื่อนข้าพเจ้าชื่อสมนึก ปละกะวงศ์ ณ อยุธยา ซึ่งได้จัดงานขึ้นที่โรงเรียนแห่งหนึ่งในตรอกวัดสุทธาราม สำเหร่ ธนบุรี

ข้าพเจ้าถูกบังคับแกมขอร้องให้เป็นช่างภาพเพื่อบันทึกภาพในงานแต่ผู้เดียว งานมงคลสมรสของเพื่อนข้าพเจ้าดำเนินไปด้วยความราบรื่นเรียบร้อยสนุกสนาน จนกระทั่งเวลา ๒๑.๐๐ น. เศษ แขกผู้มีเกียรติก็พากันทะยอยกันกลับ ข้าพเจ้าก็ได้ทำหน้าที่บันทึกภาพไว้ทุกระยะโดยมิได้ขาดตกบกพร่องจนเสร็จพิธี เพื่อน ๆ ของข้าพเจ้านัดกันไปต่ออีกที่ตลอดโต้รุ่งดาวคะนอง และก็ได้รุดล่วงหน้าไปก่อน เพราะข้าพเจ้าต้องรอเก็บภาพวินาทีสุดท้ายเสียก่อน คงเหลือแต่ณรงค์เจ้าของรถแลมเบตต้าเฝ้ารอข้าพเจ้าแต่ผู้เดียว

เมื่อข้าพเจ้าเก็บภาพวินาทีสุดท้ายเสร็จเรียบร้อยแล้วก็กระโดดเกาะท้ายรถแลมเบตต้าของณรงค์มุ่งสู่จุดหมายปลายทางคือตลาดโต้รุ่งดาวคะนองทันที เพราะเกรงเพื่อน ๆ ที่ล่วงหน้าไปก่อนจะรอนาน ขณะที่รถแลมเบตต้าที่มีสารถีณรงค์เพื่อนของข้าพเจ้าเป็นผู้ขับตามหลังรถยนต์ส่วนตัวใกล้จะถึงตลอดโต้รุ่งดาวคะนอง ก็พอดีรถยนต์คันนั้นหักพวงมาลัยเลี้ยวขวาทันทีโดยมิได้เปิดสัญญาณไฟเลี้ยวให้รถคันหลังรู้ตัว รถแลมเบตต้าที่ข้าพเจ้าพ่วงท้ายมาด้วยจึงพุ่งชนด้วยความแรง เพราะเบลคไม่ทัน สารถีณรงค์ล้มลงกับรถแลมเบตต้ากลิ้งโค่โล้อยู่กลางถนน ส่วนข้าพเจ้ากระเด็งลอยข้ามรถยนต์คันนั้นไปนอนพังพาบอยู่กลางถนนคอนกรีต แต่นับว่ายังเคราะห์ดีที่ไม่มีรถสวนทางมา มิฉะนั้นข้าพเจ้าก็คงเป็นผีตายโหงเฝ้าถนนอยู่ตรงนั้นเอง

แต่สิ่งประหลาดมหัศจรรย์ที่เกิดขึ้นกับข้าพเจ้านี้ซินับว่าอัศจรรย์เป็นอย่างยิ่ง กล่าวคือขณะที่รถแลมเบตต้าที่ข้าพเจ้าซ้อนท้ายมานั้นชนเข้ากับบังโกลนด้านขวาจนกระทั่งตัว

เองลอยข้ามรถยนต์คันนั้นไป ข้าพเจ้าก็จำความไม่ได้เสียแล้ว มารู้สึกตัวเอาเมื่อหน้าอกข้างซ้ายกระทบกับพื้นถนน แต่น่าอัศจรรย์เป็นอย่างยิ่ง ขณะที่หน้าอกของข้าพเจ้ากระทบพื้นถนนคอนกรีตนั้นเหมือนมีเบาะอะไรนุ่ม ๆ มารองรับไว้ จึงทำให้หน้าอกของข้าพเจ้าไม่กระทบกับของแข็ง ข้าพเจ้าจึงไม่ได้รับบาดเจ็บอะไรเลยแม้แต่นิดเดียว ข้าพเจ้าจึงรีบลุกขึ้นทันทีด้วยสัญชาตญาณของคนหนังสือพิมพ์ ข้าพเจ้ารีบวิ่งไปที่กระเป๋ากล้องคว้ากล้องซึ่งตกอยู่ใกล้ๆ กับรถแลมเบตต้านั้นเองขึ้นมาแสน๊บช๊อตภาพเหตุการณ์เอาไว้เป็นหลักฐานเสียงก่อน (ดูในภาพ) แล้วข้าพเจ้าก็รีบเดินไปเจรจากับเจ้าของรถยนต์ทันที ซึ่งมาทราบชื่อภายหลังว่า พ.ต. สมาน วงศ์สอนธรรม ประจำอยู่กรมการอุตสาหกรรมทหาร กระทรวงกลาโหม ซึ่งข้าพเจ้าก็เคยพบเห็นหน้าอยู่บ่อย ๆ เพราะที่ทำงานของผู้พันอยู่ใกล้ ๆ กับสำนักงานของข้าพเจ้านั่นเอง

ข้าพเจ้าได้เข้าไปต่อว่าผู้พันว่าเลี้ยวรถทำไม่ให้สัญญาณ

ผู้พันยอมรับผิด แต่พอข้าพเจ้าบอกให้ผู้พันใช้ค่าเสียหายแก่เพื่อนข้าพเจ้าเพราะได้รับบาดเจ็บ ส่วนข้าพเจ้านั้นได้บอกกับผู้พันว่า "ผมไม่ได้รับบาดเจ็บอะไรหรอกและไม่ต้องการค่าเสียหายอะไรทั้งสิ้น เพราะผมมีของดีเจ้าคุณนรรัตนคุ้มครองตัว ขอให้ผู้พันใช้ค่าเสียหายแก่เพื่อนก็แล้วกัน" ข้าพเจ้าพูดออกไปตอนนั้นเหมือนไม่ได้ตั้งใจพูด เพราะกำลังปลื้มปีติจนลืมตัว

ผู้พันกับไม่ยอดชดใช้ ต้องร้อนถึงเจ้าหน้าที่ตำรวจ ข้าพเจ้ารีบไปรับหมวดร้อยตำรวจโทที่สถานีตำรวจสำเหร่ (ชื่ออะไรข้าพเจ้าก็ลืมเสียแล้ว) มาจัดการทันที แต่พอมาถึงที่เกิดเหตุ ผู้พันก็ยอมตกลงชดใช้ค่าเสียหายให้แก่เพื่อนของข้าพเจ้าเรียบร้อยไปแล้วก่อนที่ข้าพเจ้าจะพาผู้หมวดมาถึง

พอรุ่งเช้าคุณเอ๋ย ! อย่าไปบอกใครเชียว ข้าพเจ้าลุกจากที่นอนแทบไม่ได้ เพราะขาข้างซ้ายบวมอืดถึด ต้องเอาน้ำมันหม่องมานวดกันเป็นการใหญ่ เพราะขาอ่อนเขียวช้ำไปหมด แต่น่าประหลาดมหัศจรรย์หน้าอกข้างซ้ายของข้าพเจ้ากลับไม่ได้รับบาดเจ็บทั้ง ๆ ที่ข้าพเจ้าล้มฟาดไปกับพื้นถนนคอนกรีต อย่างเต็มแรงทางแถบซ้ายร่างของข้าพเจ้าส่วนเพื่อนของข้าพเจ้านั้นไม่ต้องพูดถึงหรอกครับ นอนซมระบมถึง ๒ วัน ๒ คืนทีเดียว

ข้าพเจ้ารอดพ้นจากการได้รับความบาดเจ็บครั้งนี้เพราะอานุภาพ ความศักดิ์สิทธิ์รอยพระบาทของท่านเจ้าคุณนรรัตนนั่นเอง ซึ่งข้าพเจ้าได้พกติดกระเป๋าเสื้อด้านซ้ายตรงกับหัวใจของข้าพเจ้าตลอดมา เพราะข้าพเจ้าได้รับมาจากมือของท่านเจ้าคุณอุดมสารโสภณ เมื่อคราวที่ข้าพเจ้าไปทำข่าวท่านเจ้าคุณนรรัตนท่านมรณภาพ ข้าพเจ้าจึงเชื่อมั่นว่าผ้ารอยพระบาทของท่านเจ้าคุณนรรัตนช่วยคุ้มครองรักษา ข้าพเจ้าให้ได้รับความปลอดภัยในครั้งนี้อย่างแน่นอน

ใคร ๆ อาจจะหัวเราะเยาะข้าพเจ้าก็ได้ว่างมงายไร้สาระ ข้าพเจ้าก็ไม่ถือสาหาความหรอกครับ เพราะทุกคนมีสิทธิที่จะวิพากษ์วิจารณ์กันได้ แต่อย่างว่าแหละครับ ข้าพเจ้าได้บอกไว้แล้วมิใช่หรือ สิ่งลี้ลับมหัศจรรย์ของเครื่องรางของขลังนั้นต้องประสพกับตัวเองเสียก่อนจึงจะรู้ถึงคุณอานุภาพความศักดิ์สิทธิ์แล้วเมื่อนั้นแหละ คุณก็อาจจะพบกับสภาวะการณ์เช่นเดียวกับข้าพเจ้าเข้าสักวันหนึ่งจนได้

□ *ภาพเหตุการณ์ที่ข้าพเจ้าจับภาพไว้หลังจากที่ข้าพเจ้าลงไปนอนวัดพื้นถนนคอนกรีตเพียงชั่วครู่* □

ก่อนที่ข้าพเจ้าจะยุติการเขียนชีวประวัติโดยย่อของ ท่านเจ้าคุณนรรัตนราชมานิต ธมฺมวิตกฺโก ข้าพเจ้าก็ยังได้ยินสำเนียงเสียงแว่วของท่านเจ้าคุณนรรัตนเข้าโสตประสาทก้องกังวาลอยู่มิรู้ลืมประโยคหนึ่งว่า

"**ขอทีเถอะ อาตมาไม่อยากให้มีเรื่องอื้อฉาว**" ท่านเจ้าคุณนรรัตนตอบคำถามของข้าพเจ้าตอนที่ข้าพเจ้าซักถามเรื่องราวของท่าน

และประโยคสุดท้ายที่ท่านเจ้าคุณนรรัตนตอบกับข้าพเจ้า เมื่อข้าพเจ้าถามท่านถึงสาเหตุที่หันมาครองเพศบรรพชิตว่า

"**อาตมาเคยสุขสุดยอดมาแล้ว ก็อยากจะขอไปหาความสงบในด้านนี้เสียบ้าง**"

มันเป็นคำตอบสั้น ๆ ก็จริงอยู่ แต่ความหมายนั้นเหลือล้นที่จะคณาเมื่อไปพินิจพิจารณาให้ละเอียด ซึ่งข้าพเจ้าก็ยังจดจำอยู่มิรู้ลืมจนกระทั่งทุกวันนี้

ท่านเจ้าคุณนรรัตนราชมานิตเมื่อครั้งยังเป็นฆราวาส ก็ยากจะหามนุษย์ปุถุชนเปรียบเทียบเสมือนท่านได้ ครั้นท่านเจ้าคุณนรรัตนหันมาครองเพศบรรพชิต ก็ยากที่จะหาภิกษุสงฆ์องค์ใดเสมอเหมือนท่านเจ้าคุณนรรัตนได้เช่นกัน

จึงนับว่าท่านเจ้าคุณนรรัตนเป็นยอดอัจฉริยะบุคคลหนึ่ง ที่จะหาใครมาเสมอเหมือนท่านได้ในยุคนี้

ข้าพเจ้าเคยเปิดหนังสือพระไตรปิฎกพบตอนหนึ่งที่ พระพุทธองค์ตรัสกับพระอานนท์ว่า

"อานนท์ สังเวชนียสถานที่ควรเห็นของกุลบุตรผู้มีศรัทธ ๔ ตำบลเหล่านี้คือ"

๑. สถานที่ตถาคตประสูติ (ที่สวนลุมพินี)

๒. สถานที่พระตถาคตตรัสรู้ พระอนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ (ที่ต้นศรีมหาโพธิ)

๓. สถานที่พระตถาคตประกาศพระธรรมจักรได้เป็นไป (ที่ป่าอิสิปตนมฤคทายวัน)

๔. สถานที่พระตถาคปรินิพพานด้วยอนุปาทิเสสนิพพาน (ที่ต้นสาละทั้งคู่)

อานนท์ "สังเวชนียสถานทั้ง ๔ ตำบลเหล่านี้แล เป็นสถานที่ ๆ ควรเห็นของกุลบุตรผู้มีศรัทธา ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา ผู้มีศรัทธา มาอนุสรณ์ระลึกถึงสังเวชนียสถาน ๔ ตำบลนี้ก็ดี ชนเหล่าใดเหล่าหนึ่งเที่ยวจาริกไปในเจดีย์ มีจิตเลื่อมใสแล้ว จัดทำกาละก็ดี ชนเหล่านั้นทั้งหมด เบื้องหน้าแต่ทำลายกายตายไปจักเข้าถึงสุคติโลกสวรรค์"

ข้าพเจ้าก็เคยได้ไป ได้พบ ได้เห็นและสักการะบูชามาแล้วอย่างไม่คาดฝันมาก่อน นับว่าข้าพเจ้าโชคดีมาก และยิ่งโชคดีไปกว่านั้น ข้าพเจ้ายังได้พบปะสนทนาสักการะบูชาพระอรหันต์ที่กลางกรุงเสียอีก พระอรหันต์องค์ที่ว่านี้ก็คือท่านเจ้าคุณนรรัตนราชมานิต ธมฺมวิภูโต แห่งวัดเทพศิรินทราวาส พระนครนั่นเอง ซึ่งข้าพเจ้ารู้สึกภาคภูมิใจจะหาอะไรมาเปรียบมิได้ที่ข้าพเจ้ามีโชคอันมหาศาล

บัดนี้พระอรหันต์ที่ข้าพเจ้าพบท่านได้สู่นิพพานไปเสียแล้ว เมื่อวันที่ ๘ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๑๔

ยังความเศร้าสลดเสียใจยังสุดซึ้งแก่บรรดาพระภิกษุสงฆ์ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา และญาติพี่น้อง ตลอดทั้งผู้ที่เคารพเลื่อมใสศรัทธาเป็นจำนวนมาก

ข้าพเจ้าใคร่ขอวิงวอนด้วยใจจริง และจากดวงใจอันบริสุทธิ์ ขอให้ดวงวิญญาณของท่านเจ้าคุณนรรัตนราชมานิตจงลอยขึ้นสู่สรวงสวรรค์เฝ้า พระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยเถิด.

ขอยุติประสพการณ์ของข้าพเจ้าไว้แต่เพียงเท่านี้แล.........

บรรจง มีแสงพราว

น.ส.พ.บางกอกไทม์

๒๐ ก.พ. ๑๕

พิมพ์ที่ อนันต์การพิมพ์ เลขที่ 17/8 ตรอกวัดบางโพ อ.ดุสิต จ.พระนคร
นายสนั่น ไตรลักษณ์ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา 2515